

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org פ ם
ע"י חיים תשס"ד

נופת צופים

מדינת הגאון והקדוש ר' פנחס שפירא מקאריץ
וצלה"ה מחבר"א קדישא של רבינו הקדוש
והנורא ר' ישראל בעשיט וצלחה וס'
זה כבר נרפס וכבר ספו ותמו ואינם במציאות אף
א' בעיר. לכן קמתי ונתעוררתי לחזור ולהדפיסו,
הצעיר אברהם יעריץ מק"ק ווענגראב יע"א:

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ד

נופת צופים

החלוס (ועפ"ז) אמר על איש אחד שהיו בדורינו שנתדבק בחכמות מילוניות והיה מיחמו צבית הכסא שהיא ג"כ פסולת הגוף

ד ופ"א שמעתי ממנו שיש לדיק גדול וחכם שפסולת המוח שלו הם אלל אדם אחר מוחין שלימין כנ"ל שהמורה היא כנגד חכמה שלמעלה נקרא חבלום וז"ל במשרע"ה ד' במראה אליו אחרת בחלוס אדרב בו כי זה שחי' אלל אדם אחר בחי' מראה נבואה היה אלל משרע"ה חלוס ופי' ד' במראה זהו שהיא בחי' מראה אלל אדם אחר אליו אחרת כשאני מתוודע למרע"ה בחלוס אדרב שהיא אללו בחינת חלוס :

ה שמעתי בשמו ששאלוהו איך להגלל מנאזה והכיבו שהאדם נברא בעולם ע"ז שיראה כל ימיו להשגית איך להגלל מנאזה ר"ל (האריווין אויף נאזה) פ"א אמר שיתחבב האדם כשעוסין לו כבוד נמאל שהאיש שעושה לו כבוד בעיניו פחות ממנו וכיון שהיא בעיניו פחות ממנו הוא באמת גדול ממנו ואיך אפשר להתנאות בזה :

ו כל מה שהוא חשוב בעולם הוא מופס כגון ח"ה הם מועטים מע"ה ולדיקים הם יותר מועטים והאנשים היודעים להתפלל (ר"ל וואס קענין דאוויגן) הם יותר מועטים כי העולמות העליונים הגבוהים אינם רגילים להתפשט למטה :

ז בשיושב האדם בין אנשים היודעים הוא מתמסס לב כמו אם נכנס לבית עכו"ם ח"ו :

ח הדעת הוא השומר את האדם והמיוק שאין לו דעת לריך שמירה וג"כ בשם שינה שנסחלק הדעת לריך שמירה ויש לדיק גדול וחכם שיש לו מוח גדול והדעת שלו הוא שומר סביבו על כמה וכמה פרטאזם ולכך בפסח שנכנסו כל

א בעיני המזמורים שנהוג לומר בכל יו"ט והיא ע"פ מה' סופרים הראה לנו במזמור פ"ם שהוא לכו"ר יום לעקמי צבילה עגדך (דהיינו מה שהיה נעורים וזועקים צבילה) סבוי כמים הקיפו עלי הוא מענין ההקפות וגם במזמור ס"ה שהוא לש"ע הוא מדבר הכ מענין גשמים כמו פקדה הארץ ותשוקקיה שהיא בחי' המ"ל ועיין בכוונת מוריד הגשם פלג אלהים מלא מים וכיוצא דוק ותשכח :

ב מאור סהיר את בנו להתפלל בכל עת ורגע רש"ע מגי בדרך אמת (ר"ל פיר מ"ך בדרך אמת) ופי"א שמעתי ממנו שכל ספלה שאינו מתפלל בשם כל ישראל אינה ספלה החלומות הם פסולת המוח וע"י נחבדר המוח לכל אחד לפי בחינתו כי הלדיק גדול וחכם אפי' חלומותיו הם מעולים וקובים במעלה ובכל דבר ודבר יש בחי' הג"ל יש פסולת האף שהיא גשמי ופסולת האוזן אינו גשמי כל' קך וכפולת העין הוא יותר רוחני ופסולת המוח הם החלומות כי טבלת חכמה של מעלה תורה ופסולת התורה היא כשפים וע"כ איחא צמרא שהסנהדרין היו לריכין ללמוד כשפים כדי לידע איך לבטל אותם וצוודאי שהסנהדרין לא היו הולכים להררי קדם ללמוד שם כשפים רק שהי' מתבוננים מהתורה בחי' כשפים וכיון שהתבונן מן התורה עלמה אין לך ציטול כשפים יותר מזה והבן . וע"כ סולנד אברהם אבינו ע"ה לירד למגרים שהיתה מלאה כשפים והבן משם ממש שאין עוד מלבדו אפי' כשפים מה שלא הי' יכול להבין זה בהיותו יושב בארץ ישראל והבן זה מאוד :

ג ופ"א שמעתי ממנו שכל החכמות הם פסולת התורה שכל ידו נחבדר סמורה וזה שבוש ה' את שבת ליון היינו כחולמים שאין יתגלה לכל שכל החכמות וכל הגלות היו הכל לברר המוחין בחי'

נופת צופים

פר בזה שמחקשים השמים בפנים ללא לורך הוא מחמת דאית פניס דמחפין על מוחא כנז' בחי' והראי' דאיתא בגמרא רבא ביומא דשיבא לא גזר השניטא דכתיב ספותה בעק וגו' ופיור העניינים היא ע"י רוח דהיינו דהיינו העניינים שאדם מנטע א"ע בשעת תפלה והענייני' הם מן הריאה שהוא בחי' רוח כזכר כמה פעמים בזוהר ובתקונים והבן זה. ואמר קך אמר אס הייתי אומר דבר זה בפני כמה שנים הי' העולם עובדים את הש"ת בזה כניה עתים והיו מתפורין ג"כ העניינים וכעת אין איש שם על לב:

פר איתא בזוהר פתחם רכ"ב בר"פ תרעין דגיהנס דאיהו מרה כו' ותרעין דג"ע דאיהו עיינין דליבא כו' מלבא נפקין ולכך יש בגוף האדם בפנים מסך המבדיל בין זה לזה כנז' בע"מ ולכך ג"כ חוזר על מלבשויו להפסיק כנ"ל. ושאני לריך להוכיח לאדם איז אומר לו דבר חכמה ומחמת זה איז מוריד בו בחי' נשמה כנז"ש והחכמה תו"י בעל"י וחכמה היא בחי' נשמה כנז' בס' הפרדס ולפעמים אפי' ע"י מלחא דבדיחטא לא כמו אנשים בדורינו שאומרים תוכחה פוסק לאדם שימזור בתשובה והאדם ר"ל אין יכול לעזור לעלמו לפזור בתשובה והבן זה וע"ז אמר שאנא מלחא חדתא:

פר ברי' בפ"ע ולא הכריעו בו חכמים כי בכל דבר ודבר לריך לסייף ממולט כמו בין הלוטח לחי הוא אדני השדה בין חי למין אדם הוא הקוף ובין ירק לאילין מין אחרוג עשוה לאילין ולירק כנז' בגמרא (ובין העוה"י לעוה"ה) היא עץ הדעת עו"ר) דוק ותשכח הרבה וכוי היא הנמולט בין הבהמה לחיה כי יש בו דברים שיה לחי' ולבהמה וכו':

פר ואמר הטעם שלא הכריעו בו חכמים כי כל מין הגדל בישוב יש מינו כמה גוונים א' שמור וא' לבן וכיוצא

כל המוסין גדלות הוא ליל שמורים וזה הלילה טי' כולג מסובין הוא מלשון סביב שהוא מקיפין כי העמח הוא המוח והבן: **פר בשבתפריין** ומדברין מעניי אדם רשע איז מסתלקין מלאכי שמירה מן האדם המספר וביאור מלאכי שמירה הם המחשבות הקדושות: **פר צוה** לאיש אפד שלא ידור בצברים ואמר הטעם שאיש הנ"ל לא היה לו אד ת"ח והמקיפוס הם מאבא לכך המחשבות שלו אינם חזקות שיוכל להתחזק פמוד בהש"ת ולריך לשמור א"ע שלא יהיה בין העל"ם:

פר הקפיד מאוד על אותם אנשים שהם ילדים בשנים ומרכיבים את חונם ישוע תורתו אטפ"ה שהם עובדים בעיניו ואוהב אותם ואמר כי יש תורה שהוא מעתיק ויש מה"א ויש מבחי' נער שהוא שית סיטריין ופ"א אמר בפירוש שלאיש שהוא יגר בשנים אינו טוב כי אם ללמוד גמ' ותוספות שהיא מבחינת הנ"ל והבן אבל בפ"י איש שהיא זקן אפילו אינו כ"כ במעלה יב"ל איז לומר לפניו בלי קום פחד: **פר בגי'** חיי ומזוני לאו בזכותא כו' אלא במזל ומזל הוא בחי' ספ"י סתור ולכך בקדושת כתר בר"ה כתיב בסידור כ"י דיש להתפלל בשעת אנוירת שו"ה על פושט ובנים ורוח הקודש כי חיי היא בחי' רוק"ק כמ"ש כל אשר נשמת רוח חיים:

פר ער כמה וכמה דברים שגריכין לאדם כמו פרכסה וכדומה או על כמה הפרכקות לזכר לומר כל תהלים מרישא לסיפא בלי קום הפסק אפי' שלא לומר יהי רצון בין ספר לספר רק אחר גמ' כל תהלים: **פר ופ"א** אמר כי היא מהיכל המשיח לכך יש בו קן מוזמורים כגד קן לעור ולפיור היא א' מכיני השכינה כנז' בפרדס עטר הכיניום דהיינו עשהכני' משתמרת שם:

מהענינים ביום חופתם וגם זה עוד תענית יו"כ כדאי' בגמ' תענית ביום חגונתו זה מתן תורה ופרש"י יו"כ שבו נתנו לוחות אחרונות הוא כמו ביום חופה הג"ל והיא הכל מטעם הג"ל כי לר"ך להיות קטנות קודם לגלות והסויר מאוד שלא לדחות מוחין דקטנות דהיינו להתענות לפעמים ועכ"פ לא פחות מיום א' בחודש. ואמר שכל הקטגוריא שרבתה על אמוני שלומי ישראל היא מחמתו שדחו את מוחין דקטנות הג"ל דהיינו תענית ובע"כ לר"ך להיות באדם קטנות והיה זה הקטנות שרבה הקטגוריא והבן. וגם ליה לאיש אחד להתענות עכ"פ יום א' בכל מלי חודש. ואמר כי מי שהעולם כרוך אחריו הוא גדלות ולר"ך להתענות כדי להתחבר ג"כ במוחין דקטנות וגם ראייתי שבא אליו איש אחד חולה והשגיח בו שהיה מסוכן וסיפר לו האיש הג"ל שכל הרופאים מומחים ליוו לו שלא להתענות אפי' הד' תעניות כי בנפשו הוא ותיקף לוו לו שיטענה ס"ב שהי' סמוך וגם שאר תעניות ועד היום הוא בריא ואמר הטעם שהוא היה בדומה דעמי' תמיד והוא בסוד גדלות והיה זה קטנותו שהיה חולה :

בב וגם אמר לאיש אחד שהי' לו פצירת קטנים ולזה לו ג"כ להתענות ונתרפא :

בב ואמר ג"כ על מי שהוא בעל מרה שחורה והוא נק' בגמ' רוח קצרות שהוא בסוד מוחין דקטנות ואין לו מוחין גדלות שעושו היא בעצירת גדולים שנקלח ממנו בחי' גדלות והבן :

בד בענין המחולות שבשמחת גשואין הולכין ב' ביחד ואח"כ זה לעומת זה כי הוא סוד הנסירה שבהחלה הוא דבוקה עמו ואחר הנסירה הוא בסוד פצ"פ וזה ג"כ סוד שאמרנו בגמ' ליכא כחובה טו' בה תגרא והיא מלשון מגירה שהוא סוד הנסירה והבן :

בו וכל מין הגדל במדבר הם כולם גוון אחד או כולם שחורים וכדומה והענין כי מדשים לבקרים רבה אמונתך כי בלילה עולה נשמת אדם למעלה בבחי' מ"ג ומתחדשות בכל בוקר עם כל השייכים למין האדם אפי' בהמות וע"כ הם משונים בגוונים משא"כ במדבר הם כולם גוון א' או כולם שחורים וכיו הוא גדל ביישוב וכולו גוון א' שחור וע"כ לא הכריעו בו מחכים אם חי' אם בהמה והבן (וסיפרו לי הסוחרים עם השורים שבלילה לעת השקיה יתקבצו כל השורים סביב האדם כי כולם לריכין לקבל מיות מן האדם כג"ל) :

ב ופ"א ששמתי ממנו שכל מיני בהמות טהורות הם ישינים בלילה כי החיות טהה עולה ומתחדשות משא"כ מיני החיות טמאים (כמ"ש בו תרמוש כל חייתו יער) או מיני שרצים אינם ישינים כלל בלילה כי אם היה עולה חיות טהה היה ג"כ מתחדש מ"ו בכל בוקר והבן והיה כת הטומאה מתגבר מ"ו כ"א הסוס שהיא משמש לאדם ע"כ ישן הוא מעט :

בא בבר' דבר יש קטנות וגדלות והקטנות היא לפי הגדלות כי שור בן יומו שור והענין שאין שום מעלה שיהיה לו אח"כ מה שאין לו עכשיו ואין לך שפל בכל הברואים בקטנותו כמו מין האדם שאין לו שום כח ואין יכול לזוז בקום אבר וכדומה וגדלותו הוא מושל על כל הברואים ואפי' על מלאכי מעלה אם זכה וגם השיגה היא בבחי' קטנות ויש בו ג"כ שינוי. כי הסוס שהיה בהמה טמאה הוא ישן עומד ובהמה טהורה ישן על דרכי' והאדם ישן כשהוא שוכב והוא ג"כ הקטנות לפי הגדלות כי מדשים לבקרים ומתחדש האדם בכל בוקר במוחין ובגדלות גדול משא"כ בהמות הג"ל ואמר כי התענית הוא מוחין דקטנות כנ"ו בפע"ח שער ת"ע וע"כ קודם פורים היא תענית אסתר ופע"פ מהענינים הבכורים ותתן וכלה

נופת צופים

כה וזים שאמרו בגמ' דסנהדרין מרימר ומר זוטרא הוי מכחישי אהרדי כי כתיב בש"ע או"ח סי' תכ"ו שהרקודין שטושין בקידוש לבנה הוא דוגמת שמחת גשואין וזהו מכחישי אהרדי שהוא סוד בתי' אב"א ואח"כ כו' ויש מחול שקורין מחול של אה"ר וז"ל אה"ר היה לו שבעה בנים ובה יחידה ומה היה עושין כך וכך (וז"ל אש אוי אש אוי) שמה"ר הוא סוד א"ק שבעה בנים הוא בסוד ז' ימי הבנין ובה יחידה טוא בסוד המל' ומה היה עושין כך כי כל מה שעושין בעולם הוא הכל מהם כך או כך: **בו ברה** שבוהגין העולם הנערים לשחוק באלוהים ביו"ט כי אגון בנימ' טוב וגם המנהג השחוק (לו גיוויקן אז ער מאכט זווייא) כי ב' הם בתי' הלידה אבל בל' אין ב' בתי' הלידה:

כז אב"ר שטוב לאדם לישן עם בניו הקטנים שהי' בסוד התדבקות רוחא ברומא והוא טוב לתלמוות: **כח גמ** אמר שלפעמים כשאדם מנגן וז"ל לו להרים קול וכשכא איש לפזור לו ומרים אש קולו גם הוא יכול להרים את קולו הוא ג"כ מסוד התדבקות רוחא ברומא:

כט גמ אמר שכל העולמות הם רודפים אחר האדם והוא ג"כ בסוד התדבקות בו':

ל וקה לך חבר. הוא כי יש סוד זיווינים שפה והענין כי לפעמים שאדם לומד ואינו מבין כלל וכשהוא מדבר עם חבר טוב וכופל הדברים והוא בסוד התדבקות בו' אזי הוא בסוד הלידה ונחריץ כל הקוסיות ויש זיווג במחשבה דהיינו כשאדם גדול משיין במחשבתו הוא מוליד ג"כ בסוד בתי' הלידה ושי"כ נחריץ בו': **לא ומתלמידיו** יותר מכולן כי הוא בסוד בתי' העלאת מ"ג מעול"ם עד שמורים בתי' המזמין וזהו אחרי מות שני בני אהרן בקרבת"ם

כו' וימותו שנתקרבו כ"כ להקב"ה בנתי' העלאת מ"ג עד שמתו והי' זה סיבה להורדת מזמין וע"כ ויאמר ד' אל משה שהעלאת מ"ג גרם הדיבור ר"ל ונחמלא כל העולם כולו רוה"ק:

לב כשאדם ממרץ אזיה קושא בחרה אזי עי"כ יש מפלה לטבו"ם וכשאדם גדול ממרץ כו' יש מפלה לאומה עכו"ם עלימה:

לג הצדיק אחר תואו מסעלה ממדריגה למדריגה עד שגעשה ממנו בתי' אוח או מחשבה או שם משמות הקדושים וסיפר לי הרב הגדול מהור"ר לבי בנו של רי"ש ב"ש שהוא נסע לבצעמיר והוארך ללון בשדה והיא מקום סכנה ונראה אליו אביו בחלום ואמר לו שיכוין שם של א"ב"ג:

לד כו אזי הוא בעלמי אוטו השם והנאסו הגאונים מחמת שהי' רוב התעסקים בעגלה שהוא שיפ סיטרין והוא בתי' מט"ט שהוא סוד בתי' הפקמות (כי הוא עק' הוי"ה הפקמן) והוא בסוד דין לכך הי' צימיהם גזירות גדולות:

למ אפשר שידור אדם עם לדיק אחד כמה וכמה שנים

והוא יהי' עיפס כי אחס סודרים פחמת שאחס שומעים מלה א' שזה הוא הכל כי אין הברכה מלויה אלא בדבר הסמוי מן העין וברכה הוא סוד השכינה (וכמ"ס בזוהר) איהו ברוך ואיהו ברכה) ואיהו מלויה אלא בדבר שהוא מלא את כל מרי הגוף כן הי' משמעות דבריו) ולפעמים דבר גדול שפלוי בו חני העולם ואם הייתי מגלה ממנו אפי' חני מלה הי' מחלקלל ח"ו ולא הי' בא לידי גמר:

מ במ"ן א"ה סי' תכ"ב סי' דמירי שידע לו כי סמוך למקום סוכרה כי בזה אנו תומרים דמוסמא לא שנת ממחשבתו בשעת התפלה כו' ע"ש. הוא ע"ד האמת כי כשאדם נוסע בדרך כל פס שפוסה

שמעתי ממנו . שפ"כ מחוקק השינה כשהאיר היום כמו שאמרנו בגמ' שינה של שהרים והיא מחמה הסתלקות המוחין :

מו **נימוס** המלך כשרואה שבויס או אפי' ממוייבי מיחה הוא

ממה לפטור אותם כיון שבאו לפני ראיינו ואם המלך אינו רוצה לפטור אותם אזי הוא מסתחר מהם ואם השבוי הוא חכם גדול ומבין שהמלך מסתחר ממנו אין זה ג"כ נמוס המלך ולריך להעמיד דבר אחר להחשיר העולם כמו חיילות והבן זה מאוד :

מח **קלם** אח ספר הרב מפולנאה . ואמר שלא הי' עדיין בעולם ספרים כאלו הוא תורה מג"ע :

בב **בענין** החקירה הנז' בע"ה ענף ב' למה בריאות העולם

הזה הי' בזמן שהי' לא קודם כו' עיי"ש והחי' הנז' שם אינו מובן כמבוא' לכל מעיין וביאור הוא כי סל' ז"ל הע"פ כי האור העליון כו' שום פסיה לא במחשבה ולא בהרהור כלל ועיקר' והוא מופשט ומובדל מכל המחשבות ע"ש ובדבר שהוא למעלה מכל המחשבות איך אפשר להשיג ולהבין ולהקשות שום קושיא כי הוא דבר שאינו מושג וחפום בשום מקשה והבן היטב .

וז"ס במ"ר פ' בראשית בשינוי לשון בזמנו נברא העולם לא הי' העולם יכול להבראות קודם כי הקב"ה בונה עולמות ומחריבין דין הניין ודין לא הניין לי עיי"ש כיון שיעקר בריאה עולם היה להשיג אלהוהו נמלא העולמות שאינם מושגים במחשבה כלל הם בבחי' סוד ומחריבין שאין זה עיקר כוונת הבריאה והבן :

ג **ופ"א** שמעתי בשמו כי הקב"ה ברא למלא ספי' החסד והיה מהפשט פ"ד בחי' כי חס"ד הוא כידוע שהוא בבחי' ומחריבו ואח"כ אמר שהוא מלוא להכניס אור בכמוס :

גא **נשאל** איך להחנה בדרך בענין הלמוד ופסטים והשיב כי לדר בוא

שעשה בריאה מקום כשנוסע פ"א כשנוסע אפי' אחר כמה שנים הוא נזפר מה שעשה באורו מקום והוא מחמה ששאר שם פשיט וכן כאן כיון שנחגלה במחשבתו שיזכור בוודאי לא ישכח והבן :

מא **באגדת** פסח כל ימי חייד להביא לימות המשיח . כי

כשמספרים ביוליה מלרים ומאמינים שעשה פקב"ה ניסים וכיון שהי' כן בוודאי עמיד לטווח ג"כ ניסים גדולים עיי"ש הוא המקרבות המשיח וזהו להביא לימות המשיח :

מב **כי** גר יהי' זרעך . שהזיווגים של הלדיקים שאינם בבחי' הלידה יזגרים מהם נשמות עיין בס' הגלגולים וזהו כי גר יהי' ארע"ך :

מג **ארו** שאכלינו את הפת כו' את השבת . והקשה בלא שבת ניסן

במרה והמן ירד באילוס אח"כ וא"כ איפכה חבט"ל ומי' ע"פ דכסב רש"י בחומש לקטו לחם משנה לחם משונה אורו היום משנה בריחו וטעמו נמלא שמדבר כאן הכל בשבת בחי' המן אלו האכלינו את המן בחול ולא בשבת כו' את השבת שימחה טעמו בשבת לשבת דיינו :

מד **בפסח** אמר כשבא לפולם אור גדול לריך האדם לזוהר

בכל מעשיו כדי שלא יעטס ח"ו והבן . זוהר ויקהל דרי"ב כוונת דא ר"א בארעא שהוא הי' בחי' משיח :

מה **כי** במ"ס ולריך לומר ק"ש דקרבות להחזיר המוחין שבאו לז"א בחלות לילה שנסתלקו משאחיר היום יפה כדי שישי' עוזן לקבל מוחין יוחר עליונים בק"ש דיוגר כו' עיי"ש :

מז **ואמר** שפ"כ לריך מי שהשכים קודם אור הבוקר לישן מעט כשהאיר היום ואם לאו לא יכול להחלל כי לריך בכל דבר עובדא ומלולא והשינה ר"ל הוא העובדא וק"ש דקרבות הוא ממלולא (אפי' לישן מעט דמעט) ופ"א

נופת צופים

איך ומה יתנו לו איך אפשר לאדם להכין איש אליו רק שגריד לשמור איש מכל דבר רע וזהו בשני דרכי יסוד' כולו תמוי בנייקון סוה לשמור איש מכל דבר המזיק לנפש : זה **ספרא** דלנייטתא תנא עד לא הוה מחקלא לא הוי משגימין אפיין באפיין ומלכין קדמאין מיסו כי מחקלא הוא חודש תשרי שהוא בחי' מאזני' וקודם חודש תשרי לא היו מדיין בטוד פכ"פ בטוד בחי' אכ"א קודם הנסיר' ומלכין קדמאין ז"ס מיחס ז' מלכין כו' ע"ד כו' אחקין כו' :

גו אמר אני אוהב להתפלל באור הבוקר קודם שתמלא העולם בדברי שגאל והבל :

גז פעם אחת בחודש תשרי לא נראתה הלכנה והי' לו למר גדול ולא היה כ"א ג' שעות עד הזמן שאין לקדש אח"כ ונראתה הלכנה וקודם אותה ואמר אח"כ שהיה עור לו ע"י ס' הפרדס בטמר הגוונים פ"א ולא גלה האיך ומה :

גח ושבעתי בשמו שיייר האדם במתשבתו כאלו כל הרקיע הוא בטירתו ולכנה וככבים וזרחים ואין שום עין כלל וע"ש היטב. ואמר שע"כ לובש כל בעל מלמחה בגדים אדומי' :

גט זבר הוא מבחי' פנים והנקבה היא מסוד כו' וע"כ גם על בגדי הזכר כל הנזי הוא מלפניו כמו סטראקים. ועל בגדי האשה הוא כו' כמו הכסף והב והאומות הם יותר מבחינת אחרים ע"כ לובשין מנמנים על כל בגדיהם והבן :

גז זבר בני' ברכה ונקבה היא מל' ונוקב שם שהוא לשון קללה ע"כ כשהזכר שהוא מבחי' ברכה מקלל את הנקבה שהוא מבחי' הגיל אין בןך כלום אבל להיפוך וכו' :

גח בשנוזר האדם מלדבר שקר לא יחי' מוטל למשכב ואפי'

הוא בחי' קטנות והיא מבחי' מטר"ט ותעני' הוא ג"כ מוחין דקטנות לכך אין להתענות בדרך ובטנין הלמוד קשאני לומר בדרך נראה לי שאינו אחרות גמור עם הלימוד רק באם אפשר לתשוב בעיין גמר במחשבה הוא טוב כי הוא ג"כ מבחי' הג"ל ואח"כ אמר מה שהבחי' הוא אחת רק שהקפיד על ענין השאלה כי יש לו לאדם להבין בשכלו כי אין האדם שוה בשכלו בכל עם בבחי' אחת :

גכ אשר נשיא יחמא אשרי הדור שהנשיא פביא כפרה כו' כי יחמא בשם אגרם מדרש שמואל ג' מוחלין להם עוונותיהם והעולה לגדולה עפ"י מה רחית' בכפרה ע"י אין אדם נעשה ראש מלמטה אח"כ נעשה רשע מלמעלה וזהו הפקד את הלויים הפקד עליו רשע ע"ש ונמאל כשארם עולה לגדולה ומבין בשכלו שבודאי הוא רשע מלמעלה ומהרהר בחשוכה מוחלין לו כו' :

גג שמעתי בשמו שבת וינפש כיון ששבת וי אבדה נפש והקשה שהיה לריך לומר זה הפסוק במו"ש לא בע"ש וגם מה שמזמירן אותו בניגון נאה כו' וביאר כי מי שהוא חולה לגמרי אינו מרגיש בטום כבא כי אין לו אפי' אבר א' בריא שאותו אבר ירגיש את הכאב. אבל האדם הבריא ואבר אחד כואב לו כל האברים מרגישים בכאב האבר מיוחד וכדומה והאדם כל ימות החול הוא חולה על כל אברי נפשו ואינו מרגיש כלל מדעם כו' ובשבת שהחמיל קמא להתרפא אזי הוא מרגיש בכאב גדול חולי' נפשו וזהו כיון ששבת שמרגיש בקדושה שבת וי אבדה נפש שודפס ומרגיש מכאוביו וחוליו :

גד אמר לו הרב הגדול מהר"ל זבי בן רישב"ש שגריד האדם למעשה הכנה שיוכל לקבל קדושת שבת כמ"ס והכינו את אשר יביאו והוא השיב לו כי דבר הנותן מלמעלה ואינו יודע כלל

זוהר הרבה וגם הזוהר למדינה וואליחויא
בענין המגפה ר"ל שיאמרו תהלים במנין
כלי הפסק עד גמירא למ"ד יום :

סו זודרר אחרי דס"ח ע"ב מאן דהכל
ושמי בתשעאה ומעני נפשי
כו' בהרין חולקין כו' תשעאה ועשיראה
ע"ש כי מפני זה שמעג את עלמו ביום ט'
ובעשירי הוא מתענה לגמרי הוא התענית
בעיני נחשב לגער גדול וכל מה שמתעב
יותר בט' הוא העשירי לו יוסר לגער
גדול נחשב העשירי לתענית ב' ימים
והבן :

סז בבר דבר יש חיזויות ופימיות ור"ל
הוא פימיות העולם וחיל
ריא חיזויות העולם וכן בתורה יש חיזויות
התורה ופימיות התורה וע"כ כל פימיות
התורה נתגלה (בתורה) בא"י דהיינו כל
ס' הזוהר ותיקונים וכל כתבי האר"י זלה"ה:
סח ופ"א אמר שהשיג דבר חדש כי
נער עד בן י"ג שנה יש לו
ללבוש הלבוש של זינות על הבגדים כמו
המלבוש שקורין (לייבסרדין) גדול וכדומה
לי שכך אמר כי לדעת הפוסקים יש ללבוש
זינות על בגדיו ולדעת המקובלים יש ללבוש
תחת בגדיו בפנים והטעם כי זה מלד
חיזויות התורה וזה מלד פימיות התורה
ובחי' גלה שבתורה הוא בחי' שים סיטרין
והוא מבחי' סוד נער כידוע וע"כ יש
לנער ללבוש על בגדיו . זיווג הגמ"ל הוא
אב"א וע"כ אין לך שוטף בכל הבהמות
כמו הגמל ובהמה הוא בבחי' פנים באחור
וע"כ יש כן קלת תכמה מאלפיו מבהמות
הארץ והאדם הוא בבחי' פב"פ ע"כ יש
בו חכמה גדולה ומעולה :

סח בר העולמות וכל הנשמות הם
מסייעים לאדם ללבוש ולהזיח
דמטה מעינו . ופ"א שמעתי אמר כשרוים
נשמות לידבק באדם במוחו יולאים דמטות
מעיקו ועי"ז נבדבר המוח שלו כי הדמטות
הם פסולת המוח כמו שר"ל :

ואפי' אם יהי חולה מאוד לא יפול למשכב
וביאר עוד כי יש כמה בחי' ומדריגות שיות
כי בחי' עמידה הוא בחי' המעולה וע"כ
אמרו בגמרא אין עמידה אלא תפלה ואכילה
ושתי' הוא ממדריגה פחותה ממנו והיא
בישיבה ובחי' הזיווג הוא בשכיבה והט"פ
שג"א הוא בחי' הליד' הוא מטע' אחר
ולא ביאריו נמלא שכיבה היא פחותה מן
הכל וע"כ כשנפול האדם למשכב הוא מבחי'
דין ח"ו :

סב ג אמר שמי שאין מדבר שקר אין
גנובה ממנו שום דבר וזהו לא
תגנובו ולא תכחשו ובחי' אבידה היא
ממנת שפנס במחשבה או כנפול מן האדם
איהו כילויות קדושה לך נאכד ממנו ג"כ
איהו דבר וע"כ אסור להחזיר אביד' לגוי
כיון שנפל ממנו הגיוץ אין להחזירו והבן :
סג הזודרר מאוד להיות מונח לפני
האדם מומש קטן ולענין
בו בכל רגע ורגע עם פרש"י כמו שנאמר
והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למטן
ילמד ליראה את ד' וינלל מהרהורי ע"ז .
וגם הזוהר שילמדו הגערים כל התורה
מבראשית עד לעיני כל ישראל ויהי' בקיאים
בהם וכשיעשו כך יהי' בוודאי אנשים כשרים
וינללו מהרהורי ע"ז :

סד מה שקורין לאפרים כינוי פישיל
הוא ממה שיעקב בירך את
בניו וידנו לרוב ופרש"י כדגים הללו
שפרים רבים ובסם אפרים נכלל יותר
הברכה כמו שנאמר כי הפרני אלהים כו' .
ואמר כשמברכין את הבנים ישמך אלהים
כאפרים יש לבוין גלא ישלבו בהם עין הרע
כמו שפרש"י ג"כ ובמו"ש אמר ראו שהמרתה
דבר חדוש ועי"ז נתפזרו העננים והרקיע
בטירתו :

סה בקיין נשמה שעורכות גדולות
במדינתנו וטה' ללמוד
ולהשלים פרש"י וכל סדרה בכל שבוע ופעם
אחד הזוהר לומר הרבה תהלים וללמוד

נופת צופים

ע כר פקולת כינים הוא מאמרי הגוף כי מן האחרים הוא אחיזה החילונים ובראש שש המוחין אין זו אחיזה לחילונים לכן אין מלויים שם כינים והאדם שעוקלים אותו בראשו הוא מחמת מחשבות רעות מ"ו ר"ל ואי' ג"כ בס' חסידים כי בעקלת הכינים ידע האדם רזין דאורייתא ע"ש ואח"כ אמר כי הם בסוד נפש כמ"ש כל נפש יולאי ירך יעקב וגו' לכן שם מלויים יוגר כי משם אחיזה החילונים כידוע הוא בסוד רוח כמ"ש לנפש חי' ומרגום לרוח ממללא והדיבור הוא מכנפי דיאה לכך יש שם ג"כ קלת אחיזה כ"ל. הוא בסוד השמשה לכך אין שם שום אחיזה ואע"פ שהדיבור יולא מן הפה הוא מחמתו: **עא הקפיד** על חזן אחד שהתחיל לנגן חיקף בקול רם כי תחלה לריך להתחיל בקול נמוך והוא נעשה בחי' מ"ג ואח"כ בקול רם. בשבת מלמס הקב"ה שכינתו באכילה ושחי' והוא בחי' הגמלוס שהי' בשבת בריאת עולם אם שם הי' לימלוס יותר ושינה כמ"ש שינה בשבת חשבוג כי אמרו חז"ל אין אשה מתעברת וכו' כי איכה יודעת עדיין וכו' ואין יכול להיות בחי' מ"ג כך הוא בשבת כי אין האדם יודע חשבוג שבת להיות לו חשק גדול לקדושה שבת אך מחמת שינה הוא מרגיש בחשבוג שבת ומתחיל להתאוות לקדושה שבת והוא בבחי' העלה מ"ג וחא"כ כו' :

העולם לומר מוה' שגאל אידילים רק סתם מהרש"א כי בימים הראשונים הי' זה מרגלא שפי כל העולם. וסיפר ג"כ שאשה א' היחה בעלת גומלת חסדים ביותר כמו בחי' הזכר ושמה דינה ואחר פטירה נולד בן לבתה והעלו את שמו ד"ן ואמרתי כי מחמת שהי' לה עלי' מעלמא דנוק' לעלמא דדכורא ועלי' ראשונה הוא לשבת ד"ן כמ"ש מאסף לכל המחנות וגו' והוא סיפר המעשה הג"ל בבבת הגדול (ואמרנו לו כי פתה הוא שבת הגדול בעשירי לחודש והוא נשיא לבני דן) ואמר כי פתה יש לה עוד פתס עלי' :

עג בסודר דכ"ו ככוונת ספי' העומר ויכוין כו' למתק שורש נשמחו שבל"ב נחי' החכמה או בנ' ע"ב בכל מקום שיהיו לתקנה ע"ש וז"ל עומר לגלגולת מספר נפשומיכס כי ספיר"ת העומר כוללות כל הגשמות :

עד דמזן מן התורה מנין המן העץ אשר לוייתך וגו' ופך הרפת עו"ר הוא סוד חמץ עיין ככוונת ביטור חמץ והמן ואשמו וכויו הם התלבשות ס"מ ונוק' וי"ם הקליפה ע"ש ככוונת פורים והספרים נכתבו בי"ג בניסן להשמיד ולהרוג וזה הי' בימי אנשי כהנ"ג והם היו יודעים בוודאי סוד ביטור חמץ ותיקף לערב בדקן החמץ ועיקר ביטור חמץ הוא ס"ם ושארור הוא העוק' וי' פתיחו חמץ לבצר עשך כחין דמסאבותא ועשו זמרו פעולתם למעלה שיהי' מפלת המן וכו' ר"ל רק שלא בא לירד לזה העולם עד יום ב' של פסח והבן היטב :

עה כל פסח שאדם משיג בחכמתו הוא בעצמו גבוה במעלה מן הדבר שהוא משיג לכך נקראים הח"ח מארי דאורייתא :

עו מרת המלכות הוא כתר והוא מדת העטרה שכל מי ששואל דבר מיד מומיין לו מומת מדת עטרה של הג"ל: **ככרי**

עב מזה שכל העולם אומרים על ס' מהרש"א שהוא ר"ם מוה' שמואל אידילים הוא עטות גמור כי הוא ר"ם פהו' שמואל אליעזר כי כן כתוב בהקדמה וסיפר לו הרב הגדול מוה' אברהם דוב שהוא הי' בעיר ששם קבורת אמו של מהרש"א וזוה לקרות על המלכה וככתב שם גיפ"ל והוא מחמת הלומדים בפלפולים של הבל הזרירו אותו לעלמא דנוק' ומעת שאתרטי דבר הג"ל פהקו רוב

גדולה כזו הכחה פ"י היסם פדעת נושעים
 בשמות הרבה הרבה דברים על שמה מאות
 פרחאות (ז"ל ווערין גיאלפין בשמות אין
 אונטערטעם):

פג באגדרת פסח שלא את אבותינו
 בלבד גאל הקב"ה אלא

אף אותנו גאל עמהם והקשה שהא כל
 דברים שכבר אמר לעיל ואולי לא הוליא
 הקב"ה את אבותינו ממלרים כו' אנו ובינו
 ס' וחי' פ"פ גמ' דמגילה ד"ב ע"ב

ומה ראו לומר בגולה שבביעית כי
 אחלת' דגאולה הוא ופירש"י ואע"ז דהאי
 בגולה לאו גאולה דגלות הוא אלא שיגאלו

מן החרות הבאות עלינו תמיד כו' אפ"ה
 כיון דקם גאולה עלה קבעו שבביעית ע"ש

פי' שכל גאונת מן החרות הם בכל בחי'
 גאולה העמידה והבן היטב (ועפ"י פרש"י

הג"ל הגיד ששיבוש הוא האומרים בחפלה
 וגאלינו בגאולה שלימ"ה כי לא קבעו ולא

קאי על הגאולה העמידה רק מן החרות
 כו') וז"ש כאן שלא את אבותינו בלבד כו'

אלא כו' גאל עמהם שכל הגאולות הם
 נלקחים והי' נכללין בכלל גאולת מצרים

והבן היטב ואח"כ הגאווה מאוד שאחר כל
 דבר תורה שאמר תחלה אמר בסוף ד"ת

בגלה כי בחי' גלה הוא בחי' מט"ס כמ"ס
 בגמ' דבר קטן הווי' כו' ובחי' מט"ס נק'

הוי"ה הקטן ובפסח נכנסין תחלה מוחין
 דגדלות ואח"כ מוחין כו' עיין שם בכונת

פסח :
פד תירין לראש אחד על קו' איך אפשר
 להפלת על אדם אחר שיחזור

בשבוה והלא הכל בדי' שמים וכו' וביאר
 כי השי"ת הוא כללות כל השמות וכל מה
 שיש בכל יש בחלק ממא' שיש בכלל בשמה
 אחת כל השמות נמצא כשחזור בעלמו
 בשבוה אז ע"כ גם חזירו חוזר בשבוה
 כי הוא כלול מחזירו וחזירו כלול ממנו :

פה הגשמים שמן פסח ועד עשרת
 הם רפואה גדולה מכל
 התחלואים

עז הקפיד על בנו שלא לבש הכובע
 ששל ראש חקיקות כי

האלושים הם המקיפים וחס ג"כ בסוד
 המהשבה כי שם התי"ה הוא בחי' המקיפים
 ובסוד בחי' מהשבה :

עזו ופ"א שמעתי ממנו כי סמלבושים
 הם המקיפים ואך הנשים יש

למש הרבה מלבושים יותר מזכרים כי הם
 קרובים אל אמונת כו' ולריך הרבה
 מקיפים :

עמ ג"ם אפר שכל ב"ב מזכרים מרחוק
 איש משוגע כי המלבושים שעליו
 אין להם התחברות עמו :

פ ג"ם אמר כשארם הולך למקום גבוה
 במטלה כגון לבהכנס' או אלל

אדם גדול וכדומה מלבוש עליו עוד מלבוש
 פוקף עליון אבל באו"ה הוא להיפך כשהולך
 אל' שררה גדול ממנו כשכא לפסח ביתו

הוא משליך מעליו את המלבוש העליון
 דוק והשכה :

פא הבהג כשמסירין את החוג"ר
 מתלכותו ומשלים אותו

נותנים ומעמידים לפניו כל המשמים
 והעבדים שהי' לו בעת מלכותו רק שהם כולם

אלמים וכשאר' אינו טוש' ח"ו המלות כתיקונין
 ומכל מזה נקרא מלאך והם מלאכים

אלמים לפעמים והוא חרפה ובוז גדול
 שיושב בג"ע ולפניו משמים אלמים או

לפעמים מלאך אחד בלא יד או בלא רגל
 או כדומה ואין תקנה לזה רק כשמוסר

עפשו להשי"ת השכינה ואז נתקנים ג"כ כל
 המלאכים הג"ל ודבר זה אי"א להבינכם כי

הוא אינו רק מהשבה אמינית (ז"ל
 עריגטער מיינ) וריב"ש סמוך לסילוקו מן
 העולם הי' לו לחיות עוד ב' שעות ואמר

לכשי"ת אני נותן לך במתנה אלו הב'
 שעות והוא מסירת נפש אמיני והאריך
 בדבר הג"ל :

פב פ"א נראית הלכנה פתאום וקידשו
 אותה ואמר אח"כ דבר מזה

נופת צופים

צ בענין היוונים שגזרו תבעל למפסד תחלה ע"ש בגמ' ביאר עומק רשעותם עד היכן כיוונו לעומק סוד גדול והוא דאי' בתיקונים איזה חנו"ך ואיזה חניכה איזה נע"ר ואיזה נערה"ה וע"ז גזרו תבעל כו' וא"כ אינה בנח"ה הנ"ל והבן היטב זה הסוד גדול :

צא מעם גדול על מה שקורין פ' עריות ביוה"כ כי ביוה"כ הוח נסירת היסוד ע"ש בכוונת עיוה"כ ז"ל ומלבד זה לריך לתקן גם בנח"ה המעט ליום י' שהם יסוד ומ"ל הן מחוברים כו' ע"ש ואמר כי הטוב שבמדת יסוד הוא נח"ה משיח והרע שביסוד הוא איסור עריות ולכך קורין פ' עריות שיתנו על לבם לפרוש מעריות ולעשות תשובה ועי"ז יצא משיח במהרה בימינו אמן והבן זה היטב. סי' למרה שחורה. א שאין לו חשק לעלות לא"י. ב שאין לו חשק ללמוד בס' הוזהר רק ללמוד לשם מלוה. ג כששומע דבר אינו יכול לעבוד ב"ה את השי"ת (ז"ל אז ער הערעט אואך קען ער דר מיט ניט געהן) ושמעתי עוד בשמו מי שאינו בעל מרה שחורה יכול להוריד דמעות בכל עת שירצה :

צב המלמד תינוקת לריך שיהי' לו מעט כעס כי המורה הוא מדה המ"ת והא כלול מחו"ג אך אם יש לו הרבה ח"ו הוא מגבורה :

צב מעת שישאל גוהרים ממשהו חמד בפסח ואוכלים מלה שמורה הימה להם ישועה בדברים גדולים (ומשיע' דבריו סי' ברוחני) ואין אפי רשאי לגלותו לטובת הדור :

צד אם הי' כל ישראל יודעין כמה הוח גדול נמיכת לדקה של זאתה מושל בכל והיו כולם נוחנים זאת הלקקה הי' בא משיח :

צדה בוי עשובד את הש"י באמת כל העול' יודעים וכן להיפך ג"כ כל העולם יודעים ומי מגיד להם הקב"ה בעלמא פי כל

המחלואים שאין לך רפואה כמוהו בכל המניות של רפואות דהיינו לעמוד על הגשם ולגלות קלת את ראשו כדי שירד הגשם על ראשו וגם לפתוח את פיו בכדי שירד הגשם לתוך פיו מימין ומן העלרת ואילך לריך לזכור איזה גשמים שהם טובים דהיינו גשמים היורדים בזמן שהארץ זריכה להם הם טובי' ג"כ לרפואה הנ"ל ז"ל הוזהר פ' תזריע דל"ד ע"א בזמנא דאסגי קוב"ה תסד בעלמא ב"כ בעי למיחק בשוקא כו' וכו' כו' עביר טיבו ע"ש היטב. גם שמעתי בשמו שיש גשמים דכורין והם סומן ברכה וגשמים נוקבים והם סי' כו' :

פו טוב לכל אדם לעשות בשבת ב' חלות קטנות להניח תחת ב' הגדולות כדי לזכות על ד' ככרות בכל סעודה וז"ל הוזהר ר"מ פמח דרמ"ה מאן דאית ליה כו' כארבע ככרות בכל סעודה כו' תריסר אפני' ע"ש היטב :

פו הוזהר להתפלל שיהי' ברכה מלוה בפירות ובתבואה כי עי"ז הוא עליית השכינה ועליית הקב"ה :

פח מה שמכר כמה פעמים בזוהר ובתקונים גן סדרים דאורייתא והקשה הו' ל"ד הם דוק ותש"כח * ומי' כי ג"ן הם מה שקורין בשבתות אבל זאת הברכה נקראת ביו"ט ז"ל תיקוני הוזהר סי' י"ג דכ"ט ע"ב ג"ן היא כלול פלח וחמשין סדרין כו' שמיני עגרת כו' ב' נביען מילוי דאורייתא לאשקפה אילנא דאיהו ג"ן ע"ש היטב וזהו וזאת הברכה לשון בריכה והבן היטב :

פח אם יוזהר האדם בה' דברים אלו יחי' לו בוודאי פרנסה א' שיה' מתמיד בנימודו היטב ממש. ב שיוזהר שלא יהי' שום שקרנות בפרנסתו. ג להתפלל אל ד' תמיד עבור פרנסה והוא מועיל אפי' אם חסא ח"ו עכ"ז לא יחסר פרנסתו. ד ליוזהר ליתן מעשר. ה שלא יהי' פזרן יגידנו יותר מדאי -

איבעיא יש חיבת תיק"ו ער"מ תשיב יתן קושיות ואיבעיתו והוא מטעם הג"ל ואינו זכור היטיב וכמדומה שכן שמעתי שבחינת אליהו"ו אין זו שבירה ומיתה ובכל מקום יש זו בחינת אליהו"ו דהיינו בש"ס בחי' תיק"ו שאין זו שבירה שהוא ר"מ תשבי וכו' ובאדם יש אבר ששמו נשכי גסם זו אין שבירה ומיתה ומשם הוא תמיית הממים כידוע ועוד האריך ואינו זוכר :

קב פ"א בסעודה שחרית אמר א"א כעת לומר תורה כי המורה גבוה במעלה מאוד כי הוא מעתיק וגם אמר כי בכל סדרה וסדרה יש כמה מיצות או פסוקים שאין להם פירוש עפ"י פשוטה והוא מעתיק ואז הי' פ' שופטים ואמר על פסוק כי האדם עוז השדה וגו' שאין לו שום פי' כ"א ע"פ האור וכדומה בכל סדרה כדי לידע שאין המורה פשוטות מ"ו :

קד א"א הרב דומה למלאך ד' לבאות יבקשו תורה מפיהו וכו' תי' לבאות הוא מ"ל וכמלבייך עבד בחי"ל שמיא והבן (דהיינו שיכול לעשות עם חורתו בחי"ל שמיא כרלונו) ואם לאו אל יבקשו וכו' : **קה א"א** אדם שופק הוא נעשה מרכבס לעשר ספ"י צלימה וכ"פ הזהיר בענין השחיקה אפי' להוכיח נחבירו כי אמרינן בגמרא תוכחה לשמה ועטוה שלא לשמה איזה מהם עדיף ומסקינן עטוה שלא לשמה עדיף נמלא אס אינו מוכיח לחבירו מפני מדת עטוה כי מה הני תשיב וכו' אפי' אס היא שלא לשמה עדיף מתוכחה לשמה : **קר ג"א** שמעתי בשמו כי כל מעשה צ"א אין תשוב לפני השי"ת כ"א דבר שאין ידוע לשום אדם כי אין הברכה מלוי' אלא כו' הסמיו מן העין :

קז ג"א שמעתי בשמו כי א"י בכוונת ויעבור כי פ"י ריבוי האור מתבקע יסוד הבינה ועי"ז יולאים האורות י"ג מדות ע"ש בסידור כו' וכן כשאדם רואה לומר ד"ת ואינו אומר אז עי"ז יולאים האורות נשמות ישראל וטובה

כל העולם נברא כהדין קמלא דלבושא מיני' ובי' נמלא העולם הוא הקב"ה והבן . ופ"א שמעתי שכל העולם יודעים האמת ואפי' הגוי כי כל העולם כולו נברא בו' הכלים וז"פ ס"ג שמעם יולאים ז' הכלים הוא בני' אמת וזה הוא כוונת שופר : **צז אב"ר** על עיר אחת איך אפשר להיות שם חכמה ואין בה יין כי אמרינן בגמ' חמרי וריחי פיקחין : **צז אב"ר** להתפלל על פרנסה בעשי"ת כי שם חת"ך הוא שם של פרנסה והוא ג"כ שם של הגסירה :

צח וג"א טוה הוא לומר כל עשי"ת פ' המן . וכמה פעמים שמעתי שהי' מזהיר והתפלל על פרנסה ושאר הנטרות ולהאמין בודאי שהש"י ימלא שאלתו והוא מלוא רצה כי עי"ז הוא עליית השכינה כמ"ש בזהיר איזה אמת ואיזה אמונה ועי"ז נופלים כל האמונות שקרי"ם (ז"ל פאלין אראפ אלע שפלה אמונות) :

צט האריך מאוד במנין שם עד"י שיש די באלהותו לכל ברי' וא"ל לשום דבר בעולם כלל וכלל והבן היטב : **ק והקפיד** מאוד על ההולכים להתר פאות מן הקדר ומן הגוים .

וכ"פ שמעתי ממנו שהי' מקפיד מאוד על הג"ל אפי' ליקח עשבים מן הגוים ואפי' מן הגשמים כי הוא מלא כשפים :

קא ואמר שהגשים המקבלין רפואה מן הג"ל שהוא מוזיק לבניהם ולבטליהן . ופ"א אמר המבלי אין אלקים בישראל וגו' . וגם אמר שא"א שיעשו זום רפואה כלל . ושמעתי בשמו שכן הוא דרך רפואתם שמכניסים באדם ח"ו טומאה גדולה ומחמת זה בורחות החולשה או הטומאה ר"ל ואח"כ מתגברת ח"ו עד למאוד הרמתן ילגלו :

קב פ"א האריך בענין מדרגות אליהו"ו שלא הי' בו שבירה ולכך לא מת וע"כ בש"ס כשיש איזה קושיא או

נופת צופים

וטובה פעולה יותר משאם ה' אומר והבן היטב זה הסוד גדול :

קה הדיבורים הם המקיפים השומרים את האדם לכך כשארס

הולך בלילה הוא לועק כדי להמשיך עליו המקיפים גם כבר נתבאר למעלה שמתקנות

הקדושות הם מלאכי שמירה ע"ש. הדיבורים הם מבחי"ת החכמה ולכן התינוק שמתחיל

מהר לדבר יהי' חכם :

קפ העין החיים מתחיל מבחי"ת א"ף ומחיים בשער הקליפות כך התורה

הם ג' ספרים כי ס' במדבר הוא חומש הפקודים וס' דברים הוא כופ"ל הדברים

ולכן מתחיל מבראשית ומחיים במוכחה ואח"כ היא סדר פדיון שהוזכר שם פדיון

ערכין וכדומה ואינו זוכר היטב :

קי מה שקורין ליום שאחר יוה"כ שם ד' סרב הגדול מו"ה משה בכרב מוה' נתמן

זל"ה עפ"י גמ' דכריתות אמרו עליו על ברא בן בוסא כו' תוך ואחר יוה"כ ע"ש

נמצא אחר יוה"כ כל אדם הוא בבחי' לדיק ואיתא בגמ' עמידים לדיקים שיקראו בשמו

של הקב"ה והבן :

קיא והוא אמר הטעם יותר קרוב לאמת כי בכל עשי"ת נק'

הקב"ה מלך כמ"ש המלך הקדוש המלך המשפט ואינו שם עלם אלהות כ"א כינוי

ועשיו חוזרים להפלל ולקרות להקב"ה בשם אל כמ"ש האל הקדוש והוא שם עלם אלהות :

קיב שבעתי בשמו שהפילא בשבת תנוכה ואמר כי אין

בכל המועדים של כל השנה שיהיה עליות בחלי חודש והבן. ופ"א שמעתי ממנו בשבת

תנוכה שהוא תענוג של משיח :

קיג בענין מניעת ועכובים ויסורי הדרך אמר כי הוא להט החרב

המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים . ופעם אחת שמעתי ממנו כי בפעם ראשון

הוא בצוד העיבור והבן היטב :

קיד וכ"פ אמר עפ"י ליתא בגמ' מחשבה מועלת אפי' לד"ס

וכו' ואם עושה לשמה כו' ע"ש בפרס"י :

קשו זוהר פי' בהגלותך בר"מ לאהר"י ללדיקיא בחיובתא פי

לפעמים אומר האדם חיבה א' בחפלה או בתורה או שמהרש חיזה דבר ועי"ן נתקרב

להשי"ת ואדם מרגיש או בנפשו קדושה יתיר' להקב"ה והבן :

קשו ברצות ד' דרכי איש גם אויביו יעלים אתו אפי'

זבובים ופרעושים ע"ש כי כל העולם לא נברא אלא לזוה לזה או בשביל זה כדא"י

בגמ' ואיך הם יכולים להרע לו מאחר שקולם לא נבראו אלא בשבילו ואמר

ע"ז שהיא מלה חדשה :

קיו ושבעתי בשמו של מעלה חשוב מאוד דבר חדש אפי'

שגראה בעיני העולם שהוא מעט הכמות עכ"ז לרעלה חשוב מאוד כיון שהוא דבר

חדש . ואמר שאין אחס יודעים כמה וכמה חשוב הוא למעלה דבר חדש :

קיה כשזורעים תבואה בארץ אין יכול ליגדל כ"א

שירקב תחלה עד שיהי' לאין ממש וגשאר שם בהעלם גדול כח שיכול ויגדל שכולת

שלימה והוא בבחי' יפסיט לורה וילבוש לורה בלוחו רגע שהוא לאין ממש חיבק הוא

מלבוש לורה וע"כ א' במ"ח קמים לזכרון כחוב ביום י"ז בתמוז ע"ש . ו.א. מחמת

שגברו בו הקליפו' שהוא כח שכהה גשאר שם בהעלם גדול כח זכרון והבן היטב .

וע"כ ביום ט"ב מתמת שהיה בו גפילם גדולה מאוד גשאר שם בהעלם גדול כח

הגאולה ונולד בו משיח . ולכן יושבין בט"ב על הארץ שהוא בבחי' נפילה ואח"כ

הולכין על הקברות לומר הרי אנו תשובין כו' ומתמת תכלית השפלות גדול עד

מאוד שהוא לאין ממש גשאר שם בהעלם גדול

התקיעות וזהו פי' מלת תרועה לשון
התעוררת וכן עושים התרועה חיר חיר
והוא לשון התעוררת מן השינה כמ"ש בנמ'
חיר ולא חיר ע"ש :

קבה בוננת ביטור חזק לבצר הי"ה ר'
וכל כשרין דמאבא ואח"כ
אנו הולכין ממדריגה למדריגה ממטה
למעלה ומחלה אנו מחילין הא לחמא
עניא בלשון חרגום שהוא בסוד חרדמה
שאמרו בנמ' גיס ולא גיס חיר ולא חיר ולא
ידע לאהדורי בסברא שאין בו דעת ואח"כ
אנו הולכין למדריגה העליונה ממנו דהיינו
קושיות מה נשמנה והוא היפך מן הנ"ל
שאין בו דעת להקשות ואח"כ פי' של
עבדים היינו :

קבו שביעתו בשמו כשארם א' אוהב
לחבירו מאוד אזי בא
לו במחשבתו המחשבות שמושב חבירו אפי'
מחשבות רעות ח"ו :

קבו כשארם אחד עוזר לחבירו נעשה
מרכבה למלאך עזריאל'
וכשעושה דקה נעשה מרכבה למלאך
דקיא"ל ועוד האריך :

קבה וגם אמר כשארם אינו רוזה
לקבל דקה ועכ"ז הוא
מקבל נמא המלאך הבכרה מואת הדקה
הוא ח"ו בני שגויה :

קבש כו יד על כס י"ה מלחמה לוי' בעמלק
מדור דור . כי צי"ד ובט"ו
דפירים הוא מלחמה בעמלק לדורות . וכן

שמעתי כ"פ שכל דבר שזור כל שנה לנקודה
ראשונה כמו אל ר"ה וכדומה . ופעמים
שמעתי משמו שכל דבר כשאינו מדבר
ומשים מדבר א' (ז"ל אז) איך שמוס פין
איין אונטערס) בא תאונה לארס זה רק
שאינו לריך להיות בעם הזאת פן חיים ממש
(ז"ל אל י"ב במיר עץ חיים) ולנדיק א'
בזר הזה למדתי איך יהיות פן חיים ממש
ושאל אוהו איש אחד שילמד אוהו ג"כ
והשיב לו א"א ללמוד אוהך בפרטות אך
בכללות

גדול כה המחס חיות חדש ומקבל כל איש
ישראל חיות חדש חיכך בבחי' יפשוט
דכו' וזהו פי' בנמ' היינו דא"ר אליעזר
גם אלה תשכחנה זה מעשה העגל ואנכי לא
אשכחך זה מעשה סיני ע"ש ואיני זוכר
היטב ושמעתי בשמו שהחילה יושבין על
הארץ בבחי' נפילה ואח"כ הולכין על
הקצרות והיסו בבחי' נפילה חחה לארץ ומשם
הוא עלייה כו' :

קיש בפסח ג"כ הוא ר"ה ודין אז
אח העולם רק שהוא מלך
סבב והוא מהיכל זכות שמחשפין ומחפין
בזכות של כל אדם ובר"ה הוא מלך היראה
ומשיב כו' . וכ"פ שמעתי ריסן ר"ה
למלכים דהיינו שמעמדין למעלה ממוחס
אחרים על כל דבר ודבר ואמר בשם
רישב"ש שקמיט של שנה זו אינו מופיל
בשנה האחרת :

קב אדם שהוא מעולם התיקון (ז"ל עם
ארט היהס אלן אין שטוב)
ופושה כל דבר שאריך בבית יש לו מחשבות
אחרות לעובד (ז"ל ער האס גאר אדרע
מחשבות) :

קבא בשמתפללין בבית שיש שם
אשפה דהיינו
שלא נבדו אוהו במטאטא באים מזה
מחשבות רעות :

קבב כשארם הולך לישן בשמחה (ז"ל
לעבדיג) יש לו תלומות
טובים :

קבג בוננת אד"ני שפתי תפתח א' הוא
י' למעלי וי' למטה למחק
הדינים ע"ש היטב כו' הוא אלופו של עולם
יש ל"ב נתיבות החכמה שסם הל"ב
שיניים שסם הש"ך דינים וכשארם לועק
להקב"ה א' ומדבק את עלמו להקב"ה
עו"ז הוא חומת הדינים (ז"ל שנייד ער
דורך דיא דינים) :

קבד בוננת התקיעו' לעורר הז"פ
משינתו ועיין בכו"מ

נופת צופים

שם המת על נחלתו כמ"ש רש"י יאמרו זה אשת מחלון כו' ע"ש הכרח חכמת הנפש כי הנפש הוא צבואה והרוח שהוא מדרגה מעולה שהוא השכל שבאדם הוא בג"ע ומחמ' השטחחות אזי מדביק נפש ברוח ובשאיין מזכירין את שמו זהו הכרח וכו' הנפש הוא וזהו הרשעים לא מסקי בשמייהו והבין תי' מסקי לשון עליי' :

קלה וגם הקפיד שלא ליתן ב' שמות וסיפר מעשה שראה מאדם אחד תנועה א' שהוא אפקורחא ושכה אותו ענין שראה וכאשר מת האדם הנ"ל אבוקי על שמו לילד א' ואח"כ נחלש אותו הילד מאד והזכיר לו הש"ת התנועה וזוהו חיבף לשמות את שמו ושלא להזכיר שם הראשון כלל ונתפרש :

קלו א' על כ"ז א' רשע שאין חן ליגינתו כי הרשעים אין להם חן

מחמת שהוא בלא חיות :

קלו כשהרשע צבא הכ"ס ונעשה דוחק גדול צבא כ"ג והוא מחמת שאין אני והוא יכולים לדור כו' :

קלה א' בירושלמי פעם א' קפחואו לטקיס לרשב"י ושאלו אותו דבר חכמה והשיב להם הכל תלוי בלב והלב תלוי בכיס ע"כ ומהיבן הוליא רשב"י הדבר הנ"ל כי הלב הוא מונח בכיס והוא עלמו הוא דבר חכמ' והבין :

קלש האמונה נק' נלח והוד והס בסוד רגלי' יורדת כו' וכשארם מאמין בהש"ת הוא חיבף עלי' לכה באופו בחי' ויש לו תשובה :

קמ החרתונה האט מחי' גיוופזין איין שטיק וועלט ובמלו כל הדיגים . בלילה שלפני החופה סי' דוחק גדול בבית ואמר שהוא מחמת שהוא מעולם החוהו ואחר החופה שיתחיל עולם התיקון יהי' ריוח יותר וכן הי' ובליל האחרון שהי' יחוד בין הזיווג הי' ריוח יותר ויחמ' :

אינא

בכללות הוא ללמוד סי' הפרד"ס וכו' : **קל שביעתי** משמו כשזא על אדם לרה ח"ו ר"ל ור לו

מאוד אין לו תקנה רק שיבטח בחסד עליון כל ימוט ואז לא יעשה שום רפואה ושום דבר כלל ואפי' שלא להחפול להקב"ה ולא לילך למקוה וכדומה רק לבטוח וכו' : **קלא זודר** אמור ק"ג ע"ב ואברהם וחמשה

לדיקייא כו' אמר אבא אברהם וחמשה לדיקייא יבואר למה הזכיר אברהם לחוד הל"ל שית לדיקייא כי הוא יומא דכליל טלוח יומין ע"ש בכוונת סוכה : **קלב ויאמר** אלהים כו' ויהי אור ומאז עד עתה נתמלא העולם

כולו אור רק מחמת שהעולם מדברים בדברי שמות והבלי עולם מחמת זה הוא מסך המבדיל כמו עננים וצבע העננים הוא שהם על כמה פרסאות ובמקום אחר הוא אור וגם לרך העננים זורח ג"כ השמש ובשעת התפלה מחמת דברי התפלה שסם נק' רוח כמ"ש רוח אלהים דבר בו מחמת זה מתפורים העננים הנ"ל ומכה זה באים ג"כ הגעועים בתפלה משא"כ בכל אומה ולשון כמ"ש בזוהר ואחר התפלה חוזרים העננים ר"ל מחמת דברי שפוח חוזרים להתחוות עננים וזה נק' בזוהר רומי רבתי ורומי זעירחא לדינות ענין כו' וזה טווח המדרש פ' ויאל והנה בשר זה צבא הכ"ס ובללו את האבן מעברי היל"ד וטי' פ"ט : **קלג רפעבים** הקב"ה מוקדק על תנועה קטנה כמו חוט השערה למשל כשמואל האדם ארנקי מעות סמוך לפתח הבית אסור לו להכניסו לבית אע"פ שהיה אפשר לו לעשות עי"ז כמה וכמה מנות כמו פ"ט ופרנסת עניים אע"פ הוא אסור והבין זה :

קלד האריך בענין שמות האדם כי כשאזכירין שם אדם המי

ששמו נק' על שם אדם שמת אותו אדם שפג. הוא שם בשעת מעשה וז"ס להקים

השכינה שורה ואיך אפשר להיות עם הולדה ואל עשיבני איך נולדים ממזרים בעולם הוא מחמת זה לעומת זה כי הקב"ה נותן חיות בשם לעבירות כמו למות בכדי שיהי' סכר ועונש והמתקן פרם בקלימא את בנו חכמיסי מלחמה חולק חילוחו לשנים ועורך מלחמה זה לעומת זה כמו שונאים ממע :

קמו שלא ליסע ביום א' כי הרשינו של שבת אינו מסתלק ביום א' אם לא לדבר מלזה כמו על המתונה וכדומה :

קמה טוב לעשות חמנה בעוד הם קטנים שאין להם שום מחשבות אבל כשהם גדולים יש להם מחשבות אחרות וקשה מאוד לזוגם מחמת קטרוגים ובחך אכבנו מראה לי שקשה שם מאוד לזוג זיווגים :

קמה הביאו עלי כפרה כו' את הירח כו'. כי הקב"ה ברא העולם בכדי שיקרא' רחום וחנון כמ"ש בע"מ ומחמת זה ברא פץ הדעת טו"ר בכדי שיהי' אפשר לחקור בכדי שירחם הקב"ה עליו ומתגלה מדת רחמנות וכדומה וזה מישוט הירח והוא טענה גדולה לפני הקב"ה להמליץ על העולם והבן :

קנ בשדהקב"ה שולח ברכה בפירות אזי אין בו תולעים כמו בשנה העברה שלא הי' שום תולעים בקארשטן ואז היא בריא למאכל :

קנא דבר תדע הוא חשוב מאוד למשל הרי שקורין יאגד"ש הוא חשוב בעיני האדם ובזוודאי יש מאכלים הרבה טובים ממנו כמו בשך וכדומה כן הוא בד"מ מחמת שהוא דבר תדע הוא חשוב יותר ויותר אפי' כשאל בשבת וזכה ימורץ מ"ש מידי פודש כו' ומידי שבת כו' הא איפכא הי' כמ"ש בתורה ד' שבת ואח"כ פ' ר"ח והוא מחמת הט"ל שהוא דבר תדע וכן כשאל אלי אורח הוא חביב בעיני בשעת

קמא א"י בזוהר כמה רצבות עולמות תלויים בקילו של א' וטולם אינם יודעים שהוא בעופו"ג נ"ב שחלוי בתנועה א' או בראי' אחת דברים גדולים שמסתלקין ממנו תנועה או ראי' א' ממע :

קמב ודרי' ברכה כי הכסונה סיטה של שם ונתנה לאברהם (ו"ל ר"ח ר"ח וועט זיין איין בענטער) וזהו כוונת רש"י בערכות מסורות בירך ע"ש כמ"ש ואני אברכם אככים עם הכהנים ואבדך לישראל פ"ט ברש"י . התורה עמוק עמוק מי ימלא' (ו"ל מיו מען זיך וערה אראש לאזנן לי דער הורה) והוא עומק תחת . וכאשר האדם רום גבוה הוא בבחינה עומק רום והוא רחוק מן התורה :

קמב אמר על לייק אחד שהגלוים חליו הי' מקורבים לו ביותר שאין נכון כי במלוח א' כלולים כל המלות ובריך לטיות מדת התפארות בכל דבר ובאם לאו עליו נאמר כל מאן דאפריש דר מחברי' כו' כי כל ספירה' כלול מכול' :

קמד אמר לי שאני לריך ללמוד הרבה ס' הרבה (ו"ל זיך אריין טאהן) פי מחמת חשכות הגלות לריך להאיר באור גדול ואין מספיק שאר למוד אפי' שהוא מתמיד בלימודו בשאר שיעורים וכ"ה בזוהר שאמר רש"י שהזוהר יגין בברא' דמלכא משיחא ע"ש :

קמה בשני דרי' יהודא כולא תנוי בם ייקין כו' ואק מחניקין בעוקלין סי' וחלו ר' יהודא כו' פ"ט שרצ יהודא ג"כ גדול בלימודו כמחם רק שטיק לימודו הי' בניזיקין דהיינו לשמור עצמו שלא יזיק כלל וכלל אפי' שיהי' שוטה ואפי' שיהי' מחשב לאין ולא הי' לומד בשביל פלפול שט"ז נאמר פסל לך כו' :

קמו ער המחנות של האורדינקע כי במקום מלוח הקב"ה שורה ומשך חיות להיות הולדה אבל במקום ער אין

נופת צופים

הדעת הוא השומר את האדם ובלילה בעת השינה מסתלק הדעת מן האדם ואין לו שמירה לכן מתכנס כל הדם בלב להחזיק שם והאיש הג'ל' הי' לו ריבוי דמים ולא הי' יכול להחזיק בלב וע"כ הי' מתפחד וריבוי הדם הקץ אותו משינתו בכדי שיחזור הדעת אליו ויהי' לו שמירה והאר"ך בזה הרבה ואינו זוכר יותר :

קנו בענין הסליחות שבחלה אומרים פסוקים של שבת כי איתא בגמ' לעולם ישפך אדם שבתו של מקום ואח"כ יתפלל והוא יחוד הוי"ה ואח"כ כי חפלה הוא מ"ל כו' ולכך אומרים חלה שבתו של מקום ואח"כ מתפללין הסליחות והיחוד נ"ך להיות ע"י מסירת נפש לכך נופלין על פניהם אחר הסליחות כמו בכונות נפילת אפיים שבתפלת י"ת ואח"כ מהחילין מתחיל לעילא לכך אומרים בלשון תרגום ממי וממי וכו' כי נ"א מסירת נפש למימיה ממש ומרגום הוא צימ' תרדמ"ה שהוא א' מ" וכו' ואח"כ באים לעולם המלאכים ואומרים בלה"ק מכניסי רחמים כי מלהש"ר אינם נוקקין ע"כ ואח"כ תוזרים ואומרים בלשון תרגום מרן דבשמאי (ועיין בכונות נ"א היטב) :

קנו ופ"א שמעתי ממנו בפנין הסליחות כי איתא בפרד"ס בשער הכתובים כי סליחה הוא בת"ת ותפלה הוא במ"ל ויחוד ת"ת ומ"ל הוא ע"י מדת יסוד ואיתא בחקונים סקון י"ג תשיעה ברנס כו' כי רנס הוא בלדק ע"ש וי"כ אומרים חלה סליחות שהוא בת"ת ואח"כ אומרים פזמון שהוא רנה ואח"כ אל רתום שהוא חפלה ועוד הראה בכל הסליחות שהפסוקים שקודם הסליחות כוללים כל התפלה שבסליחות :

קנה וג"ג יש הרבה סליחות שכל סוגר וסוגר מביים בפסוק של תורה והוא כולל ג"כ כל הגאמר בפרשות שם ; ואמר

בשעת מעשה יותר מבני ואורח הוא כמו שבת ואני שונא כשהדרכים מתקלקלין ואין נוסעים אורחים :

קנה איתא במנהגים שיש להדליק בש"ק ל"ז נרות כנגד ל"ז שעות שמימש אור הראשון דהיינו שאר"ה נברא בע"ש נמלא י"ב שעות של ע"ש וכ"ד שעות של שבת ואח"כ גגו ואמר מורי שהוא האור של ל"ז מסכתות שבש"ס והוא ל"ז נרות דהנזכה (ופ"א אמר שהאור גגו בל"ז מסכתות) וע"כ נעשה גם דהנזכה כי אז תגלה האור הגנוז :

קנה ופ"א שמעתי ממנו שכל חנוכה בשעת הדלקת הנרות תגלה האור הגנוז והוא אורו של משיח) והדברים הכל' שמעתי מפיו הקדוש בליל שבת והוא הי' בל"ש הראשון שהתפלל בבהכ"נ שלו בק"ק ארסטורא ואח"כ כבדא בשחרית לבהכ"ס מנה את הנרות שדלקו בבהכ"ס ומלא מלומזי ל"ז נרות לא פחות ולא יותר והאזהרה מאוד :

קנה וג"ג הי' מנהג בחנוכה בשעת הדלקת הנרות שלא לסתום את החלונות כדי שיאירו הנרות דרך החלונות ברחוב משום פרכומו נישא) ובשאר לילות הקפיד מאוד לסתום החלונות בחתלת הלילה ואמר כי אית' בזהר שכלילה תרעין רג"ע סתיעין ותרעין לרבא איטון עיינין מסתמין (והוא בר מ' פ' פתח) בגין דלא מהתכלי צאינן מזיקין ע"כ. ולכך נ"ך לסתום גם את החלונות והבן :

קנה ועפ"י אמר רפואה לאיש אחד שהי' לועק בליל' משינתו מאד דהיינו שהקץ משינתו וישב ולועק לערך שעה או יותר ואח"כ חזר לשינתו. ואמר שרפואתו להקין לו דם מן היר שקורין גיד של לב לערך ב' שעות דם כי איתא בזהר הג'ל' דכד אתי לילא תרעין כו' וכמה הל"ין פ"י מתפשטין בכל אברים כו' בזהיא זמנא כו' סתימי בלבא ע"כ כי

בימי הגל ולא עלתה להם למנוחה :

קסח ופ"א זיו"ט של חג הסוכות
 אחתה להגלים לי כי כעס
 הוא התעשקות החסדים אך שרריך להמשיך
 אותם והוא ע"י כו' וכל הגל הוא עפ"י
 הזמן אך פיתא בזהר אחרי דנ"ח ת"ח
 כו' זימנין אית ביומי דדינן תליין ומסתכחין
 ואפי' ע"ש וע"ז לריך פינח פקוחא (ז"ל)
 דאם איז איין מלאכה) :

קסו ב"ר מי שאין לו חוש הריח איש
 מהיכל המשיח שנאמר והרישו
 ביראת ד' :

קסז ב"ר הדברי' שבטולם יש בחי' שינה
 ואפי' בכל הגומח ועי"ז נהחדש
 החיות שבו שבכל בוקר כמ"ט חושים
 לבקרים וכו' ואפי' במים יש בחי' שינה
 שאל"כ ה' נתקלקל ולא היה אפשר לשותו.
 ובר"ה נפלה שינה על ז' אנפי"ן דהיינו
 שנפל בחי' שינה על התורה ועל כל המלאכי'
 (ועל כל הכרוואים) כמ"ט ומלאכים יתפזן
 ואפי' באותיות יש בחי' הגל והוא בחי'
 קטנות דהיינו שנתלקין המוחין של כל
 הגל ועשה מ"ן מעולם לעולם ועי"ז
 נהחדש המוחין של כל הגל והוא בחי' רין
 שבר"ה והדין. וכיון של הגל הוא לחדש
 המוחין ע"כ הוא יו"ט. ואמרינן בגמ' מוטב
 שאחי' שוטף כל ימי ע"כ ענה היעולה לאדם
 בר"ה שיחי' בעיניו לטובה נמלא שהוא
 בעיניו דומה ממש לאין ועי"ז נהחדש כל
 המוחין שלו הן בדוחי הן בגשמי דהיינו
 אפילו בפרנסה ובבריאה גופו ובכל השייך
 לו והוא לפי בחי' האדם כי יש אדם שתלויין
 בו כמה נשמות וכשהוא בעיניו כגל'
 מתחדשים כולם עמו והבן :

קסח בשבאים לאדם הרעורים ח"ו
 שמעתי מפיו כמה
 דברים הוא פי הרעורים הבאים לאדם
 הוא ע"י הסתלקות המוחין והם הסתלקות
 החסדים וענה היעולה שיאמר חסאתי עויתי
 פשעתי

קנפ ואמר כי נאמר בשלימה המתחלת
 שלש פשרה מדות כו' לרופה
 אחרתוך לתלמי' ע"ל ע"ם אלה ע"כ כי
 תורה עלמה מתפללת על ישראל וע"כ כל
 שבקשום בפסוקים של תורה והבן :

קס וגם הראה לנו כמה שליחות שאמר
 סיום הא"ב הוא מי' זכדי"ה
 והמה הרבה בער"ה ובטע"ס כי הוא מלאך
 המנוחה על החיים ואמר כי הוא דבר
 פלא מאוד :

קסא באור פני מלך תיים כי מנחגי
 מלכותא דארעא כשהמלך
 דואם בעיניו שבוים אפי' הם מתויבים
 עיניה היו פוקר אותם היכה כיון שבאו
 לפני ראייתו ולכך בר"ה אנו עושים כמה
 דברים שאנו מתפללין כמה הפלות ואומרים
 שבחי' הרבה כפי שהם מסודרים במחזור
 וגם קורין בט"ת כי הקב"ה מסתתר ממנו
 במ"ט בכסא ליום תגיבו ולכך אנו מבקשים
 ומחזירים איך למלא את הקב"ה ובאזוהי מדה
 הוא מסתתר עד שאנו מולאים אותו ובאור
 פני מלך כו' גם אמר שהשבתים שאנו
 אומרים בר"ה הוא המתקת הדינים :

קסב יוד"ב מכפר על כל השנה ובוודאי
 יש בו כח כמו שבכל השנה
 וע"כ הכפרי"ם בגי' שנה כי כן הוא כתיב
 בתור' חסר ו' :

קסג איתא בחיקונים נשמתן דמתחריין
 בתר קוב"ה ושכינתו ע"כ.
 כי לריך להשיג בעין שכלו איך ובאזוהי
 מדה הקב"ה מסתתר דהיינו בר"ה שהקב"ה
 נק' מלך וזוא רי"ן שחי' בסוד הקטני'
 לריך להתענו' קודם ר"ה ובטע"ס ולבכות
 שהוא ג"כ בסוד הגל' כי הקטן דרכו לבכות
 ובט"ב שאז הוא בסוד נקודה לכך לריך
 להשתכל כי האדם ההולך אחר הקב"ה וכו'
 ובמקום שהקב"ה ושכינתיה שם נשמר ג"כ
 האדם שם מכל מקרים כו' :

קסד ור"איתי כמה בני אדם שהם בשחוק

נופת צופים

פשוט בתכלית הפשוטות ומילואו הוא ג"כ מי"ם דהיינו מילוי המ"ם הוא מ"ם אחרת ומילוי היו"ד הוא ו"ד הוא ג"כ ג' עשרה וכן מ"ם השני' וע"כ איתא בגמ' מילא לא שאלו אינשי (ושמעתי בשמו שפ"א אמר שיש סכנה לומר במים משלון הלואה) ובאש אין בו בחי' הכ"ל כי הוא למפרע ש א שטבע האש לבלות למעלה וגם מילוי ג"כ אינו כמו במים כו'. וגם שמעתי ממנו פ"א כי מה שהאב נותן לבנו הוא בחי' א"י שהוא רחמים ומה שהבנים נוטנים לאביו הוא בחי' א"ח שהוא דין' וע"כ אמרי אינשי כי אב אחד יכול לפרנס עשרה בנים ועשרה בנים אינם יסלים לפרנס אב אחד :

קע אדר יוה"כ בשנה הזאת תקנו"ת קילם מאוד את המוסף יוה"ד שהיה מתפלל לפני התיבה ואמר כי התחלתי להתפלל במסירת נפש למיתר מאוד גברתי ואח"כ צור לי הש"י שיהיני יכול להאריך בתפלה רק כ'. ואח"כ אמר איני משגיח לפעמים על תפלה אחת שמנה ימים ואני קומר א"ע בכל תנועה ותנועה אפי' האריך להשך את פני לכאן או לכאן כמשמעו : **קעא וגם** פ"א שמעתי ממנו שהוכיח ח" בעסק התפלה ואמר כשאיני מתפלל לפני התיבה ומקטף א"ע (דהיינו ל"ע ימין) נפתחים עולמות אחרים וכשאיני מטה א"ע לכאן וכו'. ונריך אדם להאריך בכל תנועה ואמר ר"מ נשמת אדם תלמדנו . (זה המאמר של ר"ע הי' מר לא בפומי' תמיד) :

קעב ואמר כמה פעמים כו' אין לך אדם שאין נשמתו מלמדנו בכל שם ובכל רגע אך צוודאי אין דרך הנשמה לחזור ולכפול כמה פעמים . ופ"א שאריך מאוד האריך אחר מות האד' לריך ליתן דין ותשבון על מה שיראה בעיני' שבתנועת אמת הי' מהפך כמה עולמות . (והיה דוח לבינו מאוד) ואמר כי כל ישראל יש להם חלק

פשעתי ויכה על לבו ועי"ו חוזרים להתגלות ועיין בכוונת הוא ע"פ שהקשה קושיא גדולה ועלומה כי ק"ש הוא דאורייתא ותפלה דרבנן ואריך ידק שיהיה ק"ש בעולם הבריאה ותפלה בעולם האלילות ומי' עפ"י גמ' דברכות אם רואה שילרו כו' יקרא ק"ש (וסיפר מעשה נפלאה שאירע בזמנינו שב' ב"א היה הולכין בלינה ותמו בדרך וראו מרחוק אש צוער והלכו להתקרב לשם וכשנתקרבו לשם ראו שהאש צוער באויר לא על הארץ והבינו שאינו אש ממש והם היה א' ת"ח וא' ע"ה ואמר ע"ה להת"ח קרא אתה ק"ש ואני אומר אחריו מלה במלה וכן עשו כו' וכשלאמרו תי' ובשעריך נשתקט ולא ראו כלל) והוא נכט ג"כ במקום הזה ותעה ג"כ בדרך ובשארם הולך מעולם לעולם גבוה אזי יש עליו קטרוגים ע"כ תקנו אנשי כנה"ג קודם עולם היצירה פהוא צ"ש לקרוא ק"ש קטנה כדי לגרש מעליו כל הכ"ל וחא"כ כשחולך למקום אלילות שהוא יותר עליון במעלה לריך לקרות ק"ש גדולה נמלא כי הק"ש הוא הנכה לתפלה שהוא בעולם אלילות ע"כ קורא ק"ש בעולם הבריאה וכו' ואמר מורי ג"כ ק"ש עלה היעולה להרהורי' לקרא ק"ש ומי שחלקו ל' ד' בכוונת האריז"ל יראה לכוין ג"כ קצת כוונה (ז"ל זאל ער לו לייגין איין כוונ') הוא לכוין בשם אל"שד"י גימטריא משה והוא לשון הולאה כמו מן המים משיתיהו והבן זה מאוד ודבר זה לא שמעתי מפיו רק בשמו ואמרו לי ששמעו דבריו היה עזה להסיר מעליו הרהורים לעולם . וגם שמעתי בשמו ליטול ידיו במים ועי' שהסיר ידיו במים ג"כ הרהורים כו' ודבר זה ראיתי כמה פעמים :

קסב **בר"י** הדברים יש בחי' אור ישר ואור חוזר והוא ג"כ בהלואה

דהיינו ההלואה הוא בחי' א"י והפרעון הוא בחי' א"ח ובמים און בו בחי' א"ת כי מי"ם למפרע הוא ג"כ מי"ם כי הוא

בארץ ואוכלים כל ימיהם ומשך חיותם הוא מפט מאוד לכל היומר חגי שנה והבטחה ג"כ מרבים באכילה ונ"כ משך ימיה מעט ואין לך בכל הבהמות מי שמעט באכילתו כמו הגמל ויש גמלים שחיים שמונים שנה : קעט **פ"א** למד הסבא דפ' משפטים ואמר בדרא דרשב"י לא היה רשות

לשום אדם לפרש דבריו כמו רשב"י ובכללות הוא מרכבה כי סבא הוא חלת ראשונים ויניקה הוא בבחי' נער שהוא מט"ט והוהר שהוא כוללה כו' ובכל הדברים לריך להיות הבחי' הג"ל וע"כ נאמר באברהם שהיה זקן ויושב בישיבה שהוא בבחי' סבא ונאמר אללו עבד"ו זקן ביתו כי מט"ט הוא ג"כ גדול במעלתו וע"ז נאמר בזוהר בלק גבי ייקא דר"י זכאה מולקיה דסב"א מארי דדרא כו' חרין הוא מתיבחה דלעילא ומתיבחה דתחתא ע"כ והבין כי בחי' מתיבחה דתחתא היא (בחי') מט"ט . וגם ביעקב היה יוסף בבחי' נער כמ"ג והוא נער ובמשה היה יהושע בבחי' הג"ל כמ"ג בגמ' דברכות נהוג עלמ' כחלתו דפרש"י וכולהו לקולא כי שם הכל בבחי' רחמים סבא והוא ג"ר וגם מ"ש בחי' ייקא כמ"ג בגמ' דשבת אחי דרדקי לבי מדרשא וכו' דאפי' בימי יהושע בן נון שהי' ג"כ בבחי' זו וב' בחי' הג"ל סבא וינוקא הוא מרכבה שלימה :

קפ ואח"כ אמר כמה פעמים באו אלי ב"א גדולים ואינו יכול לומר לפניהם תורה וכעת בא לפני איש מאוקריינא פחות הערך אפי' אומר לפני דבר גדול כזה כי כשהתורה מחייתה עם הגדיק הוא יחוד ויחוד אינו יכול להיותו לפני ב"א והבין :

קפא ועפ"י הג"ל אמר כי אדם גדול לריך להיות עמו איש ילד בשנים (איין) ונגער מאן) וכן הוא ברש"י פי וירא שאין אדם חסוד רשאי ללאת לדרך וכו' :
והר

סלק לפוה"ב אך אין כל הפוה"ב שזה בבחינתו והבן :

קעג האריך בענין הלומדים כחבי האריז"ל שלא לגשם כלל וכלל ח"ו וע"כ נאסר ביוה"כ אכילה ושתייה יכו' כי ביוה"כ הוא יחוד גדול למעלה כדי לידע שאין שום גשמיות כלל רק שמייתחד מחשב' עם מחשבה כמו כשארם משגיח לפעמי' בס' הוהר ותיקונים יש לו תענוג מאוד והתענוג של היחוד הג"ל הוא יותר רוחני במעלה (ואמר שהרמב"ם כתב שיש להוכיח אפי' את הנשים שלא יסברו עלמעלה יש אש או מים או שום דבר גשמי ח"ו) :

קעד ואמר כי נאמר בס' שבילי אמוני' סבא לו אדם ונדמה לו שהאדם עומד בחוך מחשבתו ודבר זה היה שחיבר את הס' הג"ל והאדם הזה מדבר עמו ע"ש ואח"כ כשחיים את הס' בא ג"כ האדם הג"ל חוך מחשבתו כג"ל (ואמר מורי כי הס' הג"ל הוא בלורת' אדם) ואיך אפשר ב"ל לשום גשמי שאדם יעמוד חוך מחשבה : **קפ"ה ואמר** כי כשערוחי הייתי לומד את הספרים השייכים לענין הג"ל זהייתי מזכיר את העולם מאוד ומאוד כמה וכמה וכעת הוא מדריגה פחותה בערכי (ז"ל אגוד איז לו נידריק פאר מיר) גם אמר כי הראיתי פ"א בס' הישר לר"ת על עלה א' כל הע"ה וכעת נעלם ממנו : **קעז ובתוך** האריכות הדברים הג"ל אמר כי לךך הוא ביוה"כ יום הליחה כי כשהאדם הולך ומחשלה טעולם לעולם נבזה במעלה הוא המחקה הדינים ואח"כ אמר כשארם חולה החיות שלו בעולם עליון הוא המחקה כו' ואינו זוכר יותר : **קעז אמר** שיש לאדם למעט אכילתו כי כל משך אכילתו דנין את האדם למעלה :

קעה וגם כל הברואים לפי אכילתן ק הוא משך ימיהם כי יש ברואים שהם

נופת צופים

ולא רצה לגלות יותר והכן זה המוד הגדול
קפה כשהצדיק רוא' דבר מדע בחור'
 דהיינו שמדע דבת

מדע נעשה מזה גם במולד רק כ"א כפי
 גודל דקתו כי יש לדיק וחסד גדול נעשה
 גם על עשה מאות פרסאות וכו' ויש צמ'
 אסתר סוף כל הניסים כי כל הניסים הם
 ע"י התורה ומגילת אסתר הוא סיוס
 התורה וע"כ הוא סוף וכו' להיות הגם
 מתפשט על כל כלל ישראל כמו בימי מרדכי
 (וכמדותה שאמר אח"כ כי דבר זה שאמרת
 הוא המתקת הדינים על שלמים פרסאות):
 (קפו) א כל הכונת על פסח הם
 צמ"ל כמבואר בכונת שהוא

עליית המ"ל ומ"ל הוא תורה שבע"פ
 קרינו לה כמ"ש בתק' זוהר ודברי'
 שבע"פ אי אחר רשאי לאמרם ככתב ולכך
 הוא פסח פה סח ובשבעות הוא תורה
 שכתב כמ"ש כתב לך את הדברים ולכך
 אנו קורין עשרת הדברים הוא עיקר שניתן
 מפי הקב"ה ובליל שבעות הוא עיקר
 הקרי'ה בתורה שבע"פ כמ"ש בזהר
 ובדרשות דקראי והוא כדי ליתד תורה
 שכתב עם תורה שבע"פ וזהו כונת
 הספירה לימוד הג"ל:

(קפו) ב כונת פסח הוא כללות כל
 המוחין הן דקטות הן דגדלות
 והוא כוללת התורה ויש (*) בקטות ג"כ
 כמה מיני מוחין. וקט' בכללות הוא
 מוחין דקטות כמ"ש צמ"ל דבר קטן
 היות דאביו ורצו ולכך כל הלומודים
 הגדולים קשה להם לילד בניס עד שבאין
 למוחין וגדלות כ"ל כי הקטן אינו מוליד
 וספירה הוא כוללת כל הנשמות כי יש
 נשמות מחמד ומגבורה ומגבורה שבתוך
 כ"ל ולכך אי' צמ"ל מקטת כו' מפסח עד
 עגרת כי אם דתין כ"ל הנשמות הן נשמות
 החיים הן נשמות החיים

ופ"א

קפב וזדר אומר ק"י ע"ב תשנ"ז ולבתר
 ישבו. אלה קדמאה לאוספיון

ע"כ איך נרמז בכלל אוספיון וביאר כי
 תשנ"ז הוא מלשון תושב ושכיר כי האוספיון
 הם בבתי ז' סבין עלאין והוא מה שאמר
 בתיקוני זוהר ואילין ז' סבין ארעו
 בצולינא קדישא כי הו' סבין עלאין הם
 עגמן נתגלו לרשב"י וגילו לו סודות
 התורה ועל פיהם עשה תיקוני זוהר:
קפג הערה ז' נק' בבתי אר"י והוא
 מלשון ארון כי מלכות

דארעא וכו' יש מדינות קטנות שאינם
 ראויים למלוכה ונק' המלך שם בבתי'
 ארון לא מחמת חסרון המלך רק מחמת
 פחיתת המדינה ודוק והכן. וכשארם עוסק
 בעוה"ז ומטגיח בכל מה שמושה לא כמו
 אשמים פחותים הג"ל שאינם משגיחים כלל
 (ז"ל וואס הארט זיא גאר נישט) הוא יחוד
 הו"ה ארנ"י רק שהוא מתחל לעיל' אי"ד
 ה"ג וי"ה:

קפד ואח"כ אחר כשארם עוסק בדברי
 העוה"ז וזוכר בהקב"ה הוא

יחוד הג"ל מתחל כו' וכשעוסק בתורה
 וכוונתו ליתן השפעה לעולם העשי' וגם
 שאין יכול ללמוד בלא עולם העשי' כי
 לריך לו בית וכו' הוא יחוד הג"ל מעיל'
 לתת' י"א הי"ד ו"ג הי"ו וז"ס בכל דרכיך
 דעה"ז כי יחוד העוה"ז הוא מתחל וכו'
 ה' קודם לו' הי"ו וגם כשארם הולך בדרך
 הוא בבתי' שם יוה"ך כי דרך הוא בבתי' סוד
 קטנות ומחמת זה אין שם הו"ה שלם וגם
 אינו כסדר רק ו' קודם לה' ואות ק' הוא
 הכאים לכך לריך לומר ברכת כהני' בדרך
 (וכמדותה לי שאמר שגם בשעת עליית
 לדוכס הוא כונת שם זה) ויש יחוד הו"ה
 אלקים והוא לשבר את הרשעים לכך
 כשמתפלל על מפלתן של רשעים לריך
 לכיין על יחוד הג"ל ויש עוד כמה ימודים

(*) וקטנות הוא ג"כ דבר גדול כי הוא ג"כ שמוחין יתברך.

מתקלה ועד לא הוי מתקלה לא הוי משגיחין אפי' באפי' ח"ו ומלכין קדמאין מימו ולכך נאמר אל חלדך הרבה ולא תרשע וכו' כי אם שיה בזהו בחי' וכו' הוא בחי' מתקלה :

(קלג) בחי' נס הוא אינו יכול להיות רק כשארם הוא ח"ו בדרה והוא נ' שהוא נפילה ואות ס' הוא בחי' סומך ד' לכל הנופלים וזהו בחי' סוד נס וכן הוא בזוה"ק סמ"ך טוב לאחריך דבך סמיכה לנופלים ע"ש. ולכך הוא ביטול כל האיסורי' בסמ"ך כי כשיש איזה טאלה בדבר שהי' כשר הוא בבחי' סוד נפילה וכשיש ששים הוא בבחי' סומך ד' לכל הנופלים ולכך ישראל במזרים כשהגיעו למ' רבוא שהיא הגדול' שבמספ' כי אין בלה"ק מספר יותר מבחי' רבוא וע"ז בה' פרד"ס נאמר קס וגם ערב רב עלה אתם שהי' לכולם עלי' וישראל כשהיו במזרים הי' בבחי' ירידה גדולה כמ"ש אנכי ארד עמך מלרימה והי' ייריד השכינה וגם האותיות נפלו והי' הדבור בגלות כמ"ש בפה"ר ד"ך כי מ"ל תורה שבצ"פ קרינן לוי' וכשעלו הי' עלי' לכל האומות ולכל הידבורים ולכך הוא פ"ה ס"ח ולכך ישראל ג"כ לא הי' יכולים לנעוק עד שמת מלך מזרים כמ"ש בזהו"ק שהשכינה היתה בסוד רגלי' יורדת כו' ונפלו עמה כמה נשמות ואותיות וכשעלו היתה עליית השכינה וגם האותיות ודיבורין :

(קלד) שייך לעיל לענין ביטול כל האיסורין בס' בסוד סומך ד' לכל הנופלים ולכך איתא בגמרא הנכנס לבקר כו' נועל אחד מס' בחליו נמלא אינו מוסיף לו שביטול אללי' בס' ועל החולה מיקל וכמדומה לי שאמר שממשך עליו סוד בחי' סמך שהוא סומך ד' וכו' :

(קלה) בבל מקום שהוא לר' מאוד קס בהעלם גדול הוא התגלות חלקות וליה בכ"מ הוא סוד הדין ובפרס חנות

(קפה) גופ"א שמעתי רהיניו שהוא עלית כל הנשמות ומד' משפט כו' י"ב חודש הוא מחמת שכללות כל השנה הוא ג"כ כללות הנשמות וכשמגיע אותו הזמן בשנה שהוא בחי' נשמתו יש לו אז עליית אם לאו האפי'קורסים והמיטין שאין להם חלק בחילגא דחיי' אבל מי שיש לו אחיזה אז עליה ולכן יש לומר הפרקים בין פסח ועזרת כי עיקר אמירת הפרקים אינו רק בין פסח ועזרת :

(קפס) ד' ופ"א שמעתי ממנו הראי' שהוא רק ששה פרקים פס פ' שנו חכמים כדי להשלים בששה שבתיים שבין פסח לעזרת כי ספירה ג"כ כוללת כל המוחין והאבות הן המוחין ולכך אומרים מס' אבות ובהו ס"י ג"כ קושיא גדולה כי משנת כל ישראל הוא במס' סנהדרין ואיך שייך למסכת אבות . ועפ"י ה"ל מתורן כי אז הוא עליית כל הנשמות והבן . ועפ"י ה"ל אמר שפ"כ איתא בגמ' כמה רפואות בין דבחה לעזרתא אמר כי אין יכול ללמוד מס' קטן כי הוא מוחין דקטנות הו' :

(קל) דרביז'א את העולם ללמוד ס' הישר לר"ה וס' חובת הלבבות . והל' רשות להרמב"ם וס' ט"ה בתחלתו וגם הוכיח על השלום :

(קלא) עיקר ביטור חמץ הוא ביטור ע"ו ולכך נאמר ביאשיהו שביער את כל הע"ו נאמר שם כי לא נעשה בפסח הזה ולכך נאמר אלשי מסכה וגו' את חג המלות פשמוד ואמר אם הי' כל ישראל שורפין את החמץ בזוונה ר"ל שהוא ביטור הע"ו (סעש אויך גרינענר גיווטן אויף דעם גלות) :

(קלב) עד לא הוי מתקלה כו' אפי' באפי' כי יש בחי' חסד ובחי' גבורה והסור' נק' מתקלה כי היא כוללת שניהם ואם נאדם מחמיר ביותר היא ח"ו אינו בבחי'

נופת צופים

השנה לריך האדם להמשך עלי' שמירה העליונה אבל עכשיו הוא ממילא : (קלז) ודוא שטמדה לאבותינו כו' כי בשעת גאולה מלרים היחה גאולה שלימה שאין השכינה בגלות כי אם למעיניו לשמור אותנו כדאית' בזה"ק נמאל שגאולה מלרים היא שטמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד אלא שכל דור ודור כו' והקב"ה מילנו מידם הכל הוא מכה גאולה מלרים ופ"א שמעתי שפ"ב חייב כל אדם לראו' א"פ כאלו הוא יאל ממלרים :

(קלח) כל העוסק בטל תור' טל תורה מתייזר דאיתא במשנה ר"מ אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה כו' ועשה כמעין המתגבר כו' כי שם מ"ה יו"ד היא ווא"ו ה"א בנימט' טל והוא בחי' סוד התורה כידוע לית' ואם עוסק בתורה לשמה היינו לימד שם יה"ו הכל עם ה' אחרונה כמ"ש בזווגת מוריד הטל נעשה כמעין כו' וזה כל כו' טל תורה מתייזר כי כשנעשה כמעין המתגבר ואין אללו שום קושיא בכל התורה ואין שום שביירה בתורה וזהו בחי' סוד תחית המתים וזהו פתיח המתים מן התורה מנין כמבואר ברחמ"ס אפי' מי שמאמין בתחית המתים רק שאינו מאמין שהוא מן התורה הוא אפיקורס וז"ס תורת ד' תמימה דהיינו שאין בה שביירה משיבת נפש וישראל בשעת קבלת התורה בוודאי היו יודעים אם התורה צבירור גדול ולכך הו' אללס תחית המתים וזה הו' דווקא ר"מ אומר כי הו' אומר על סמא טהור ולא יכול לעמוד על סוף דעתו :

(קלט) אבררם אביט ע"ה הו' בחי' נפש והנפש וכו' ומשפ"ה הו' בחי' רוח ומשית יהי' בחי' נשמה וזהו רית וזהו שנאמר במשית והריתו ציראת ד' וכו' ולכך בשבת בלילה היא בחי' נפש ואח"כ צבוקר הוא בחי' רוח ובמוסף צאי"ה הוא בחי' נשמה ולכך במ"ש מריתין הבשמים

הזוה לילה וסי' שם עם של מכות כבודת ואלל בלעם הרשע הו' זו בהעלם גדול בחי' אחד כמו אלל משפ"ה וגם בפ"ב שנחרב הבית הו' בהעלם גדול בחי' שגאולה ולכך נולד זו בחי' משית גם אלל אשה מעוברת כ"ו שאין לה זרים גדולים אינה יכולה לילד וכדומה לי שאמר שלכך איתא בזה"ק כו' ייתי דומקא בחר דומקא ייתי פורקנא וזהו שאלת מה נשתנה מכל הלילות . מרקדין ומטפחין בשמחה נשואין . ג"כ לטל כי אגרא דבי הלילה מילי ואגרא דבי' טמיה שתיקתא כי השכינה היחה בסוד נאלמתי דומי' ע"י שנפלו האותיות כו' ובשעת עליית השכינה הוא בחי' מילי ויש בחי' ברית הלשון וברית המשור ולכך פ"ה ס"ה צג"ו מילה והראי' כשארס נקרי' ת"ו אין יכול לדבר לפני הש"ת ובשמחה נשואין יתוד ומחשלים אז הדיבורים ולכך אגרא כו' מילי ואיתא בס' יצירה עשר אלצבות יד' והוא ברית הלשון ובין עשר אלצבות כו' ברית המילה וכשיש עלי' לברית הלשון וברית המשור מחשלים גם הידים ורגלים ולכך כנגד ארבעה בניס צברה תורה ואחד שאינו יודע לשאול כי בפסת הוא עליית כל האותיות שנפלו מחסא אדם הראשון ובפסת יס להם עלי' ונחרכה אלל האדם דיבורים הרבה וגם השכינה היחה במלרים היחה בסוד נאלמתי דומי' בסוד רגלים יורדות ונפלו עמה האותיות ואח"כ היחה עליית השכינה . טלו עמה אותיות ודיבורים הרבה וז"ס פ"ה ס"ה ולכך מזהו לדבר עם כל א' אפי' עם מי שאינו יודע לשאול להכניס בו ג"כ דיבורים :

(קלו) ברך המקום כי בכל השנה לריך האדם לירבק בהש"י (ז"ל מיז יך אריין גיטן אין הש"י) ובפסת באין כל המוחין גדלות וקטנות אזי הקב"ה מקיף את האדם ואז נקרא מקום שהוא מקומו של עולם וזהו ליל שמורים ובכל

בשמים להעמיד הגשמה כדוע ולכן בשבת הגדול שקודש קדשים והוא בחי' גשמה טוב לומר כמה פעמים הפסוקים של מור ואהלות וכו' ולכן ביו"כ ס"ג כנכם לפני ולפנים הוא מקטיר קטורת והקרבנות הוא בחי' גפש והשו"ר של לויס הוא בחי' רוח כי הלויס הי' ממשה :

אם תרלה לידע שם הכותב זה הספר ליקועים תיקח יונה ותחלקנה לשנים החלק הראשון שמור והגומר תטמין באחרונה לתזוזה ובאמצע הספר תחילת ותבין שמי :

(א) אמר בגדים יש רזין לאורייתא . דבגדים הם מקיפים על האדם . ולכן יהודי הולך אלל שר לריך לילך ביופא ועוולג . ואם לאו הוא כועס עליו . וכאשר שר הולך אלל שר אחד משליך מעליו היופא . דבזוהא דבזוהא לית להו . וגם בגדים שלנו הם מסטרא דפנים . ולכן כל היופי בפנים סטראקים וכו' אבל הם מסטרא דאחור מסטרא דשדים ולכן בגדים שלהם רחבים באחור . כי הם כולם אחורים וגם אשה היא מסטרא דאחור ולכן תשיטין שלהן באחור הוויטט מופפה זהב באחור :

(ב) אמר שנים ושבעים רוחות מנשבת בכל יום ואמר שהם כנגד ע"ב כמנין חסד שהוא חסד אל כל היום שאלמלא הרוחות לא היו העולם ממקיים ולכן ברא הקב"ה עופות . ולכן הרוח מעורר גם הרוחות דכנפיהם . וביס אין עופות . ולכן הרוח מעורר שם חוק כמו שאיתא בגמ' רוח מלויה דים כרוח שאיט מלויה ביצתה . ולכן יש במים דגים כדי שלא יסריח המים מחמת שהם שטים לכאן ולכאן והראיה בבאר שאין שם דגים לריך לשאוב בכל עת כדי שלא יסריח :

(ג) אמר אותם שהם מחזיקים להתפלל (בל"א ער רייזע זיך נו דאנויגין) יש להם אשה רעה :

(ד) בפסוק ואחמקן וכו' . והקשה רש"י מאי לאמר . ומירץ וכו' ואמר דאיתא בגמ' כשהיה ר' חנינא בן דוסא מתפלל על החולה היה יודע וכו' ושאל מנין אתה יודע ואמר אם תפלתו שגורה כו' . וזהו פירש הפסוק טרם יקראו ואני אענה שיהיה אורל להתפלל וזהו פי' לאמר שאורל להתפלל :

(ה) אמר איתא בגמ' ת"ח מותר שמיעת שבשמיעת ופי' המהרש"א מפני גילא מכלל ג"ס דשמיעת שבשמיעת הוא ס"ד ואמר נמלא ס"ד מותר ויותר אסור . ולריך להיות עניו . ואמר ששם ס"ג שבשם ע"ב הוא עניו :

(ו) אמר איתא בגמרא חזין הנחבא שהיה מחבא עלמא בבית הכסא . ואמר בפירוש שהיה מחבא בדברים המכוסים כשבפי אדם באים אללו היה מדבר עמהם בעסקי משא ומתן ושאר דברי' שלא יכירו בו שהוא לריך :

(ז) אמר ת"ח מרבים שלום בעולם בזה שהוקשו ומרטו הוא השלום . כי תורה ברא הקב"ה כמו גרר סביב שלא כל הרולה ליעול יבוא ויעול ועוד כי הלימוד הכל יחודים ואין כתובה בלא תיגרא . כי מעיקר' היה אחור באחור . ועמה רולה להבראש פנים בפנים לעולם אחד ועוד כי כל המרגיו על אשתו ובניו . אח"כ אהבה יותר גדולה הוא הדין כאן . כל אות מעולם אחד והוא אחור באחור . ועמה רולה להביאם פנים בפנים לעולם אחד וא"א להיות אלל ע"י תגרא . הוא הקושיא משום הכי מרבים שלום בעולם .

(ח) אמר בשולחן יש שלש בחיטות גר"ן נפ"ש הוא אצלנה רוח הוא המזיזת בשמה הוא התורה והתורה היא בכלל גשמה ובפרטיות יש ג"כ גר"ן . נפש הוא המזיזת רוח הוא המשנה ותלמוד הוא הקב"ה . והלמוד הוא ג"כ גר"ן . נפש הוא הדיבור

נופת צופים

אז הוא החוסס. קלת תמי' שאינו ציני'
כמו שכתב כאן אולי איזה תלמיד טועם
כתבו :

(טו) אמר על פסוק והאיש משה עניו
מאד ואמר מאי רבותא שהיה

עניו מכל הלא כמה בני אדם שהם ספלי'
וענויים. אלא איתא בגמ' ת"ח מוסרי
שמינית שבשמינית וכל אדם לפי חכמתו.
אם יותר חכמתו שמינית שבשמינית שלו
יותר גדולה מכל אדם. ובו לא היה אפי'
אוחו שמינית שבשמינית ע"כ היה עניו
מאוד מכל אדם :

(טז) אמר בפסוק מה ה' שאל מעמך
כי אם ליראה. ואמר איתא

בגמ' ולדבקה בו הדבק במידותיו מה הוא
רחום אף אהה רחום וזהו פי' מה ה' שאל
מעמך כי אם ליראה אע"פ שהמדה הזאת
אינו שייך בהבורא דהיינו יראה יהיה בדרך.
עוד אמר כי איזה דבר לריך שאלה דהיינו
דבר שאין טוב לו לאדם דהיינו היראה.
אבל דבר שהוא טוב לאדם עושה ממילא
וזהו פי' הפסוק. מה ה' שאל מעמך כי
אם ליראה. אבל ללכת דרכיו ולא להבט
אוחו אינו לריך שאלה כי טוב לך :

(יז) אמר בפסוק ויאל יעקב מבאר שבע
וילך חרנה כלומר בשאדם יואל

מבית המדרש שהוא באר שבע באר מים
חיים וילך חרנה כלומר לשוק ויפגע
במקום כלומר בשאדם פוגע בשוק וילך שם
כלומר נראה שגן שם דהיינו שיואל מהשכל
ואינו מיישב א"ע כלל כי בא השמש שהשכל
הולך ממנו. ויחלוש וכשהוא מזכיר א"ע
והוא לשון חלוש פי' לשון בריא והנה סולס
מוזב ארלה וראשו מגיע השמימה כלומר
שבצני בני אדם נראה שהוא דבר קטן
אבל באמת הוא דבר גדול. כי סולס
בגימט' ממון ומלאכי אלהים עולים ויורדים
בו אף הגדיקים עולים ויורדים בו. עוד
אמר סולס בגימט' קול מוזב ארלה כלומר
בני אדם נהגין ממנו וראשו מגיע פי'

ב

הדבור רוח הוא כוונה הלכ וכשמה הם
היחודים ובה מקשר העולמות וזהו פי'
הפסוק והיה הדברים האלה וגו' על לבבכם
ועל נפשכם. וקשרתם לאות על ידכם
כלומר שתקשרו העולמות עליונים על ידכם
כמו על ידו :

(ט) אמר מענין התשובה אין תשובה
אלא תורה לכל עבירות כדכתיב
זאת התורה לעולה ולמנחה ולחטאת ולאשם
כלומר אם נתחייבתם עולה ילמוד תורה
עולה אשם ילמוד תורת אשם. מנחה ילמוד
תורה מנחה. :

(י) אמר פי' הפסוק עושה שלום במרומיו
הוא יעשה שלום עלינו. כי

שמים פי' רש"י אש ומים שששו שלום
בניהם זהו מי ששעה שלום צין שני הפכים
הללו בוודאי יש בידו לשנות שלום עלינו:
(יא) אמר פי' הפסוק חמדת ימים אוחו
קראת היכא כתיב בתורה

שקרא הקב"ה את השבת חמדת הימים.
זאתה כתיב ויכל אלהים ביום השביעי
מכל מלאכתו אשר עשה. ויכל לשון חמדה
כמו בלתי נפשו וזהו פי' ויכל אלהים לומר
מבל מלאכתו אשר עשה חמד ליום השבת:
(יב) אמר שבני אדם רוגים לשמוע דברי
תורה והם רוגים לשמוע אפילו

דין לאורייתא וזהו אין כוון. כי פחד
לשמוע יותר מהראוי לו ועל זה נאמר כל
שחכמתו מרובה ממעשיו וכי' ע"כ ראוי
שקוד' שישמע דברי תורה שיחזקת ויודע
שמה ח"ו הוא יותר מהראוי לו ואז יהיה
יראה חסאו קודמת לחכמתו (וע"ז נאמר)
ואמר בשאני לומר זוהר ופוגע באיזה
מקום אני ממירא לדב' ממחמת פחד אך אני
יושב ורואה בו ואינו מדבר :

(יג) אמר כי אין יכול ללמוד מספר קטן
כי הוא מוחין דקטנות :

(יד) אמר טובה הוא הגנה מלשון וסכת
בערו גם סכת חסר בגימ'
חוט"ם ולכן סוכת עד הושענה רבה כי

(כג) אמר בדור הזה אין עוסקין בתורה
 כימים הראשונים כי עתה
 נחפשט יראה גדולה בין העולם ובימים
 הראשונים לא היה יראה כל כך לפיכך
 היה עוסקים בתורה יש קלת מקומות
 שלומדים שם אין יראה :

(כד) אמר בסליחות יש פתיחה כי כל
 דבר לריך פתיחה דהיינו כיטר
 לריך פתיחה קודם הניגון כי קודם שבא
 להיכל המלך הולכים לפרקלים וקודם
 הסליחות אמירות הפסוקים ובאותן פסוקים
 ככלל כל הסליחות וזה רמז כי התורה
 מתפללת עלינו אמר ביום הסליחות יושב
 כוונת בפסוק מן התורה והוא כדי שלא יס' ^א
 כמו שכתוב רופה אמרהיך לחלות על עם
 אלה :

(כה) אמר למה אומרים מהי ומאי בלשון
 תרגום מכניסי רחמים בלשון
 הקודש ואח"כ תרגום כי יש דברים שדרך
 מסירת נפש כשארש יעור מן השינה הוא
 אין יכול לדבר וזה דקאמר בגמ' גיט ולא
 גיט וכו' דקרי ליה ועני וכו' ותרגום הוא
 בבחי' תרדמה. וזהו פי' מלאכי הגרת אין
 חקיקין ללשון ארמית (משנ' קאן זיית יע גייסין)
 כי בלשון הקודש הוא לירופים ויטודים
 ובאות אחד יש כל עולמות עליוני' ותחתונים
 והקב"ה בעלמו וזהו פי' הפסוק הוא
 תהלתך והוא אלהיך כי התפלה והקב"ה
 אחד דבשילאר ב"ה ך"ב אותיות הם כתר
 ארני שפתי הוא ש"ך דינים ע"י זו נמתק .
 ובמה הוא ממתיק הכלל הקב"ה בעלמו
 הוא המתקן הדינים. וזהו כשהיה ר' תנינא
 בן דוסא מתפלל היה יודע וכו' אם שגרה
 וכו' שגרה מלשון שגר אם הקב"ה בעלמו
 גר כאן יודע היה שהוא מקובל כי התפילה
 הוא השכינה ולכך ללשון הקודש הם מקיקין
 המלאכים כי הקב"ה הוא שם בעלמו ומפי'ים
 לדבק שם ובתרגום אין יהודים לכך אין
 אט יכולים לזקק אותם. לכך אמר נפילת
 אפיס

פי מלאכים אומרים שירה בקול ומלאכי
 פי' כי זה שירה עולה עם חבריא וזרקין
 אותו לנהר דיטור :

(יח) אמר אדם לריך שיהיה אוהב כל
 מיני מאכלים וכל הדברים. כי
 כל הדברים לריבין לאדם. רק שלא יכוון
 להנאת גופו. כי כל הדברים אם מכווין
 להנאת גופו אינו טוב :

(יט) אמר אדם לריך שיהיה עניו מאוד
 ואין דינין שורה עליו. כי דבר
 שאינו מה על מה הדין שורה ועוד כי
 האדם שהוא עניו הוא בבחינת כתר ובבחינת
 כתר אין דינין שורה כי לא היה בו שגירת
 כלים :

(כ) בגמרא בת חלה סימן יפה ואמר
 הטעם מפני שהכר הוא מעולם
 עליון יותר. עין הרע שולטת בו אבל בת
 חלה היא מגינה על עין הרע. ע"כ יש
 חוכמה בתורה. כי התורה מעולם עליון
 הסוכחה הוא מעולם התחתון והוא מגינה
 מעין הרע :

(כא) בפגי מה אומרים אליהו במואלי
 שבת כי אבר קטן יש באדם
 ששמו קוסטא דחיותא והוא בחינת חיים
 מפני שאכילת עץ הדעת טוב ורע הייתה
 בע"ש ואותו אבר אינו נהנה אלא מסעודה
 מו"ש ע"כ הוא בבחינת חיים אליהו ג"כ
 בבחינת חיים כי עלה חי למרום. ע"כ
 אומרים אותו במו"ש גם מה שש לפור
 שהוא חי לעולם מפני שאינו אוכל אלא
 במו"ש גם ספר (ליאדם) לי אדם שראה
 אותו ליפור ולא ראה שאכל וידעתי שאמת
 הדבר שאמרתי :

(כב) אמר אדם לריך שיהיה עניו. והמשל
 תורה אותיות ונקודות וטעמים
 והכל לירופים. ולרופי אותיות קודש ולרופי
 נקודות יותר קודש. כמאל כל דבר שהוא
 קטן יותר קודש ועוד כי נקודה אדם עושה
 מנונה מה שיראה אבל כשהוא המשך הגדול
 אינו עושה ממנו כלום :

ב"ה . באמת כי דינין של חכמי' הוא צ"ך צג' שוטה כי החורה מלא כל הארץ וכל אדם בקל יכול לבוא לידי רוח הקודש אלא שהדינים מכסים אותה ואם תקבלו עליכם באמת מוטב וכו' מספר הדינים ונתגלה האור :

(כט) אמר מפני מה יש מינוק כשהוא קטן הוא חכם וכשהוא גדול נעשה שוטה מפני שהגשמה והחכמי' הוא מן החורה וכשהוא צבטן אמו הוא יודע כל החורה ולכך הוא חכם וכשהוא גדול אם לומד תורה הוא חכם ואם לאו הוא נעשה שוטה :

(ל) אמר אל תסתכל בעבודה זרה והוי מאמין לי שאם לא היה שום יהודי מסתכל בו נעשה שבויים לא היה נבנה כי אין נבנה אלא במה שישראל מסתכלין בו ונתן בו חיות וסיפר כמה מעשיות שעל ידי שלא היה מסתכלין בו לא נתן לבנותה :

(לא) איתא בגמ' כל האוכל בתשיבו כאלו מתענה בתשיבו ועש רי בהרא"ו הבטחון שהוא כמות בהקב"ה בודאי יכפר לו עונות למחר לכך הוי כשימי והתענית לבד לא הוי כשימי כ"כ ומתם שאוכל מראה האמונה שהוא מאמין בהקב"ה והאמונה הוא בחי' רגלין נלח והודו וכן השגי לוחות החורה כדאי' בכתבים החורה' בעלמה היא מכפרת דאיתא מי שיש לו לער או חולה ילך אלל חכם וכו' . שנאמר ואיש חכם יכפרנה ואין לך חכם יותר מן החורה ובזמן הבית נעשההן הגדול נכנס לפני ולפנים היה יודע עס והויה עם כל הנקודות ולכך היה מכפר :

(לב) אמר מי שיודע פעם אחד לחם אדם מנענע הוא ג"כ יודע הכוונה של לולב :

(לג) אמר אותו חודש תשרי רירע כל עולמות שבא נע רורע כל האותיות של אחריי כך אותו חודש מנענע כל העולמות וזה העומקים שמכר בספר יציר עומק רוח עומק תחת והוא בחינת מתקלף

אפים הוא בחי' ניס ולא ניס וכו' ולא יכול לדבר בלשון הקודש אומרי' מחי ומסי בלשון תרגום . ואח"כ אנו לריכים לבקש מהמלאכים לריך בלשון הקודש כי אין מקוין . ואחר חוזרין מרן דבשמיא בלשון תרגום :

(כו) בפסוק האוינו השמים וכו' ותשמע וכו' ופי' רש"י שלקח אותם

לעדות ובמה לקח אותם ואמר כי באות אחד יש כל העולמות עליונים ואם איך מאמין קח ראייה מן המטר שיוור וממנו לומחין וגדילין כל הדברים הרי על כרחך דיש בהמטר כח של כל הדברים וכן האותיות והראי' כי כל העולמות עומדים על הדיקי' וכמו שכתב רמב"ם מלוקים אשר שמת עליהם פדום וכסא ומלוקים הוא לשון גבורה הם הדיקים וכן נבזיאים כתיב כי לה' מלוקי ארץ וישת עליהם חבל כי בתפלה פועלין כל דברים כי באותיות הם כל עולמות וזהו אמר משה האוינו השמים הם עולמות פליונים ותשמע הארץ הם עולמות הסחתונים בדבור אחד אני לוקח כל עולמות עליונים ותחתונים לעדות . ואמר עוד אם אין אתה מאמין יערוף כמטר לקחי הבוא דאייה מן המטר כו' . תיזל כטל אמרתי דאיתא עד דור המבול לא היה מטר והיה גדילים מן (הדברים) הטלים לכן היה מייס הקבה כי הטל הוא יותר גבוה מן המטר :

(כז) אמר בפסוק יחי ראובן ואל ימות ויהי מתיו מספר ואמר דאיתא בגמ' אלו שאין להם חלק לעוה"ב ופרש"י עולם הבא אחר התחיה וזה שאמר יחי ראובן ואל ימות לעולם הבא ויהיו מתיו מספר שיסיו למיתה מספר כך וכן ואח"כ יעמוד לעולם הבא :

(כח) אמר בעיני"ם כתב בספרים שכל אדם יעשה תשובה להתענות וכו' אני אתן לכם תשובה קלה אם תקבלו על עצמיכם מוטב שיסיה שוטה כל ימיו ואל יקיה רשע שעה אחת לפני המקום

ולכך מצרכים להראות דעשר ספירות מסוימים ובפרט בשבת שבאים חג"ת במקום חב"ד ובאים הידים במקום פה ולכך מצרכים בשבת ובעכו"ם אין בהם ברית הלשון לכך אין מצרכים ואין משפחין בידיה אבל ברית המעור יש להם ולכך הם ג"כ מרקדין :

(לח) אמר אחריו עם הכולל בנימי תורה ועם השלש מינים היא תרי"ג ותורה עם הכולל בנימי ברית וכולה תד ועוד אמר שומר הכרית יענינו ביום קראינו ברית בנימי ביראת והוא כולה כחד נקודה ביראת השם ברית ג"כ גימטרי' ביראת ומי שהוא כך בוודאי יענינו ביום קראינו : (לט) אמר נשיאות כפים הוא דבר גדול דאכור לארמא ידח למגנח והיא פונק גדול כמו שכתב בזוהר . ובתורה כתיב וישא אהרן את ידיו וכו' הספוק בעלמו אמר דווקא נשיאות ידים וזוהר האמן התפלה בוודאי נשמעת דכתיב בה' יצירה קשר וכו' והוא ברית הלשון וכו' וכל שמתפלל וידיו בעלמם נרמים למעלה סימן שחלתו נשמעת ולכך כתיב ויהי ידיו אמונה ותרגומו כללוי ואם ישראל מכוונים לאציהם שנשמים היו מצגברים והי' ידיו נרמים למעלה והי' יחוד בפשר ספירת ובאברהם כתיב הרמותי ידי ותרגומו כללוי והוא הי' ראשון לדבר זה של הרמת ידים שלא יש באומות. ואני ראיתי טכ"ם בבית עכו"ם שלהם מפסיקים הידים זה מזה :

(מ) דצ"ח"ם וכשגא לכלל דיבור הוא נמתק בדיבור אומיות אחת"ה מתחלפות ונטשה ל"ע לא' וזהו השענה והושיעה נא :

(מח) אמר בפיוט פנח אחד כתיב בעבורו אל תמנע מים ופעם כתיב בלדקו חון חשרת מים ואמר כי מ"ד ומ"ן מים טובים ומים רעים לכך בתחלה מתפללין מים בעבורו וכו' דרך כלל ואח"כ בלדקו כ' חון הם המים טובים דרך פרט :

אמר

מתקלא ולכך נברא העולם בתשרי כי תשרי הוא באמצע כל המדשים ובראש חודש תשרי כשהלבנה מכוסה דכתיב בכסא ליום מגינו שאין יודעים אם הלבנה לאתו מודע או לחודש עבר הוא בחי' מתקלא ולכך המזל מאזנים :

(לד) סוף מעשה במחשבה תחלה כי כל הדברים מה שיש בסוף לריך להיות בעיקר כמו באילן העליון והפרי אותו הכה לריך להיות בעיקר ואיחא בזוהר כל האומיות באים לפני הקב"ה למיברי ב"י עלמא תשר"ק ולא ברא בהם פד שבה הב' וברא בה עלמא דרית בה ברכה שני' מצרכין וזהו אם וזאת הברכה דסוף מעשה במחשבה תחלה . דבתחלה נסחמו והיה בכח באות ב' של בראשית : (לה) בשמחה אי אפשר לישן כי הוא בסוד מותין ובשמחת בית השואבה לא היה ישינם כי היתה שם שמחה גדולה והשמחה הוא בסוד מוחין ובשינה הוא הסתלקות המוחין כי היה מתפשטין עם הקב"ה בכל הבחינות מתחלה היו מתענין בין ראש השנה ליום כפור שמתחלה הוא במוחין דקטנות כי הקב"ה מסתיר א"ע ואח"כ היה משמחין הוא מוחין גדלות : (לו) בחדשבה של אדם הוא קומה שלימה כי מחשבה הוא חשוב מ"ה ישם של מה הוא אד"ם שמתחלת ביו"ד הוא המחשבה ומסיימות בא' א"י הוא זרין רגלין והוא קומה שלימי' ממחשב' עד רגלין :

(לב) אמר טעם למה משפחין בתפלה ומרקדין בתחונה כי איחא בספר יצירה קשרי אלצעות ידיו והוא ברית הלשון ועשר אלצעות רגליו והוא ברית המעור ובתפלה היא בסוד נשיקין והדבקין רוחא ברוחא ועשר ספירות מסוימים ולכך משפחין בידיהם כי ידים הוא ברית הלשון ובתחונה יחוד גשמי ועשר אלצעות רגליהם הוא ברית המעור מתיחדיהם לכך מרקדים

נפת צופים

(מב) אמר יש שלשה וחמשי' סדרים בחורה. וסוקסה הלא יש ארבעה וחמשים ואמר וזאת הברכה אינה סדרה כי אין קורין אותה בשבת. ועוד אמר וזאת הברכה אינה פרשה אלא כשיתיקומו ברכות וזהו שאמרו בגמ' כל ימי עמי רעים שאין יכול לקבל אף טוב :

(מג) אמר הקשה בזוהר למה בהזרות הראשונים היו חיים הברכה שנים ואמר כי בתהלה סי' עבירה כלי לטיבה שלא הי' יכול לקבל רובי אור משל לאדם שבא לו בשורה טובה פתאום הוא בוכה מחמת שאין לו כלי לקבל אור וכן היו עבירה הכלים כי הוא אור גדול ולא היה יכול לקבל לכך בפרשת בראשית כתיב ויחי זימת בכל א' כ"י עבירה הכלים ופרשה גז כתיב ויחי ויולד בנים ולא כתיב וימת כי הוא לאחר התיקון :

(מד) וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו והקשה מה הוא שמו למה לא כתיב שמו ואמר האותיות של שמו הוא חיות שלו ובשפות ובדמותות לא יש כי אם שנים או שלשה אותיות לפיכך עופות ונשים כך בפה וזהו מה שאמרו בגמ' קרא מרגול הם עושין קרי קרי וכן כלבים הבב והשני אותיות שלו הוא חיות שלו ובאדם יש כל הכ"ב אותיות ולכך הוא המושל על הכל ויכול לעשות עם הבה כל דבר שבשולס ומקול שלכן סי' מבין שזהו שמו וזה פי' וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו מקדם שיה חיות שלו :

(מה) בזה אנוכי כי תזכרנו וכו' ותחברו מעט מאלהים זהו תשובה למה שלמלה כי אלה עשית לו נועט חסר מאלקים דאיהא יכולין לדיקא למברי עלמא כמו שאמרתי מקודם כי האדם כלול מכל הכ"ב אותיות והוא כלול מכל השולמות הם עולמו' לכך יכול האר' לאכול כל דבר שבשול' כי כל הדברים נבראו בהכ"ב אותיות והוא עלול מכולם אבל הבהמות והעופות אין

יכולי לאכול כל הדברים כי הם לא נבראו כי הם משנים או משלשה אותיות ואין יכולין לאכול אלא מה שנברא בשנים או בשלשה אותיות ולכך כשאדם חולה חם ושלום ואין יכול לאכול שום דבר אז יש לראו' עליו כי השולמות נפרדו ממנו ח"ו ואזי הוא בסכנה וכל מה שהאדם טוב ביותר המאכל שלו יותר בדקות העכו"ם המאכל שלו גם וע"ה יהודי היא אוכל בדקות קלה ות"ח יותר בדקות ומעט כי יש לו חיות מהכ"ב אותיות בעלמם כי גם בעולם הבא יש אכילה אלא שבשעה"ב בדקות מהכ"ב אותיות בעלמם ובעוה"ז הוא מגושם ודבור המדבר ירד סמן וסי' בו השעם מכל הדברים כי הי' כלול מכל הכ"ב אותיות וסי' האוכל גבוה מאוד כי הי' הדור גבוה מאוד כי באותיות יש פילונים ופנימות והפנימיות היא הנשמה והחיות והביטומות וכו' :

(מו) אמר מאז מאותו הפעם שהחלתי לעבוד את הבורא ולא רדפתי אחר שום דבר להשיג רק מה שנתן לי הקב"ה בעלמו כי יראתי מהסי' כי הנקודה יכול לשבול כל דבר לכך צבת עין הוא בלימאם גדול והוא שחור ולכך יכול לראות כל דבר שבשולס ואלו לא הי' שחור לא הי' יכול לראות שום דבר והחסדי' של עכשיו וכו' :

(מז) אמר כתיב עראש השנה כל העולם הולך מסיפא לרישא. ואדם סי' מחללה בקטנות שאינו אוכל ושוחה רק בוכה לפיכך הם בוכים בראש השנה וכשבוכין המוח ללול לפיכך כל חינוך שאינו בוכה לא יהי' חכם מפני מה נברא אדם בקטנות וכל דבר בגדלות דהיינו בהמה כי כל דבר שחלטה בקטנות סופה גדלות ודבר שאין חלמותו קטנות אין סופה גדלות :

(מח) צמח נוהגין לומר פסוקים של המגילה בקול רם כמו איש יהודי וכו' פי

מרדכי הי' התגלות האור דהיינו שהארצו מלך

המלך כי מלוח המלך היא אל מענה
דבר והבן :

(נד) שמעתי ממנו וכך אמר כל אדם שאין
יכול למסור את נפשו על כל

חטוה ודבור יהי קשה עליו כבית שלמה .
וחטוה דגדלות אין אללי יהודי :

(נה) אברהם אבינו ע"ה יהי בחינת נפש
וזהו ואת הנפש אשר עשו

וכי ומשה רבינו ע"ה יהי בחינת רוח
ומשיח יהי בחינת נשמה והוא שנאמר במשיח

והריחו ביראת ה' . ולכן בשבת צליה
בחינת נפש ואת"כ צדוקר בחינת רוח

ובמוסף באיה מקום כבודו בחינת נשמה
ולכן במו"ש מרייתן בשמים להעמיד הנשמה

כידוע ולכן יהי הקטורת מעל המזבח כי
רוח הריח הוא בחינת נשמה . ולכן בשבת

הגדול שקדש קדשים והוא בחינת נשמה טוב
לומר כמה פעמים הפסוקים של מור

ואהלות וכו' ולכן ביום כפור שכהן גדול
נכנס לפני ולפנים הוא מקטיר קטורת

והקרבנות הוא בחינת נפש וההיר של הלויים
הוא בחינת רוח כי הלויים היה ממשח

(נו) אביר כשארם מלטר עלמו על הקב"ה
אזי הוא מפלגן של רשעים

ולא שיצטר עלמו על עלמו :

(נד) אביר שהגלות של הירוע הוא מחמת
שהולכים בנימוסיהן . דהיינו

בשערי צ"א (וושטג זוך דער גלות אין
אין האר) וכשיבוא משיח ידעו הכל כל

המדינו' שהגלות שלהם הוא על דבר קל :
(נז) קפון הוא בעל זכרון יותר שיש לו

כח הדמיון וכשהוא גדול יש לו
מות החכמה ואין זוכר כ"כ . וכשמזקין

יש לו יותר מוח החכמה כי ת"ח כ"ז
כשמזקין וכו' ולכן הוא שוכח :

(נט) אביר כשארם מטיין בשעת ק"ש בחד
שהקב"ה היא בכל מקום אפילו

בכל מחשבות רעות יכוין ויאמין מאוד אז
יתרומ' הכל ואפי' הרשעים אז ישו בו אז

יפלו :

כשארם

מלך אצח ובארבעה פסוקים נאמר
התגלות מרדכי . לכן אמרו אותן בקול
רם :

(מט) בערב שבת רויים העולם לאכול
ובשבת אין רויים כ"כ כי

בערב הם צולטם עשיה ובשבת יש להם
עלויה עולמות וזהו שאמרו בגמ' עד

ארבעין שנין מיכלא מעלי . ויתר משתי
מעלי כי יש להם עלויה עולמות והבן :

(נ) איתא בגמ' מרדכי מן הסורה מנין
שנאמר קח לך בשמים ראש

ומתרגמין מרי דביא כי כשיבא משיח יהי'
מורה דאין וגאולה משיח יהי' משיעבוד

לגאולה וגאולה מרדכי יהי' ממות לחיים .
לכן נאמר קח לך בשמים ראש הוא ראש

לכל הגאולה כמו הקטורת עליון על כל
הקרבנות ומלי' ממיחה כמו שכתוב ויתן

את הקטורת ויכפר על העם וכו' :

(נא) ארץ ישראל באמצע מכל הארצות
ובית המקדש הוא באמצע ארץ

ישראל ומשם רוחה הקב"ה על כל העולמות
ופורה הוא באמצע כל החכמות והראי' כי

הלמין כשהוא רוחה בכל החכמות הוא יכול
להבין והתכם בשאר החכמות כשרוחה ללמוד

תורה אינו יכול לכן נאמר ויקרא באמצע
הסורה וכו' נאמר קרבנות שהי' בבית

המקדש וזה למעם ולכן בבת עין רוחה
ולכן מחילין עם הקפון ויקרא שהוא ב"כ

באמצע . וזהו ויקרא אי' זעירא בלשון
אשכנז (עריין מוט אין קפון) :

(נב) שיעם למה יושבות על הזכר ארבעים
יום . כי אדם כלל כל התורה

והתורה נחנה בארבעים יום :

(נג) בענין המחלוקת שבדורינו ענה היעוה
לאדם . הוא שלא לדבר מהם

כלל . רק לשמוק וגם אמר שיש רשעים שהם
כ"כ פחזי המדרגה עד שאם מדברים מהם

יש להם עליו' . ויש להם יותר כח להרע
אבל כשאין מדברים מהם כלל נופלים

ממילא . ויש להם עפלה ולכן כתיב בחזקיהו

קשמתו. כי י"ש הוא חכמה שנאמר והחכמה מחין תמוּלָה. וכל אחד יש לו שורש בחכמה לכן אמר' כל ישראל קודם פיקי אבות בימי הספירה. כי כל ישראל הוא בחמ' סנהדרין ואין שייך לבאן אלא שאומרים אותו לתקן כל ישראל בספירה דהיינו קשמת כל אחד. ולהעלות אותם. ואבות הוא ג"כ כוונת הספירה. ומה שידון בין פסח לעגרת הוא יותר מראש השנה. אלא שבכאן הוא מלד החסדים ובראש השנה הוא מלד הבזרה ואמר' זיה הלשון (אין מורא נעמט ויך אהן). ור' עקיבא שיהיה שורש קשמתו ג"כ בחכמה נאמר בו שמוק כך עלה במחשבה ומחשבה הוא חכמה וכשמתו היתה גדולה משמת משה. כי מה שאמר משה שלח נא ביד משלח אמר על ר' עקיבא והו' רולה שיומן ע"י התורה אלא שהו' מעולם המחשבה. לא ה' יכול לבוא אל הדיבור ולכן הו' דורש כמרי אופיות מגין קולין שהוא שערות שהוא גם כן החכמה והתלמידים על שלא נהגו כבוד זה בזה וכבוד הוא בגימ' ל"ב נחיצות החכמה. והו' פוגמים במקום גבוה לכן מתו בל"ב ימי הספירה עד שמת רשב"י ל"ג בעומר שהו' האחרון שבהם ונמתקן הדינים ול"ג בעומר הוא יום קשמתו עד היום כידוע:

(טו) דורדו לה' כי טוב כי לעולם חסדו כי קודם שנחפשת נקרא טוב וגנוז בגוה ואחר שנחפשת נקרא חסד ולכן ביין קודם שמוגזין אותו במים אין י' טעם והוא בכח. ואחר שנגוז בו המים ונחפשת בו החסד הוא טוב יותר וחיבות לעולם יש בו שני פירושים אחד לשון העלם וחזור על מלת טוב כנ"ל כשהוא גנוז בגויה ואחר לשון עלמא וחזור על מלת חסדו שנחפשת לעלמא נקרא חסד:

(טז) ואיש משטנתו בידו מרוב ימים פי' הפסוק לעמיד לבא יהי' כל אחד מהים ממים והוא אמר שיהא כל אחד חסודו

(ט) כשאדם רולה לישן מפקיד קשמתו להש"י או נעשית מ' לטס ב"ן והטס ב"ן לטס מ"ה ומ"ה לט"ג ומט"ג לע"ב עד אין סוף. ומשם יוריד ונעשה יתור הו"ה אדנ"י דגימ' מלא"ך. והוא שאמר כוף ע"י מלאך. וכשמתעורר פטם אחד. קשמתו מכאן כמה חיבות:

(פא) אביר שדבר גדול שלא לעבור מזמן התמונה הכתוב בתנאים כי השידוך הוא כמו בריאת העולם והוא החליפה (אין דער נאך שווער חסונה לו מאכין). ובתוך הזמן אין קפידא: (פב) אביר שלא ילמדו שנים ביחד כמבי האר"י. הטעם כי הוא מן העולם האחרות ועריך שיהא באלמות. גם אמר אותן האשים שהם קרובים לאמת יש אהבה ביניהם. כי הם מעולם האחרות והם כולם כאחד:

(פג) אביר שלא לדבר שקר וכשיהי' בעולם תמור כמו עריות בודאי יבוא משיח כי האמת הוא בחינת רגלין וקושתא קאי וזהו כדמטי רגלין ברגלין ילפה לרגלין משיח שהוא בחינת אמת:

(פד) אביר לבנו שילמוד נביאים שהנביאים הם נלח והוא הם כבוד רגלין ונחמקו האמונה. ואמר שאין ברור שיאמר אמת כמו הוא:

(פה) רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה. כי שלהבת אופיות שבת לה ולה היא ל"ה חיבות שבפרשת ויכולו ואופיות יום הששי ראשי חיבות י"ה ובקידוש הוא ג"כ ל"ה חיבות והוא ג"כ שלהבת עם שבת זל"ה ול"ה גימטרי' שבעים. ולכן טוב להחפלה בנרות של שבת ולכן עושין קידוש על היין שהוא בגימטריא שבעים. וגם בתחדש תורה שבתם שהוא ג"כ שבעים אכספין לאזרייתא:

(פו) עתיד הקב"ה להנחיל לכל לדיק ע"י שולמות. ואימא בכחבים שיכוין כל אחד בספירות בעומר לתקן שורש

נופת צופים

לסבול אור . לכן נאמר להטו סדומים באש פסח ולא נאמר בפסח כמו בכולם אלא שגרפה באש של פסח ובסגחריב ציקוד יקוד אש פסח כי חזקיהו עשה פסח והביא אור גדול :

(עה) בזה עשנה וכו' והקשה מאי קושיא שאוכלין מלה בליל זה הא הזמן רחמים ונריך לאכול מלה . ואמר שבקושיא השני' הוא הקושיא האמיתית מחמת שגראה בעליל שנריך לאכול מלה . האיך כולו חרור והוא קטנות וזהו הקושי' שאם הי' רחמים כגראה מאכילת מלה . אינו שייך קטנות . והתירוץ שבאמת הוא רחמים . ומה שאנו אוכלין מרור הוא רק לזכר :

(עו) בין יושבין בין מסובין כי כשהי' בגלות הי' הדיבור בגלות וזהו שגא' ויעבדו מלרים וכו' ב'פ'ר'ך ודרשו רז"ל בפ"ה ר"ך והביא הקב"ה אור לעולם וגאלו ונילוו הדיבורי' מהגלות וזהו פ"ה ס"ח והדיבור הוא בחי' מקיפין וזהו מסובין לשון סביב הוא מקיפין ואפ"ם שכללו חכמים כו' מזהו עלינו לספר ביציאת מלרים כי מזהו עלינו לספר צפה ועי"ז נולד גשמות והיינו זיווג צפה ולכן פ"ה ס"ח בגימטריא חיי"ם . וזהו כי חיים הם למולאיהם צפה כשמדבר בפ"ה מחד קם דברים חדשי' וחיים המקיפין כידוע בגימ' אהי"ה הוי"ה וס"ח בגימטריא חיים בחינת מקיפין :

(עז) מרור בגימט' מות לכן מלה להביא תסא שחם רחמנא עלינו וזהו פסח תרגומו דבח חיים מטשה בר' אליעזר וכו' צבני צרק וכו' שהיו נשמתם מעולם האלילות . והוא למעלה מהזמן ואין לו שיפור לק' הו' מספרין כל הלילה :

(עח) בנגד ארבעה בניס דברה תורה כי כל אחד לפי מה שהוא מולא עלמו בהחורה . רשע מה הוא אומר וכו' אף אתה הקהה את שיניו כי החכם הוא משנים

בצפן חיים . וזו חשעננה בידו כנ"ל והכל הולך למקום אחד :

(סט) מפני מה השרלים יראים מחולים כאשר אמרו בני אדם שמה שאמרו בגמ' הני עכברי רשיעי נהנו שהרשעים הוא בהם וחמול הוא ההורג אותם . לכן הם יריאים מהמלאך המות שלהם . ואף ע"ג דליהי לא מזו . מזלייהו מזו . פעם אחד הלום לי בק' קאריץ כמה עכברים וידעתי שהרשעים שבהם רולים להטלות אותם אך ידעתי שאותם שהם צבצב מרוחק מאוד אין לחוש אם יפלו יפלו :

(ע) אמר אני יודע שרבינו האכילה רק יכ"ר וזהו שקר שיומר שיאכל ימים יומי' שהרי ר' ליב בן שרה ור' יוס טוב אכלו מטעג וחיו ע"ב שנים . וכשארם רובה לאכול איז אין לאכול ולכן כשאוכלים בפסח דיוון על התבואה : (עא) אמר אין ירא רק זאת אני ירא שלא אהי' חכם יותר מפרומער (איך זאהל ינו זיין קלינגער וויא פרומער) מה אעשה שאין אני בקו הבריאה :

(עב) בשיר השירים אין יכולים להבין קום דבר כי כמובים קודש ושיר השירים קודש קדשים . והוא כי כל החורה ממולט בין עולם השפל לעולמות העליונים ושיר השירים היא ממולט בין עולמות העליונים לאין סוף לפיכך אין מבינים . ועוד אמר בזה השלון כל הנביאים הי' מעלין את העולם השפל לעולמות העליונים . תיר השירים מעלה אותן עולמות עליונים לאין סוף צ"ה :

(עג) בפסח שנומחים את המלוכלכים הוא בגלת אלו כל הדברים שבאים לעולם היא צר"ה וזהו שאנו אומרים צר"ה זכרו לגנא :

(עד) אברדם אבינו ע"ה הי' עושה פסח והביא אור גדול לעולם . ומאותו אור נשרפה סדום . כי לא יכלו

נֹפֶת צוֹפִים

שמדבור ראשון נתמלא כל העולם והיכן היה שאר הדברות אלא שפחת הקב"ה פתח של ג"ע והכניס לשם וכו' ואמר הדברות הראשונים נכנסו והאחרון שאר בכלן ואותו אחרון היה בשעת מנחה ואמר בשמים הם רעווא דרעווין כי כאשרם כופם כשמריח בשמים (וועט עהס דער טעם אפ גיין) וזהו רעווא והראי' שבסוף עשרת הדברות מסיים וכל אשר לרשיך :

(פד) אמר מי שאין בטחוני בהש"י זא רגליה יורדת מות כמו בקרה וירדו הם וכל אשר להם וכל היקום אשר רגליהם זהו הממוני כי מעמיד את אדם על רגליו וגם בטחון מעמיד את אדם על רגליו :

(פה) אמר מפני מה זורקין קפי' בשבת שירה לציפורים כי אין דבר שיש בו אויר לציפורים מפני שהציפורים פורחים באויר וזמר בא מן האויר וכן כלי זמר אין מעניין אלא מן האויר כמו (פידיל וצימיל) ושאר כלי ניגון כולם חלילים וכל אדם שיש לו ריאה גדולה יודע גנן כי ריאה מלא אויר לכן נכתב השירה אריח על גבי לבינה כדי שיהי' אויר באמצע :

(פו) אמר ויחזו את האלהים ויאכלנו וישמו כי כל מה שהאדם קרוב לבוראו ביותר הוא ממשע באכילה ובשילא ישראל ממלכים באו למדריגה גדולה שלא יכלו לאכול כלל עד שנתן להם הקב"ה מן מן השמי' ובשבת באו למדריגה גדולה יותר והי' משנה על אשר ילקחו וכו' משונה בטעמו כדי שיקובל יותר :

(פז) אמר מה"מ להטעות טענית אסתר כי ביום מלחמת יהושע בטמלק הי' י"ג באדר וכתיב והאין ותור תמכו צידיו וכתיב רש"י מכאן לתענית ליצור ששגש' מהפללין ואמר שמכין את המן שגא' ממה תמחה את זכר עמלק ומחה זה הכאס לשון מתי ומתי :

אמר

משנים ושלשים נתיבות החכמה ומה שהוא שכל מל"ב נתיבות חכמה הוא ש"ך דינים הוא בחינת רשע וכו' יש גם כן ל"ב שינים וזה הקסה את שיניו ומרבו ומגדלו ומרבו הוא קטנות ראשון ומגדלו לששים רבוא : (עט) אמר כשאומרים ה' אחד יכוין ליחד המדריגות ולהעלותם למעלה והרשע"י או שטעשו טוב או שיש להם מפלה גדולה :

(פ) אמר ויהי בשלח פרעה וכו' כי קרוב הוא וסבו מלרימה והוקשה וכי ממדבר לא יכלו להחזיר בראותם מלחמת עמלק אלא כתיב וילכו שלשת ימים ופרש"י שהלכו באותן שלשת ימים ברובה מפני שנגשה להם עם ואח"כ כשהלכו כמה ימים סברו שהקב"ה עשה להם גם ג"כ וסם רחוקים ממלרים וכשיחזרו לא יעשה להם גם אבל אם היה הולכים דרך ארץ פלשתיים היו יודעים אם קרוב וכו' חזריהם : (פא) אמר אם אין יראה אין חכמה כו' והק' מי נתלה במי יראה בחכמה או חכמה ביראה . ואמר כי יש יראה עילאה וחכמה עילאה . ויראה תמאה וחכמה תמאה וזהו אם אין יראה עילאה אין חכמה תמאה ואם אין חכמה תמאה אין יראה עילאה . כן הועתק אות באות ולא יכולתי להבין והמבין יבין :

(פב) אמר מאי בכל דרכיך דעהו כי כשנתן הקב"ה את המורה נתמלא כל העולם מורה שנאמר ואולם מי אמי נאום ה' וימלא כבוד ה' וגומר . ואורייתא וקב"ה חד . א"כ אין לך דבר שאין בו מורה ה' וזהו בכל דרכיך דעהו : (פג) איתא בזוהר כד מטא עידן ללווא דמנחה דשבתא רעווא דרעווין אשתכח טי אמירת עשרת הדברות היה בשבת וזהו שאמרו בגמרא שהלכו אחריהם שלשה מיל כי מדאורייתא תחום שבת שלשה וראינו בגמ' בכל דיבור שילא מפי הקב"ה נתמלא כל העולם בשמים מאחר

על שיתר פרשה א' בתורה פרשה לשון פירוש כמאמר והבן :

(ג) ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבטבור נכות אתכם בזה האלהים כי אמרין בגמרא לא נבראו הרעמים אלא לפשט העקמומיות שבלב שנאמר והאלהים עשה שיראו מלפניו ואדם שהוא בעל עבירה מפתח מן הרעמים וזה לבטבור נכות אתכם אם תפתחו הרי אתם בעלי עבירה והאלהים עשה שיראו מלפניו ולא מפני הרעמים :

(ד) ולא קם בישראל וכו' אשר ידעו השם פנים אל פנים לכל האמות וכו' כי גם אין יכול להיות אלא א"כ האומות והשמות באים פנים בפנים וזהו לא קם ואשר ידעו הוא לשון זיווג לפנים אל פנים אז לכל האמות .

(ה) דברי קבלה בן דוד מלך וגו' פירש"י שכל דבריו ה' בהקבל שכל דבור של דברי קדושה ותפלה כולל כל העולמות וגופים וגשמות לכך יראה אדם שכל דבור יכלל הכל ושלמה ט"ה שכל דבריו ה' בהקבל התנשא על כל הברואים אף על מלאכים כידוע ממדרשות חז"ל וזהו פ' רש"י שכל דבריו ה' בהקבל לפיך מלך וכו' :

(ו) סוכה הוא יחוד האחדות וזהו בחינת דעת רש"י פי' על דעת רוח הקודש וסוכה משמע שסוכ"ה ברוח הקודש לכך בשמחת בית השואבה היו שואבין רוח הקודש כי בחג הסוכות נעשה היחוד כחוב בס' הכוזבת לכיין קם של ע"ב עם נקודם סגול ושם אלהים במילוי יודין' עולה ש"ן והוא בחינת דין וכאשר ינרף אליו קם של ע"ב נהפך לנב"ע לחיים וזהו מורה על נשון סופן בתחילתן ותחילת בסופן :

(ז) שומעתי מר' רפאל שלכן אומר זמן בשמיני עלרת בפני שלמן כי סוכה יחוד האחדות ועל ידו בל הדעת וכשיש דעת הוא שמהה כי תיגוק שגולג הוא

(פח) אמר כתיב ויהי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל והקסה בגמ' וכי ידיו של משה עשויות מלממה וכו' ותירך בזמן שישראל מתכווין לאביהם שבשמים וכו' והקסה וכי מה משה אלל ישראל אלא בזמן שידים של אדם עולה מעלמו בשעת תפלה סימן הוא שחפלתו מקובלת וזהו ג"כ שישראל משעבדין את לבם לאביהם שבשמים ממילא ידו של משה זקופות :

(פט) אמר אהבי ה' המחכים בבנין אריאל אריאל זה מזבח הנקרא אריאל דמ"ש בגמ' הוא כבה נרו של עולם ויך זיטסוק נגרו של עולם מפני מה אומרין אותו בשבת כי בשבת לריך להיות הגרות במעשה בדיבור ובמחשבה במעשה נשים מדליקין נרות בדיבור מה שאנו אומרים במה מדליקין ובמחשבה מה שאנו מחכים בבנין אריאל זה מזבח הנקרא אור אל כנזכר :

(ס) אמר משרע"ה מתפשט בכל דור בכל לדיק עד ששים רבוא כי משה למד תורה בששים רבוא פירושים וכל אחד מישראל יש לו אחיזה בפירוש אחד מן התורה . וכשאומר אותו פירוש הוא מעלה אותו ואני ג"כ כשאני אומר דברי תורה אני מעלה אותם דבורים שיש לי אחיזה באותו פירוש :

(סא) התורה אין איהבת אלא שפלות לכך בימים קדמונים ה' לומדים על הארץ לכך אובלי' מאכלי חלב בשבועות שהוא קטנות :

(סב) אמר יתרו על שיי' פרשה בתורה והקסה הלא קרן ג"כ יתר פרשה בתורה וגם המרגלים אלא אמרו בגמ' לא גלו ישראל אלא כדי שיתוספו עליהם גרים כמו במדרכי ואסתר ורבים מטמי הארץ מתהידים וכו' . אבל כאן הערב רב לא היה גרי ג'ק וגם ממו כולם במדבר ולא היו גרי ג'ק אלא יסרו וזהו

נופת צופים

אצ"ר נמלא הדברים כתובים מרומים
בשירה הזאה וזה שפיר עדות :

(קא) אמר בשם הרא"ש לאכול ראש כבש
בר"ם גמ דבש חי לך אוכלין

סטעליק כי הוא חי כי בר"ה מדקדיקין
אחר הלשון במאמר הגמ' שהאח' דאמרת
סימני מילתא וכו' וזהו נקרא חי לך בלילה
אוכלין ראש כבש וביום חקיעה בשופר כי
זה בחילוקי' מולמות וזה בפנימית מולמו'
בשביל שהספירה של יום ראשון הוא מראש
לך אוכלים מראש כבש ורא"ש בגימ'
שגשג אלהים אחד מילוי בידוי'ן וחי' פשוט
ור' הוא אחוריים דאלהים אל אלה אלוהי
אלהים גימטרי' רי"ט וגמטקיים בדי' ב"ש'
שהוא גי' אצ"ב ה"ר"ח"מ"ם :

(קב) השמחה מכפר עונות כי השמחה
מעולם עליון כי הקצין הוא

בוכה כשהוא בכמה שבועות מתחיל לשחוק
כי בא בעולם יותר עליון מפני שהשמחה
מעולם עליון הוא באור פני המלך חיים
ובר"ה ביום הראשון בוכים כי היא בסוד
העיבור לכן קוראים וחי' פקד אח שרה וביום
שני וכו' ומתמת שחט מאמנים בהקב"ה
שמכפר עונות והאמונה הוא מלגה והוד ויש
להם עלייה יש למלכות ג"כ עליה וכו' וזו
שגא' באברהם והאמין בה' וימשה לו נדקה
מה שאמר לו כשהוא בן חמשים שנה שיהי'
לו בנים וזה האמונה ממתה זה בא בנים
שיש לגנא והוד עליה כי גנא והוד הם תרין
רגלין וגנא והוד הוא ערבה ו'ר"ב'ה גי'
ז'ר"ע' וסיפר מעשה מתי' שאמר לאשמו
לכשל ערבה והי' להם בנים :

(קג) בארת אחד כלול כל העולמות וכל
העולם נברא אלא לזוה לזה

מסתמי' יש בראש ג"כ העולמות כדי שיהי'
להם המדבקות ויש בו מסמרה דשדים וזהו
שאמרו בגמ' שיהי' רומה עליו כלו כפאו
עד ואע"פ כן הוא מהי"ש שנעשה ממנו ולד
והוא מלאך אה' הרב רומה למלאך וכו'
וזהו שכתב אף חובב עמים כל קדושי וטי'
והם

הוא בוכה ואין יטל לשחוק ובכמה שבועות
כשמגיע לו איהו שכל הוא מתחיל לשחוק :

(נד) בזוהר כחזו חשבו קדמיה לאושפיזא
תיגא לבני עממא שהלשון של

ישבו משמע לנסחר ותשבו לנוכה שידוע
לכל דבר קדושה מקדמא שכינת' ואחיה
לך קדמאי לשכינת' וזהו אושפיזא והדר
לבני עממא לך רב המנוחא כבא עמד
אלל הפסח ואמר תשבו ולא נכנס קודם
ואח"כ אמר תיבו אושפיזין עילאין :

(נט) סוכה הוא מקיפין לכן אומרים קלה
בסוכה. שלשה ימים אחר יו"כ

נשאר אור מיום כפור לך מממת הארות
יו"כ מוחל הקב"ה לשוונותיהם של ישראל
ובערב יו"ט עוסקין בסוכה ובלולב לך
יום הראשון להשבון עוכות. ואמר שאמר לו
הרב ששלשה ימים אחר יו"כ לא שמע מה
שהי' מדברים אליו כאילו דברו לעין כך
הוא לא שמע :

(קו) נעשה מלין יושר בעד ישראל
שגבולות נהארך ורביו הגדות

וכל זה שלא קיימו ישראל את התורה .
ואמר מי הכריח להקב"ה ליתן את התורה
סוף כל סוף ידע שלא יקיימו אותה ואף
שנשעת מעשה קיבלו עליהם ואין הקב"ה
בא בתרונ' וכו' שהקב"ה הוא הדיק שמאחר
שמתן לנו את התורה ויש שגר ועונש
וכל מה שבגולמות עליונים וחסותים הכל
היא בתורה נמלא שאין הקב"ה רק החורה :

(קה) לענין ידיעה ובחירה כתב הרמב"ם
שלא להקשות כי הקב"ה אין

חקר לחבונות וזהו הפ' כתבו לכם את
השירה הזאה לעד וכו' משמע שהשירה הוא
הגדות רק האמת שכל מה שהי' בעולם ושהי'
בעולם עד חללימו הכל מרומז בשירה כמו
שאייר מעשה ברמב"ן שאל לו משומד שיגיד
לו שמו בפרשת אהיו ואמר לו שהוא
בפסוק אמרתי אפליהם אשביחה מאנוש
זכרם באותיות שלישים מרומז שמו ר'

אלא מאורסה מהיכל משיח. לכך קורין רוח בשבועות שגולד בו דוד כי דוד ג"ג בח' משיח :

(קיא) ורחיות רלוא וסוב והוא בכל דבר שבועלם ומחשבות ובריאם הגוף וכו' ובאורחי' שילבו ויבואו אחריים ובדומם לומח חי מדבר וכו' :

(קיב) שאור' המלך היה משכמו ומעלה גבוה מכל העם כלול כל העולמות לכך לר' מאיר שהיה אומר מאם וממשים פנים לא היה יכולים לעמוד לסוף דעתו ולא היה אבן זוג ומשמחו היה מאריך וכל המלצקות אינה אלא עד הכתפיים לכך בשאלו נאמר משכמו ומעלה וכו' :

(קיג) דבשיאים שהלכו במרגלים אינם כדרך הדגלים ולא כדרך תולדותם והוא על דבר שכתב בספר דברים ומקרבון אלי כולכם שכתב בערבוביא וכלן הוא כתב גם כן כך :

(קיד) פעם אחד חלם לו שכל דג הנק' כר'ס וחסיכה ממנה פורחם באויר ופחד ולמחר נודמן לו כר'ס טוב ולא רנה לקטוחו :

(קיו) יגורתי מפני האף והחמה יגרתי אופיות תרי"ג והוא מפני האף והחמה האומר תורה דבר אחד והעלף דבר לבד הוא כופר :

(קיז) ועתה יגדל נח כח ה' כאשר דברם לאמר ע"ד שכתב ה' ארך אפים וכו' וזה כאשר דברת לאמר לנדיקים וכו' :

(קיח) ועתה יגדל נח י"ד רביה כי שחלה היא בלמלום ואח"כ מעשה י' רבתי כי הוידוי ממחמת הסמליק'ת המוחין וכשארומרים הוידוי הוא כמו מרוגם המים ממחמת שמהמחין אומר היטיב ואח"כ רייז אף לכן בשארומרים הוידוי הוא ממשיך עליו המוחין וכן פמיד כשאר' מושב מחשבות זרות הוא ממחמת הסמלקות זוחין

והם חביבים אף חובב מסטרא דקדים כל קדושויו הוא מסטרא דמלאכים והם תבו לרגליך משד נעשה מלאך ישא מדברותיך פ"י דיבורים ית להם עלי' וכל הדברים הוא כך אלא שאין אנו יודעים האך רק ע"י הסורה אנו יודעים שזו תורה זיה לנו מסטרא דמלאכים מדת טובות ומסטרא דקדים מדת רעות :

(קה) ביצ"ם בא אור גדול ואח"כ נסחלק והלך ממדריגה למדריגה וכו' בליה ראשונה בא האור מחשפה ארבעים פנים כל תורה ונסחלקו אח"כ בכל יום בא פנים א' של תורה :

(קו) יוד"ב בכל דברי זר מאוד צבית הכנסה ובבוקר מוחלין עוונותיהם עומדים רווח וכן בשבת בליה זר מאוד על השלחן ובבוקר וכו' שומר שבה מחללו אל תקרא מחללו אלא מחול'ל לו ויושב' רווחי' כי בשבתווא' הוצא אור גדול וזה ולכל בני ישראל היה אור במושבותם :

(קיז) י"א נבראו הרעמי'אלא לפשט העקמומיו' שבלב וזהו רעם גבורותיו מ"י יסבוק וכו' ע"ד האומ' הרי את מקודש' לי ע"מ שאני נדיק גמור מקודשת שמה סיהר בשבועה כי בהרבוד תשובה מוחלין וכו' וזהו רעם גבורותיו מ"י מרמו עלי' התשובה הלש דעתו ואמתי מיטרא :

(קיח) אמר רוחם האנשים שיש להם נשמה מעשר ספירות הגלגלים אין יכולים לעמוד במדריגה אחת כמו הגלגל. ולכן ר' מאיר לא היה יכול לירד לסוף דעתו שהיה לו נשמה מעשר ספירות.

(קיט) בלכות שבמלכות הוא גבוה מאוד מדתו של דוד המלך ע"ה לכך בשבת במנחה זרקתך אחד כנגד דוד ונולד בשבועו' וקורין תורה שכתב והוא סיבך יחוד :

(ק"י) בת חדשה דהיינו תורה זיה לנו משה מורסה אל תקרי מורסה

נופת צופים

עוה"ז ואז היא בחינת א"י ונעשה נופו מרכבה לכבינה וכשארם חוטא אז היא מקלקל הקדושה שהיא מקדש מתחלה וזה למקדש אבותיכם שהם ג' מדות הנקראות אבות שיחרכו. ולריך לדעת הגולה ממקום למקום והוא עו ונד בודואי ה' חפץ בו כי כמו שהיה העונש גל עונות של ישראל בארץ ישראל היא הגלות כן היא במי שעלה קלת למדינת קדוש וירד אחרנית מ"י משעיו ה' מסבב שאלה בגלות כדי לכפר עליו ואלא נקי וזהו גלות עם הכיבה גימ' מת. וזה רמז הפסוק והיה בצבאך חוץ וחסרת היא הכוונה וכסית את לאחריך ר"ל שחלל בגלות וזה שאמר הפסוק ונשמרת מכל דבר רע כי מי שהיא ירא ה' והרהר בתשובה לריך לדקדק אפילו מן הדבור רע מדברים בטלים רחמנא ליילן וזהו פן חזבה כל דבר רע ופירש רש"י מחזן שפגלי' בקדשי' בדבור רע. ופרשתי הפסוק כל מכבדי' הזילו' כי ראו ערותם ס"ת סו' כי לריך האדם להיות נמוע ולא יגלה ערותו כי בשביל זה יכבדוהו בני אדם וכן להיפוך. וזהו גם היא נאמנה היא השכינה ותשב אחר זכו שמרמו בסופי תיבות הוי' ולא בראשי תיבתי זה ותשב אמו' והבן :

הנה לריך לדעת כי זה לעומת זה עשה אלקים בסוד עש"ן ר"ת עולם שנה נפש וזהו סוד וזה סרי עש"ן כולו והש"י ברחמי קדשו במלותיו וקדשם סומים במלות מופעים ושבתות ור"ת וקדשם העולם בשמימות ויזבל וכמו שיש בתורה רמ"ח מלות עשה וסס"ה מלות לא תעשה כך ברא הקב"ה בחדש רמ"ח איברים וסס"ה גידים וכל אחד יש לו מנת מיוחדים לעשותן ועשות האדם מלוה המיוחד לאותו חבר אז שורה עם הויה על כל חבר ומחיה אותה וזהו סוד ואתה פתיה את עולם וזהו סוד ויעמידם לעד לעולם סק מן ולא יעבור ובביטולה כחלק הקדושה ושורה ח"י הסמ"א ויכולי' התיאורי' להרע לו בסוד עב

המוטין ואומר תחלתי עייתי קשעתי ועמה יבדל נח וכו' וזהו דור שכולו חייב בא משיח :

(ק"ת) שלשה דברים באין ע"י יסורין תורה ומשיח וא"י וזהו ע"ד יוסיף דעת ויוסף מכאוב ובמדבר היה ישראל ארבעים שנה ולכן נקראים דור דיעה : (ק"ט) תשועה עשר ברכות דחול שבחפלה הם עד אברהם יתכן ויעקב שרה רבקה רחל לאה וכגון י"ב שבטים ובשנת אין איין העכרין עולם אינם אלא כנגד שלשה אבות וארבע אמהות ובר"ה הם תשעה כנגד בלשה ואלפה ג"כ :

הנה כבר ידעת בני שהיה עולם קמן והנה כל התורה קאי על האדם כי התורה נלחית והנה שאדם נריך נזכר חומרו היא בחינת מלרים כמו שארץ מלרים נגקה בעשר מכות היא בחינת מלרים גימ' ג' ש"ב כן האדם נריך לסגה גופו בעשר מכות ולעשות מן החומר תורה וזהו כי תבואו אל הארץ הארץ גימ' תורה עם הכולל. ואז היא בחינת ארץ ישראל וכמו שאדם חושק לנסוע לא"י כך השקו לנסוע ללדיק. ובשביל כן הזהיר הקב"ה יומר במלות א"י לדקדק בהם כי כשארם מוכה נפשו ובה למדריגה ארץ ישראל אז לריך לדקדק בכל תנועה ותנועה שהיא נעבודת הבורא בריך הוא וב"ש שלא יפול ממעלתו הרמה ואז ת"י כשפגל אחרנית מתגבר הילר הרע ביותר וזהו כוונת הש"י שאמר פן תטמאו את הארץ ותגעל נפשי אהבם. וזהו שרמז רש"י במתן לשוני שהביא בשם ר"י וכי תעלה על דעתך שישראל נותין המכות אלא שלא פטעו כמעשה' ויגרמו עונותיכם למקדש אבותיכם. ר"ל הם ג' מדות חג"ת בחינת אהבה ויראה לתורה שהם עיקר לקנותם לעבודת הש"י לשבר את ג' קליפות כעני חסי אמורי ואם האדם קנה ג' מדות האלו לריך לשבר את שאר המדות ולקנותם דהיינו לשבר המאווה אכילה ושת"י ושאר תאוות

ראש ורגל ויד כן יש בעולם כי יש עיר שהיא בסוד ראש ויש עיר שהיא בסוד יד ויש עיר שהיא בחינת לב שהיא ירושלים וכן יש בחורה ל"ב נתיבות החכמה ר"ת וס"ח מהמורה היא לב וכמו שיש באדם בניס וזנות כן יש בעולם עיר שהיא בחינת אס ויש לה כפרים שהם הנקראים זנות כמו עקרון וזמתי' ולכל אדם יש לו חלק בעולם ובשנה מיוחד וזהו זכה מכריע את כל העולם לקח זכות וכן להיפך ח"ו וחלקו מלפני לקיבה' שיתן כח באדם להחיותו במעשיו הטובים כי הוא שורש בסוד חלק אלקי ממעל ומי שחוטא גורם להסתלק השפע מהמקום הזה ומן הזומא ומן החי אפילו בהמות ועופות מקלליו אותו וגורם הפסם אפי' לרגים שבים ולעוברים שבמעי אמן. ואם הוא לריק גור' שפע לכל העולמו' וברכה וישועות. וזהו ומי מולש נטע בחוכמו ואין לך קום דבר בעולם שאין בו שם המחיה אותו בסוד ואחש מהיה את כלם וכמו שיש לאדם עליו מלמעלה מחליב המלאך ומנגדו מחליב הקליפה כך יש לאילנות קליפה והעלין הם בחינת מלאך ורמוז לדבר אילן גימ' מלאך בסוד שני שמות נדע שהיא סוד כי האדם עץ השדה ולריך לדעת בני שיש בכ"ב אותיות המורה דין ורחמים זכר ונקבה כנגדן א' ב' ג' ד' ה' ו' הם רחמים גמורים ז' ח' ט' י' כ' ל' הן רחמים סתם ל' מ' ס' נ' ס' ע' פ' הם דין סתם פ' ל' ד' ק' ר' ש' ת' הם דין גמור נדע שרחמים היא בחינת חיים וכשיש אות מאלו האותיות שהם רחמים אז יש שם חיות יותר בסוד ערוב עבדיך לטוב היא ו' שבערוב והיא סוד לנצחכם שכתב ה' קורם הא' שרמו להם שאם לא תחלט לפני אחיהם אז תכלק הא' שהיא סוד המחיה בלאן כי השם הוא החיות של הדבר בסוד אשר שם שמות בארך ונשאר בן שהיא בחינת מדבר בן בלא חיות והבן. וזהו סוד הא למד כי האשה לריך להיות

כי אין אלקי בקרב מלאונו' הרעות האלה. וזהו סוד הרלים יאלו רחופים בדבר המלך ואלו העיר שזמן נבוכה היא השכינה הנקראת קושנה בתיקונים ע"ש וזהו סוד הרחק משכן רע שכתב הרב המגיד ר' דוב צמר הרחק משכן הרע והבן. וכמו שיש באדם שס"ה גידים ובחורה שס"ה מל"ח כן יש בשנה שס"ה ימים שהם בחינת סוד יו"ד וא"ץ ס"ה שהם ז' ספירת ח"ג"ת נהי"מ וזהו סוד שמי עם יו"ד ה"א שס"ה. זכרי עם וא"ה ה"א רמ"ח. ובא וראה כמו שיש באדם שמי עינים כן יש בעולם חמה ולבנה ויש ג"כ בשנה ההדשים אשר יקראוהו ראש ועין ורגל עיין במשנ"ח ותכלית האדם שיעסוק בחורה ובזמות לקדש הימים בסוד ואברהם בא בימים ר"ל שהוא בא לעוה"ב עם כל הימים וזהו יום יום יביע אומר שהאדם מחיה את היום בזמות וחורה הקדושה שהיא כלה שמות הקב"ה ותכלית הימים הלילות כי יש ביום י"ב שעות ועל כל שעה מולך לירוף אחד מ"ב לירופי הויה ב"ה וב"ש תכלית הימים ר"ל מספר י"ב לירופי הויה גימ' מערב בסוד ישב רוחו ילדו מים. וזהו תכלית הימים הלילות תכלית הלילות השבחות תכלית השבחות ר"ח כי בכל ר"ח משמש לירוף מדש וזהו סוד מולד הלבנה ובכל רגע משמש אות אחת המחיה את הכל ולית אחר פנוי מניה ואין דבר בעולם שאין בו שם המחיה בסוד מלא כל הארץ כבודו. וזהו אדם נידון בכל רגע וזהו ולרגעים תבחנו ותכלית ר"ח ימים טובים תכלית היו"ט היא ר"ה תכלית ר"ה יו"כ תכלית יום כפור תשובה תכלית תשובה עוה"ב בסוד היו"ב כי היא פולס הבינה עלמא דחירות עם ריקן בסוד יום שכולו שבת למי העולמים. ולריך לדעת סוד השמות יולאין מהמורה הקדושה וקו"ב"ה וישראל ותורה בולה פד היא וכמו שיש בחורה ג"ן פרשות בן יש בעולם גנים. וישראל נקראו גן ועול וכמו שיש באדם

גופת צופים

מלכים היא הקליפה היא החומר של הגוף העכור כמו שכחתי לך לעיל והשמה היא בחי' א"י היא בחי' יו"ד היא בסוד ג"ר. וזהו סוד שהקב"ה מלך לאו"ה המחשבה כמעשה כי אין בהם סוד ג"ר אלא ז"א שהם סוד המעשה אבל בישראל יש בחינת ג"ר שהיא עולם המחשבה וזהו סוד סוף מעשה במחשבה תחלה ולריך לדעת כי יש ד' עולמות ובכל עולמות יש ה' פרצופים וכל אחד כלול ממאה היא ח"ק היא סוד עולם היא ת"ק שנה. שנה גימ' ספירה והיא סוד שם שד"י במילוי והבן וגם לריך לדעת שבג"ר שם רחמים גמורים היא בחינת אופיות א' ב' ג' ד' ה' ו' שם ר"ג וזהו סוד ג"ר שהיא עולה עתה לבחינת אבות שהם ג"ר אבל מקודם לא היו לו בחינת אבות וזהו שאינו יכול לומר לאבותיו אבל בז"ת היא דמ"ר היא דחילו ורחימו כי שם מעורב רע בטוב בסוד ז' מלכים שמתו בסוד שבירת הכלים ולריך לדעת כי כל דבר רע היא מעולם התמורה כגון מה היא תמורת תם ורע היא תמורת טוב בסוד רל"א שערים לייפוי א"ב. ואברהם זקן בל' בימים וה' בך את אברהם בכל. וקשה ב' ויין ל"ל אך הענין היא כך דהנה ידוע שקטרגה הלבנה האיך אפשר לטני מלכים שיהיה משמטין כאחד ואמר לה הקב"ה לכי ומעטי א"ע וע"כ נתקטנה אבל קודם החטא היו שניים שנים בקומתם ובר"ת בחינת לבנה בחינת מלכות היא בלחות מעמד שהיתה קודם החטא שיהי בחינתה להחמה מחמת שבר"ת יש לה בחינת מלכות עלי' כידוע והיא בחי' שניה משמטין בסדר אחד שנים מתם כמו שהי' קודם החטא קודם משטת להבין זה היא כך דהנה הרב והסלמיו הרב הוא משפיע והתלמיד הוא בחינת הסקבל והנה ידוע שהמשפיע רולה מאוד להשפיע להסקבל כי יותר מה שפעל רולה וכו'. והנה א"ס

המקבל

לסיוח בשמה ה' שהיא רחמים גמורים ולריך לדעת כמו שהעיר ליון היא הלב לכל העולם שממנה היה יונקים השפע כך הלב בחדם היא מלך וסי' לדבר מלך ר"ת מוח לב כד. והנה כבר ידעת בני שכל העולמות ברא השם יתברך בך"ב אופיות ועם אופיות מלפ"ך הם ק"ז וסי' זך עהור. וכולם מנגלגין עד מספר ט' בסוד אמת כי כל מספרן סופרין עד ט' ומספר יו"ד היא חוזר בסוד אי"ק בכ"ר כי ט' היא מספר ט' מאות ומשעים ותשעה היא חוזר לאלף וזה שנקראת אלף כי שם מספר אלף והבן כי זה היא בסוד המעשר כי אי"ק בכ"ר היא בסוד כהן לוי ישראל ולריך לדעת כי יש אימא עילאה היא עולם הבינה ויש אימא תמאה סוד ים התחתון ים העליון שהביא ספר שערי אורה היא מדת מלכות הנקראת אדני כי שם הולכין כל המדות ושם עמר הדיבר בסוד זה השם שהיא דין כי אופיות ל"ד הם ל"ד לירופי הויה אשר כל דברים שבעולם כלל ביה אמת א' היא שם אהיה ואות יו"ד היא אות יו"ד משם הויה ב"ה ב"ש וסוד מאה ברכות היא בסוד מאה אדניס והבן וכבר ידעת כי אופיות א' ב' ג' ד' ה' ו' הם רחמים גמורים ע"כ כשהדבר שיש בשמו אופיות מאופיות של רחמים בגון חיבה רחם אות ח' באמלע מכריע לרחמים בסוד הגדול באמלע ובשביל זה התיבה של חרם אות ר' באמלע שהיא מאופיות דין וסי' לדבר התיבה טוב היא של רחמים וזה בחינת שהיא טוב ורע היא אות ר' מדין שבזכות ולריך לדעת שיש ה' מולאות שפה וזה הסוד החיים והמות ביד הלשון כשארם מוליא דבר מפיו כן יקום ובסוד ובגזר אומר ויקום ובשביל זה מי שהיא רולה לילך בדרכי ה' ולהדבק בו לריך לקמור מכל דבר רע וזהו כי תלך למלחמה ובמרחק מכל דבר רע. וזהו סוד יבד מלרימה אנום ע"פ הדיבור והבן כי

זה וידוע שהמל' יש לה ב' עליות דע"ת ת"ת יכו"ד והס פני המלך כידוע וזכר עלי' ועליה גורם תענוג למעלה נחמא שהוא בחינת משפיע בכל עלי' ועלי' ע"כ אמר ב"פ זה נגד הג' עליות וד"ל וזהו בחינת שקלים שכתבו הספרים שמחלית השקל ירמזו על בחינת אחדות עלריך כל אדם לידע שהוא רק בחינת מחלה ולריך להשתלס ע"י תבירו וזהו בחינת ואהבת לריעד כמוך וכשהוא מקבל מחבירו גורם לחברו ג"כ הארה ותענוג ע"כ כתוב זה יתנו בחינת זה וכו'. ואברהם אבינו עליו השלום עבד את השי"ת ג"כ בבחינת הג"ל שקבל תענוג וידע אגורם למעלה ג"כ כך וגרס כן עד רום המעלות וידוע שהוא והיא בחינת משפיע וכשהמשפיע הוא המקבל מן המקבל נעשה המקבל בחינת ואי משפיע ועל ידי זה מתשיך הארת י"ג תקוני דיקנא שהם רחמים גמורים וזהו בחינת זקן כידוע וזהו שכתב ואברהם זקן וכו'. והי' בדרך את אברהם בכל ובכל היא בחינת נוקבא בחינת מקבל כמשז"ל בת היתה לאברהם ובכל שמה וע"ז מרמז הא"ז של והי' בדרך את אברהם בכל פי' שצחי' בכל בחי' מקבל נעשה בחינת משפיע בחי' וא"ז בחינת שניהם שונים בקומתם כמו שהיו קודם המטא וזכה להמשכת בחינת זקן שהם רחמים גמורים וכו' וע"כ כפיב זקן וד"ל:

בגמרא

הרובה שלילית נכסיו יטע ארר להבין זה היא כך דידוע שהלכ"ז היא פעמים עגלה ופעמים מכוסה דהיינו בי"ד ימים ראשונים של תודע היא עגלה ובי"ד ימים אחרונים של תודע היא מכוסה מחמת שמתחיל להתקטן עד שביום כ"ט לחודש היא מכוסה לגמרי ואז יש רגע אחד שח"ו יכולים החיזונים להיות להם אחיזה בבחי' לבנה בחי' מלכות. וע"כ לריבין לשמור מאוד הי"ד ימים אחרונים של תודע בתורם ובתפלה ומעשים קובים וכשמירת כל

המקבל הוא חטה אזנו לקבל דברי הרב המשפיע יש להרב תענוג גדול מאוד מזה. נחמא שהרב המשפיע הוא בחינת מקבל ג"כ כי הוא מקבל תענוג מהתלמיד והתלמיד הוא בחינת המשפיע שהיא משפיע תענוג זה להרב וזהו שאמר יותר ממה שהצבע"ה עושה עם הטני הטני עושה עם צע"ה כי הטני הוא לאו דווקא מי שקיבל ממות ללורך גופו אלא בכל מה שחסר מן האדם הן בשכל הן ב"ש ולריך לקבל אותו דבר מן אחרים ונקרא עני ועושה עם המשפיע יותר ממה שהמשפיע עושה עמו וכשהתלמיד אוהב להרב מאוד וידוע ממה שהוא עושה עם הרב יותר ומכוין זה סיה' כן בודאי נעשה כן עד רום המעלות נחמא שהמקבל הוא בחינת משפיע והמשפיע הוא בחינת מקבל הם שניהם שווים וכן נעשה בר"ח מחמת היחוד וד"ל. ונעשה מן זאת שהוא בחי' מלכות בחי' מקבל בחי' שהוא בחינת משפיע. וזה שאמר יעקב אבינו עליו השלום מה נורא המקום הזה אין זה וכו' וזה שער השמים ג"פ זה כי ידוע שבחינת שינה היא בחינת אני ישנה ולכי ער ושינה בגימ' שה"ה ל"ת וגם אם אין לו השג' על איזה דבר היא ג"כ בחי' שינה בחינת הסתלקות המוחין וכשיג"ל מן שש"ה ל"ת או כשמשיג הדבר נקרא קילה מהשינה ויעקב כשבא על המקום המקדש הוא הרגיש בעלמו ירא' חרשה מה שלא השיג מקודם וזכא לשלימות גדול ובזוהר הקדוש איתא שכל מקום שכתוב נורא מורה על שלימות וזהו הגדול האביר והגורא הם אברהם יצחק יעקב כי והגורא מורה על יעקב שהיא השלימות מחמת שכלול משיגים מחסדים וגבורות זהו השלימות כידוע וזהו ויקן יעקב שהרגיש מעלמו כל ואמר מה נורא וכו'. והי' לו תענוג גדול מזה רק שידע שהוא גורם למעלה תענוג יותר נחמא שהוא בערך משפיע ע"כ אמר לשון

נופת צופים

ההי"ד ימים שבסוף אדר שמירה יומר מעולה כי עי"ז יוכל לשמור כל הי"ד ימים של כל השנה כי הוא המתקן והכנה על העמיד וזהו שאמרו הרואה שילית נכסיו בחינת נכסה שהלבנה היא מוכסה היינו הי"ד ימים אחרונים יטע אדר דהיינו שישמור הימים האלו בחודש אדר ועי"ז יקח הכנה לכל ימות השנה להמתיק :

ותלבש אסתר מלכות וכן ומרדכי יאז מלפני המלך בלבוש

מלכות וקי' דהל"ל ותלבש אסתר בגדי מלכות אך הענין היא כך דהנה כתוב קיימו וקיבלו ודרשו מו"ל קיימו מה שקבלו כבר דבמתן תורה כפה עליהם ההר כנגיאת וצימי אחריותם קבלו בריון התורה ולריך להבין ג"כ מהו הלשון כפה עליהם הר כנגיאת אך הענין היא כך דהנה יש לבושי שבת ויו"ט והם בגדי קודש וכמו שכתוב בבגדי כהונה בגדי קודש לאהרן והלבושים הללו מי שזוכה ללבשן יגזול מכל רע וכל בחינת הרע צורח מן האיש שזוכה ללבושן בגדי שבת והלבושים הללו הם צמי' אורות מקיפים והם שמירה גדולה לאדם וזהו אמרת ה' לרופה מגן היא לכל החוסי' צו פירש שעי' אמרת ה' שאומר שירות ותשבחות לה' נעשה ונמשך עליו בחינת אורות מקיפים מן הדבורים ונעשה לו בחינת מלבוש וזהו הלשון אמרת ה' שאמרת היא ג"כ בלה"ק בגד מלשון ביעט אמרתו והיא ג"כ בחינת שמש שהלבנה בחינת מלכו' קבלה מן השמש וכן אמרת היא בנימטריא שמש"ש עד שמבחינת אמרי האירות תשבחות נעשה בחינת לבושי שבת ובחינת שמש וכו' ואין להרע שום אחיזה בו וזה המברך את עמו ישראל בשלום . בשלום היא אותיות מלבוש פי' ע"י המלבוש בחינת מקיפים בחינת לבושי שבת ויו"ט כנ"ל נכנס בחינת הרע ואין להרע שום אחיזה ח"ו וע"כ היא שלום וזה השלום האמיתי אך החילוק שבין מלבוש לבגד היא כך דבגד היא מלבוש

בגדים

המדות מפני אורו רגע שלא יהיו ח"ו אחיזה להרע באותו רגע כמו שהי' באותו רגע של פיתוי הנפש לחוה ועל אותו רגע נאמר ותאל דניה בת לאה כי יעקב אבינו עליו השלום הי' תיקן חטא אדם הראשון אך מחמת שלא שמר הרגע הג"ל שהלבנה היא מוכסה ובחי' מלכות היא רק נקודה קטנה מאוד הי' אחיזה לשכס בן חמור וע"כ בכל ערב ר"ח לריבין לשמור מאוד מחמת שהיא סמוך לאותו רגע הג"ל ועושי' תשובה שלימה בתענית ולדקה וזה שאמר דוד המלך עליו השלום אני אמרתי בחפזי כל האדם כוזב . פי' שהי' ירא דוד מן בחי' הכוזב שלא ישלום בו ח"ו ביום כ"ט לחודש ועי"ז מרמז כוזב צימי' כ"ט וכשומר הי"ד ימים אחרונים של החודש וכו' אח"כ בעבור הרגע הג"ל אז בחינת לבנה ח"ו מלכות מתחיל להתגלות ולהאיר כמקודם בימרי שאת וכמו שמלינו בגשמיות שעי' ימי הנידה שיש ריחוק אח"כ הקירוב היא בהתחדשות האהבה וכל ימי הגדה לריך האדם לדבק את עלמו בעלמא דכורא שליך שמירה וד"ל וכן הוא בכללות שעי' שמירה הי"ד ימים שבסוף החודש וזהו שאמר הכתוב ברגע קטן עוצתיך וברחמים גדולים אקבליך שבחינת העויבה שיש להימלטים כח ח"ו לשלום בבחינת לבנה בחינת מלכות רק על רגע אחד יאח"כ בעבור הרגע היו להם שמירה שלא יתאחו ח"ו . מאוד הקדוש ברוך הוא בחינת מלכות בהארה גדולה ובחיבה גדולה בימרי שאת ואדר היא בסוף י"ב חדשי השנה והיא בחי' חוטם בחינת ריח וריח היא המתקת הגבורות בחינת ואסף איש עטור וכו' שהיא בחינת חוטם והי"ב חודש בחינת וא"ו . וא"ו חדשים חסדים והוא"ו הם בחינת גבורות ואדר היא המתקת את בחינת הגבורות בחסדים כי היא בחינת כנ"ל ואדר ר"ת ראש דברך אמת שעי' אדר יכול להכניע את בחינת הכוזב ביום כ"ט וע"כ לריך

בגידה כי מדריגה הזאת היא אינו כ"כ גדולה כמו בחינת מלכות שאין להרע שום אחיזה בו אלא שבבחי' זו שנקראת בגדי קודש יכולו בחינת הרע לאחוז ח"ו ואינה כ"כ שמירה מעולה כמו בחינת מלכות בחינת לבושי שבת ושבת היא בחינת מלכות דלית לה מגרמי' כלום וכשמחשיך עליו הלבושים ה"ל והרע בורח ממנו כנ"ל אזי היא נקרא אדם השלם ואדם היא שם מ"ה הקודש דהיינו שם הוי' במלוין א' כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א והשם הקודש הזה הוציאו יו"ד בעלמו ותאמר יו"ד פעמי' יו"ד עולה ת' ה"א פעמים ה"א בני' ל"ו ס"ה בני' חלצ"ו בני' כגיגה וא"ו פעם וא"ו בגימט' קס"ט ה"א פעם ה"א בגימט' ל"ו ס"ה בגימט' ר"ה אותיות הר כי לר"ך להמשיך הארה גדולה כ"כ עד שימלא הש' הג"ל וכל השם הג"ל ובכ"פ הג"ל בגימט' ששם ובגימט' אמר"ת בחי' לבושים וכשארם תוסף אזי אין שלם ונעשה פירוד בין האותיות יו"ד ה"א לוא"ו ה"א נמלא שיש פירוד בין כגיגית להר וע"י מ"ת נמשך עליהם הארה גדולה כ"כ עד שנעשה יחוד בין אותיות השם הג"ל ונמשך עליהם בחינה מקיפים בחינת מלכות כנ"ל וזה שאמרו ז"ל כפה עליהם הר כגיגית פירוש פ"י מ"ת נעשה יחוד בין אותיות כגיגית שהיא הגימט' מן יו"ד ה"א וכו' ובין הר שהיא גימט' מן וא"ו ה"א וזהו כפה עליהם שמה נמשך להם בחינת מלכות וד"ל רק מתחת שהיו באונם לא היו המלבושים רק בחינת בגד שהי' יכול להיות אחיזה להרע ת"ו כמו שאמרו מכאן מודעה רבא לאורייתא פ"כ בימי המון כשבקשו להכניע את המן פ"כ כתיב ותלבש בגדי מלכות ולא כתיב ותלבש אסתר בגדי מלכות כי אם היה להם בחינת בגד לא היו יכולין להכניע את המן מחמת שבבחינת בגד יכול להיות אחיזה להרע ח"ו אך מתחת שהלבישה בגדי שבת וי"ט פ"ע קבלת התורה מרנן עי"ז נתבטל

הרע וכו' ושבת היא בחינת מלכות וכו' וזה שכתב ותלבש אסתר מלכות מרמז על בחי' שבת וד"ל וזהו שכ' ליהודים היתה אורה ושמחה וששון וייקר ודרשו חז"ל אורה זו תורה וייקר זו תפילין כוונתו ג"כ להג"ל שפ"י האורה זו תורה נתלבשו בלבושי שמחה וששון שהם לבושי שבת וי"ט ועי"ז נעשה בחינת תפילין שכתב וראו כל עמי הארץ כי עם ה' נקרא עליך ויראו ממך שגם כאן פ"י בחינת מלבושים ה"ל ברח כל הרע וד"ל וידוע שהמספיע הוא גדול בנעלה יותר מן המקבל אך שאינו יכול להיות משפיע רק אם יש להמספיע בחינת שמחה גדולה ותענוג כמו שיש להמקבל ויהי' בעיניו כאילו הוא המקבל בודאי היו לו שמחה גדולה ותענוג גדול ממח' שהוא מקבל טובה כן יהיו לו שמחה גדול' ותענוג גדול' והאמת כן היא שיחזר ממה שהבטל הבית עושה עם העני העני עושה עם בע"ה נמלא שהמספיע הוא מתלבש בלבוש מקבל ועי"ז נעשה המקבל שזה להמספיע ועי"ז נעשה בחינת מלכות שהיא בחינת מקבל בחינת מלכות שהיא בחינת מקבל בחינת שניהם שיש בקומתם כמו שהיו קודם קטרוג הלבנה וזהו בחינת לדיקים יושבים ופטרותיהם בראשיהם פירוש שיהיו לבחינת מלכות בחינת פטרה עלי' גדולה עד שיהיו כמו פטרה ר"בי הראש שחטלה עד בחי' הראש מחמת שהמספיע מקבל תענוג מן המקבל ומרדכי הוא רומז להמספיע ובפורים נעשה ג"כ הארה גדולה ועליה גדול' לבחינת מלכות כמו שישי' א"ה לעתיד וע"כ כתיב ומרדכי ילף מלפני המלך בלבוש מלכות פירוש מרדכי בחינת משפיע מתלבש בלבוש מקבל דהיינו מלכות היא בחינת מקבל ועי"ז נעשו שניהם שיש בקומתם שמשפיע מן המקבל בחינת משפיע וכעשה מן שושנה שהיא בחינת עקבא בחינת מלכות בחינת שושן בחינת דבר וזהו הפסוק ששן נהלה ושמתם וד"ל :

נופת צופים

חושב בהחלט שהאמת והיושר אמו ולזה רולה שופט שיסכים עמו עד האד שבעדו כי בודאי השופט לך יכניס להאמת ליושר שלו ולזה חרה בם שמואל :

(ב) דן ידיו עמו ר"ל אוהביו וקרוביו ידיו כאחד שבט ישראל דהיינו בלי

מזפה ונשיאת פנים וזכו מחנאי הדין שונאי בלע ולא שונאי ממון בלבד רק בלע ר"ל כל דבר הגאה שבעולם כי מכל שום דבר הגאה ובקשה שבעולם יוכל לבוא ח"ו לידי פני' וזהו החושך עלמו מן הדין כו' עלמו דוקא דבאמת כל הדין כו' נעשה שותף כו' רק שאינו מבקש שום דבר לעלמו וזהו ביקש יעקב לישב בשלוה קפן כו' ביקש דווקא וזכו מתורן מאי דאמרי' כל דייאל דמפקי' מניה ממונא כו' ולבאורי' מה בכך שהרי אין אדם רואה חוב לעלמו אבל לאחרים ידיו שפיר ולפי הג"ל א"ש דכל זמן שאינו חושך עלמו מן הדין בלי מבקש שום דבר לאו דייאל הוא וק"ל :

(ג) בשם רבו פ"ה הבאים ירש יעקב הבאים לעבוד ד' לריך מחללה

להרש דברים העקבים דהיינו לשמור מכל דבר רע ואח"כ ממילא ילין ופרה ישראל :

(ד) ידעתי ד' כי לך משפטיך לך היא דין כי לא ידק לפני' כל תי

ומשפט הוא רחמים דהיינו בשעה שיעשה המשפט אי אפשר בלי שותף מדה"ר וידעת כי גם הדין רחמים שהכל לטובתו אך ואמונה עינית' שאין אמונתו שלימה וע"ז התפלל דוד המלך ע"ה מהשי' להכין לבו להאמין אמוני' שלימה :

(ה) במדרש זא וראה שלא כמידת הקב"ה מדת ז"ו מדת ז"ו משאו

למעלה מדת הקב"ה משאו למטה וקשה ממילא נודע זה אך ר"ל כמדת הקב"ה שהיא הדיק ומשאו ר"ל עסקי העולם

שהם לעול ולמשא כגון משגל ואכילה ושאר דברים ההכרחיים אלל הדיק משאו למטה

דהיינו כל שיש לו התגברות השכל על התאוס

עוד דאה זאת העתקתי מב"ק אדם"ו הרה"ם והוא מועתק מהבעש"ט זצלה"ה ז"ע. וזה לשונו הזוהר מהבעש"ט :

אם לריבין להוסיף על בית הקברות ר"ל. ככה יתנהו. מקיפים תחלה

המקום שרולה להוסיף בשבע הקפ' עם עשרה אנשים לא פחות. בכל הקפה יאמרו בארבעה קרטת מקום ההוספה בתהלים קפ"טל ק"ב ק"ג ק"ד. ובישעי' קפ"טל מ"ב מחמיל שירו לה' שיר חדש וגו'. ובכל הקפה יתחילו מזל קרן דרומים מזרחית ותיקף בלד אותו קרן יאמרו בתהלים קפ"טל ק"ב. ומאוחו קרן יקיפו ויאמרו ויהי נועם דרך הקפה עד שיגיעו לקרן מזרחית לפנות. ובלד אותו קרן יאמרו קפ"טל ק"ג בתהלים. ומאוחו קרן יקיפו ויאמרו דרך הקפה ויהי נועם עד שיגיעו לקרן לפנות מערבית. ובלד אותו קרן יאמרו בתהלים קפ"טל ק"ד.

ומאוחו קרן יקיפו ויאמרו דרך הקפה ויהי נועם עד שיגיעו לקרן מערבית דרומים. ובלד אותו קרן יאמרו בישעי' קפ"טל מ"ב שירו לה' שיר חדש וגומר. ובגמר הקפה ראשונה יאמרו אהל בכת ויכוונו השם הראשון בפסוק הראשון וככה יתנהו בכל הקפה מהשבע הקפות. ואחר גמר כל הקפות מהשבע הקפות יאמרו אהל בכת ויכוונו שם אחד מהשבע שמות עד שיגמרו השבע שמות בשבע הקפות.

וכשתחילו לעשות מחילות למקום ההוספה לא יתחילו מרות לפנות. גם לא יתחילו לקבור ברות לפנות. גם לא יתחילו מכין. ויהי רלון שיבולע המות לנלח. במהרה בימינו אמן סלה :

(ה) שום תשים עליך מלך עליך דוקא

שבתכל דעהך משא"כ שאמרו לשמואל תנה לנו מלך דהייט שכל אחד

נופת צופים

יתרו מכוון נעשה חיבה מכהן מדין חתן
משה ה"ד שמעו ותחי נפשכם :

(כח) וזרו אם שמוע דהיינו ששמעתי רק
בין ד' אלהיך והישר בעיניו

מעשה והאזנה למלותיו שהוא בקרוב כמו
האזינו השמים למלותיו מחמת מלותיו

יתברך שמו ולא בשכר מלותיו ושמרת כל
תוקיו כל עתיו חקיו הוא לשון עת וזמן כמו

חק נתן ולא יעבור ע"ד מצני ישקכר יודעי
בינה לעמים שיש כ"ח עמים י"ד לפזר

וי"ד לרעה ח"ו אז וכל המחלה אשר שמת
במזרים לא אשים עליך דבוודאי גם שאר

המחלות לא אשים רק דעיקר המחלה
שבמזרים דהוא פרעה פה רע וגם בחינת

עורף שהוא השכחה שהיה אומרים מי ד'
וגו' שלא היה התגלות אלהותו יתב"ש

והי' נופלים תחת הטבע וזהו לא אשים
עליך כי אני ד' דהיינו ע"י משה בחינת

הדעת לידע שיש אלוה בעולם וזהו
רופאיך :

(כצ) וידבר וגו' לאמר אנכי ד' אלהיך
שע"י נחיתת הגורה שדיבר

ד' לישראל מאז הוא כדאי לאמר גם
עמה אנכי ד' אלהיך וגו' בכלל ובפרט

שע"י מזה זאת וגו' ממילא לא תגזר ולא
ולא תנאף וזה כל הדברים האלה לאמר

ואח"כ בפרטות :

(כג) דבקה לעפר נפשי החפלה דהמע"ה
חייני כדברך שאמרת מאז

ובתורה בחיים :

(כד) וידברו מזרים וישיגו אותם חוטים
על היס דמים הוא בחינת

תחמונה כדכתיב כמים לים מכסים דזהו
המקום המקבל המים כמ"ש ולמקוה המים

קרא ימים ולכך השיגו אותם במזרים כי
היה אז בבחינת התחמונה והיה חוטים על

היס וזהו אסור להיות חונה במדרגה שהוא
ישק לריך חיבה ומיד לעלות ממנה וישאו

בני ישראל את עיניהם וימלא והנה מזרים
נוסע אחריהם כי זה לריך האדם לראותם
ולהחזיק

שיש אלוה פטרון המושל עליו ועל כל
אשר לו :

(עו) כל הגלך לבדיות מההפך לכמה
גוונים היינו לאותן הגוונים

והבחי' שהן הן הנחיתו לו :

(עז) ישיבת כרכים קשה מחמת תלוּקו
הרבה דישות וחמדת כ"ח

לבושנו וכן קרא כתב הלא מלצר הוא ותחי
נפשי אבל כשנתרבו ונתלקו הדיוטות

והלבוט קשה מאוד לעבודת השם יתברך :

(יז) באשר יישר איש את בנו וגו' ולא
אמר מייסר לפי שאין הקב"ה

מייסר ח"ו בפוטל רק כמו שהאב רולה
ליישר את בנו ומפסידו בכך כדי לשוב :

(יח) אם תבקשה ככסף וכמעטוטים
תחפשה אז תבין וגו' היינו

שתבקש ותחפוץ בדבר כמו שהאדם חפץ
בכסף ותחפשה בחיפוש אחר חיפוש כמו

המטמין שירע שבירור שמתן הוא לכך
לא ילאה מלפני פנים אחר פעם גם שכתב
חפש ולא מלא אז תבין :

(יט) רבו ע"ה אמר מה שהגשים מחלקות
והלא מדת הזכר להשפיע הוא

מאוס שהזכר כיון דמדחו להשפיע היה נוחן
הכל לאיש אחד לכך אין באפשרי לו לחלק

אבל הנקב' שהוא מדת הלימוד לכך
באפשרי לה ללמס בכדי להחליק לכל אחד.

ואמר שענין זה כולל ערך שלשה דפין מעין
החיים :

(כ) וישמע יתרו כהן מדין חותן משה
במדת ה"ד שמעו ותחי

נפשכם דהנה כל מה שהאדם רואה או שומע
מה שאינו לד' ברוך הוא אין זה ראי' או

שמיעה כלל רק ככל ראותיו ושמועותיו לא
יהי' בלתי לד' לבדו וזהו והי' אם שמוע

דהיינו ששמע לקול ד' אלהיך וזהו אשרי
אדם שומע לי שכל שמועותיו לי הגם מה

שהאדם נומד נקרא שמועה וזהו הארשים
שמעו והעוורים הביטו לראות ושמעו

ועשית כל מלאכתך הגשמים ויום השביעי
 שבת לר' אלהיך לא תעשה כל מלאכה
 דהיינו הגשמים משא"כ העבודה שהיא לר'
 לריד יומר ויותר וגם ששת ימים היא כפשוטו
 ימים ממש ע"ד ובפורטו יהגה יומם
 ולילה יהגה הוא מבין מפעיל דהיינו
 שבפורטו יפעיל שהיום והלילה יהו וישבחו
 לר' כמאמר יום ליום יביע אומר דהיינו
 שהיום אומר להקב"ה חיי במה ברא אחינא
 לנבך :

(כו) בתרדש השלישי לליל בני מארץ
 מלרים ביום הזה בוא מדבר

סיני ע"פ המשל היולא מצית הסוהר
 שאינו יכול ללאוד חיקף עד שיבריא כן
 בי"מ שהיו ישראל משוקעים בטובעות
 לא היו יכולין לקבל התורה עד חודש
 השלישי בחי' תפארת ביום הזה דהיינו
 בבטירות הזה בוא מדבר סיני ויסעו
 מרפידים היינו ריפוי ימים שהיא אהבה
 ויראה ע"י זה ויבאו מדבר סיני :

(כז) וזי העמודים כי נקודת כל אום
 בתחלתם הוא יוד שהיא חכמה
 ובהתפשטות הוא וואו שהיא צמי'
 אחד והיא עמודא דאמלטיחא מדת הסורה
 שבו העולם עומד ומחשקים כסף היינו
 חסדים וגם כסף הוא לשון כסף ומושק
 ע"י החשק גורם חסדים לעולם :

(כט) דתורה נקראת חמוד' גנוזה
 שהחמד' לשמו י"ם
 גנוז בגווה :

(ג) חבה יתירה נודעת להם עתן להם
 כלי חמדה היינו מורה
 הקדוש' דכתיב כי לקח טוב נתתי לכם
 מורתי אל תעוובו וקאמר נודעת שידוע
 להם זה עתן להם כלי חמדה :

(לא) ואתה תלוי את בני' וגו' ע"ד פוזר ד'
 לכל זהו הדיק שהוא כללות
 העולם ורמזיו של הדיק על כל מעשיו
 של הקב"ה שהוא המשפיע לכל העולם
 וכן בפרטות כל איש בחי' הדעת שבו
 משפיע

ולתבונן שמלרים עדיין נוסע אחריהם וזהו
 פתחו לי כחודש של מחט כנ"ל דהיינו שידע
 האדם בלחמט שהיה"ו רודף אחרו ועדיין
 הוא כגוש מ"י וזהו השוכן אדם בחוך
 מומארום דייקא משא"כ גבה עינים ר"ל
 לא אוכל אין אני והוא כו' ומזה הוכיח
 שבשע"ט ע"ה שעון הגאווה חמוד יותר
 בדברי החובת הלבבות ז"ל וכיון שראו
 שמלרים נוסע אחריהם חיקף וילעקו בני
 ישראל אל ד' דייקא וגם זהו נקמטם שימכן
 שבני ישראל זרע אחת וקודש לא יהיה בלתי
 לר' לבדו וז"ש וידבר ד' אל משה בא אל
 פרעה ואמרתי אליו פרעה חיקף ואמרתי בלב
 כשבתא לבחינת פרעה חיקף ואמרתי בלב
 אני ד' להתחזק לטוב ולהטלות לר' וזהו
 זרחה השמש ובה השמש שע"י ביאת השמש
 הוא זריחתו כי אל מקומו שואף וגו' ע"ד
 מור והאלות קליעות כל בגדיך שכל בגד
 ובגודו שלך הוא מור והאלות לפני הקב"ה
 ע"י התשובה וזהו ג"כ הפרש ויתרון ארץ
 בכל הוא דלכאורה נראה שהוא יתרון
 ארצות המומר בצעלי הלוה וגם ח"ו
 בפנימית של פשוטי עם אך בכל היא במה
 שאמר הכתוב ביום הששי שהוא בריאת
 האדם וירא אלהים את כל אשר עשה והנה
 טוב מאוד כמ"ש כל פעל ד' למענהו היינו
 כפשוטו למטן כבודו ית"ש וגם למטן הפעל
 בעלמו כדי שימטלה כל דבר לשרשו ית"ש
 וז"ש רעבים וגם למאים וכן בכל דבר אשר
 באו במחשבתו הגשמות היא שנתפ' בהם
 מתעסק היינו ילון הקדוש שלו :

(כז) שרים ביום נתלו דהיינו שנתלו
 בכחם שפועל ידם עשה להם
 ולכן פני זקנים בחי' חכמה ובינה שלהם
 לא נהדרו :

(כו) ששית ימים מעבוד ועשית כל מלאכתך
 מעבוד היינו עבודת ד' כי אין
 עבודה לר' אלא בלב אלא רק מלאכה היא
 מעשיות בשמות וזהו ששת ימים דהיינו
 שכל הן תפעול שיהי' עבודה לר' דהיינו

נופת צופים

נעשו כהיתר היינו לשון המרת הקשר פי האסורי שאשר לנו הבורא ב"ה הוא כדי להתקשר ולהתדבק בו ית' לכן נקרי' איסור ובדבר שכבר נפגם ח"ו נעשה לו היתר להיות יכולת ח"ו להסמ"א לשלום בו כיון שאינו מקושר בזה לשרשו ית' :

דבר ע"ה אמר מעשה ידי אדם פס להט ולא ידברו וגו' רק מעשה ידי אדם שגרמו להם להיותם לאלהות ח"ו לשלום בו הטבעי וזהו ואחרי דהייט משה בחי' הדעת שבכל דור או בכל אדם כשתראה להשפיע בכלי הדיבור מ"א ועד ת' ה' מולאת הפס או ואחרי כהן לעולם שהיא להשפיע לעולם חסדים וכל טוב תלוה את בני' תלוה הוה לשון לוו' והתחברות וגם הוא כפשוטו לשון ליווי כי כשהאדם מלוה לחבירו ועושה רעיונו עי"ז יש לו התחברות עמו וכן אגחו עם ד' ע"י שאנו עושין רעיונו ית' אנו דבקים אליו ית' וזהו תלוה את בני' ויקחו אליך שיקחו את עלמם אליך שמן זית כי זית הוא גורם שגחה ושמן הוא גורם אכילת ותפעל כך לעשות מן זית בחי' שמן להעלות הכל להבורא ב"ה וב"ש וזהו ומכני ישכבר יודעי בינה לעמים היינו בחי' תחונות שמתח העמים והומי' וכן שמת זבולון לשון התחברות בלאחד לבחי' תחונות חומרות חסד ותעלה הכל לשרשו יתבדך שמו :

(ב) אדם מקדש עלמו מעט מלמסס מקדשין אותו הרבה מלמעלה היינו תרתי למעלותא כי קדושת הבורא ברוך הוא שמקדשו מלמעלה היינו אין ערוך לה לקדושת האדם מה שמקדש א"ע מלמטה וגם הוא מעט וזה האירו לפני בעה"ז היינו בדברים תחונות לשמור א"ע מכל דבר רע היינו פגם הברית והראי' והשמיעה עי"ז אחיר לפניכם בעה"ז וזהו דברים עליונים תורה ותפלה שאדם עושה אין

משפיע אליו ברוך אלויות המחשבה שהם היכל למה שלמעלה ממנה דלית מחשבה תפיסה בה כלל ואלויות הדיבור הם היכל לאלויות המחשבה ואלויות הכתיבה הם היכל לאלויות הדיבור ולכאורה לפי קצת הבריי' שכבר הבורא ב"ה וב"ש להיות כל דבר נכסוף ומשחוקק לשרשו ית' לא היה יכול בחי' הדעת שבכל אדם להשפיע אליו בכלי הדיבור והמעשה וכן הדיק בכללות הדור היידי דמריד למצול לא פליט אך מלד בחי' יסוד שהוא הענוג להשפיע ולהתחבר לבחי' שלמטה ממנו והדיק יסוד עולם שהוא כללות ישראל מתקן בכל דבר ובכל אדם יטון הקדושה שלו שכלול בחובו ומוציא יקר מזולל ועי"ז נשפע עליו מלמעלה שפע אלהי יותר ויותר וכן כל אדם בפרטות שלו תכלית חכמה היינו בחי' תחונות ותכלית שבחמה לרד' להיות שם תשובה ומעשים טובים וזהו אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו דהיינו בפנימיותו להעלות הכל להבורא ב"ה כל מה שטבר פליו ענין רע ממעשה ודיבור ומחשבה יתקן הכל ויעלה לשרשו עי"ז תשובה כ"ל וזהו אין להסתכל חוץ לר' אמות היינו שם הוי' ב"ה וב"ש שבכל דבר שיראה או ישמע אסור להסתכל ולחשוב ח"ו בחילויות הדבר רק בחלק אלהות שם הוי"ה ב"ה האוכן בכל דבר וזה לא יהיה לך אלהי' אחרים וגו' ודרשו חז"ל משום שא"ל לא נעשה לך פסל וגו' יכול העשוי כבר יקיים דהיינו ח"ו מה שכבר פגם תלמוד לומר לא יהיה לך שלא יהיה להרע שם הוי"ה ותקומה ח"ו אלהים אחרים שאינם אלהות רק אחרים עשאים אלהות ר"ל סמרא אחרת שנתדבק בה נעשו לו דברים סטבעי' לאלהות ח"ו שנחמר ממנו האמונה ונבחנו כי כל מה שאדם מתרחק מהש"י קן מתרחק הוא ממנו ע"ד אם תוצגה יום ימים תוצגך וזהו כיון שטבר ושנה ח"ו

(ח) איש אשר ישקה כמוה להרית בה שיאל שמשו בעולם כי משקה הקטורה היא עבודה ד' ואסור לעשות כמוה להרית בה :

(מא) דע מה שחשיב לאפיקורים היינו שאינו מאמין בחורה שבע"פ כי לולא חורה שבע"פ בלתי אפשר להבין כלל החורה שבכתב כי לא דע איזה מלאכה אכורה בשבת ואיזה מותרת וכיוצא בזה וכמ"ש בהקדמת סמ"ג וא"כ ע"כ שבתורה שבע"פ מקובלת ג"כ מחיני :

(מב) בגד ישראל ליכא רוב כלל ע"פ משל המכוונים למרכז הממונה של המכוונים הכל הולך למקום אחד לנקודת אחת משא"כ המכוונים ללדדן אין כל אחד דומה לחבירו :

(מג) יהי הדברים האלה על לבבך ואי הדברים היוצאים מן הלב חפציל בהם ושקנחם לבבך :

(מד) הבעש"ט אמר חכמי חדשים וגש ישימם דודי זה הקב"ה לפנתי לך בשבילך ושאלו לו הלא רבו אומר תורה והשיב כמו השופך לחביות והיתרון השפך ממילא על גדומו ויש ע"ז תורות אימתיות הוא בן וכן במדות רעות ח"ו כשנראה בוודאי יש בפנימיות יותר :

(מה) אף חשב ידך עם רשע להיות עד חמס היימ שלא לדבר רע ח"ו על שום אדם כי ע"ז ילמדך להיות עד חמס כשיקטרג ח"ו הרשע זה הילכ"ד ויבא אומנו למדות על דבריו ח"ו ולכך גם כשנריך לנגות איזה מדה רעה ומדבר מאיזה אדם רע יאמר צפירוש שאינו מדבר על עגס האד' רק על המדה רע כמו שאירע להבעש"ט ע"ה :

(מו) מצרף לכתף וכו' לזהב ואיש לפי מהללו ר"ל כמו שהכתף כחון במרףף והזהב כחור כן האיש כחון ע"פ מהללו כשמחמיל לדבר בדברי תורה לא תפילה

אין זה ברשותו של אדם להישר דרכו רק לר' הישועה :

(נג) ועשו לי מקדש וגו' וכן חששו לעלמיתם לקדש אבריו לעשות מרכבה לשיניה ולהעלות מן היס אל האין כמו משנה הקרבנות וזהו לשם יתוד קוב"ה היינו חלק אלהות השוכן בפנימיותו : (נד) כל פעל ד' למענהו כפשוטו שיחלק שמו ית' וגם למען הדבר בעלמו שיחל' לשורשו ית' וזהו למען ה"ו שיחל' ה' לואו . וגם רשע ליום רע להיות על ידו קידוש שמו ית' וגם לשון ריבוי מה שמחברת הרשע היא ליום רעה שיחלק שמו יתכרך :

(נה) במבדה עממה מתקן הקב"ה רטי' שכתורה זו שקיבץ המן את ישראל למעודה רשע אחשורוש כדי להשיג את היהודים לשון שמוד ח"ו בזה הסעודה עממה סבב הקב"ה סבת ושמי שנהרגה ונלחמה הישועה ע"י אסתר וזהו במקום שגלו דהיינו גלות הנפש שבאותו סעודה קלקלו קצת שנהנו מרשע עכ"ז שכינה גלחה עממה. להושיעם מכל זרחה :

(נו) לית מאן דידע לישנא בישא כהמן ר"ל כמו שהמן לא ידע כי מה שהלשין למטה שאם המלך נוגע בבישו ר"ל ומפני שחא בשה"י פה"י וכיוצא בזה הכל היה למעלה לפני הקב"ה מליה ישרה על ישראל :

(נז) אתה הוא אלהינו כי קוב"ה סמים ונליא ואורייתא סמים ונליא וזה אתה התגלות הוא סמים וזה אלהינו יתכרך :

(נח) ויראו כל עמי הארץ כי סס ד' נקרא זה ממך שבידך לפעול זאת :

(נט) וגם את הגוי אשר יעבודו דן אנכי לשון עבר דהיינו כמה שהם מעבדים לע"ד כבר הם יודעים כי מובטח שכל ידי זה בוודאי יהיה להם ירידה :

נופת צופים

הגאווה חמור יותר וזו שמשכה הכחוצ ומוס אין כך שהיופי אין כך מוס רק אדרבה כולם מעלות שלמות שעובד בהם הש"י כי עי"ז הוא משוכח ששם היכולת ח"ו למרות עיני כבודו י"ת ועכ"פ מנלח יגרו וזהו שקר הקן והכל היופי רק אהש יראת ד' היא תהלה בהקן והיופי שמנלח יגרה הרע לעבוד הבורא ית"ש :

(כב) ביה שאט אוכלין זכות אבות הי"ע ע"י הגדיקים שכלל דור שמוסרים נפשם להשי"ת . ועי"ז משפיעים לעולם כמו המאכלת שע"י מסירת יחזק אוכלין ישראל וזהו זכות אבות כי לולי הם שהחמילו בן ופתחו פתח לכל באי עולם לא הי' עשה באפשרי בשום אופן לבא לידו מדריגה זו של מסירת נפש :

(ג) בחוץ השני שפתומיך ר"ל כמו חוס השני שהי' סימן לבני ישראל לכן אם הי' מלבין עוותיהם מתכפרין לכן עתה מוכל לבחון עמך ע"י שפתומיך כשאתה מדבר בדברי תורה ותפלה ומחשב בדברים בטלים זהו סימן שאינו עובד השי"ת כי אם כמו שסובר האדם שדריך איש ישר בעיניו ויש לו תרוץ על כל מעשיו שעושה לש"ש א"כ יתחייב שבתורה ותפלתו לא יחשיב מאומה רק לשמו יתברך אלא ודאי שאינו אמת כי באתם עובד לעלמו ולא לשי"ת רק עיקר התרוץ היא ע"י גלות שהדעת היא בגלות ואין לו שכל לעבוד הבורא הכל אמנם קרבה אל נפשי גאלה כל איש בפרטות לפי שכלו שחנטו ד' בה ותחזק אומן בכל יום להיות בעל משוכה ולא להיות לדיק דהיינו להתחזק בתורתו במדריגה אחת כי דרך זה אין לו תיות כ"כ רק לריך תמיד להתבונן על דרכיו ולשוב לפניו יום יום בחיות חדש ולא יאמין בעלמו רק ירא ויפחד כי אולי הוא ח"ו מאותן שאומרים עליו מה לך לספר חוקי כו' :

(כד) רבו ע"ה אמר העבר חרפתי אשר יגורתי

תפלה ולא ימלא רמת חזי ידע בנפשו כי לא עוב הוא :

(מז) ברפאי לישראל ועלה עון אפרים לשון גבהות וזהו ברפאי לישראל להיות שפל לישראל ולא להתנהג בגבהות כאלו הוא איש שלם בפ"ע ועלה עון אפרים הגבהות להיות לבפ"ע כמ"ש בחובת הלצבות כשאלו אותו תלמידיו איך להגלל מן החטא והשיב להם שאם תגלל ירא אני עליכם מן הדבר היותר חמור מן החטא וזהו עון הגאווה וכמו שהוכיח הבע"ש ע"ה :

(מח) בעצמו וראו כי טוב ד' ר"ל שכל טוב שבעולם אשר ישנו בעוה"ז אין זה רק מד' שם הוי"ו המחי' ומהיה כל דבר כי לולא זאת הרי הוא דומם ממש רק ע"י חיות ד' שם הוי"ו ב"ה הסוכן בכל דבר ומהוה ומחי' אותו למשפיע בו טעם הטוב :

(מט) עוד מתי פתיים תאבדו פתי ר"ל מה שאתם מבינים בשלליכם שהיא פתית ושמות עכ"פ מהראוי הוא וחייב בדבר לברוח ממנו כמטחוי קשת כי מה אני ומה שכליט בוודאי אתו פתאים גדר מה שמחויב לעבוד הבורא ב"ה וב"ש בגין דהוא רב ושלית כו' :

(נ) דורוך את חכמים יחכם אבל ההולך לחכמים היא ג"כ רוע כסילים ירוע ח"ו וזהו ירוע ויו מוסיף על ענין ראשון גם שהולך לחכמים כו' :

(נח) בורוך יפה רעיתי ומוס אין כך למאורה מה ענין מוס לבחן כיון דיפה הוא בוודאי אין בה מוס וגם ומוס ואו מוסיף על ענין ראשון אין לו ביאור והענין הוא שכל המעלות שבאדם כגון חכמה גבורה עשירות אם ח"ו אינו עובד בהם השי"ת הם גופים מוס ח"ו לולי המעלות לא הי' בו יכולת לחטוא בהנהגה גם מעלות השלימות אם אינו לש"ש יותר טוב אם לא הי' בו כמ"ש בחובת הלצבות שטון

(נט) וידבר ד' אל משה בהר סיני לאמר
ע"ד לא יתייצב איש לפניך כל
ימי חייו היינו לומר שכל דבר יש שבטולם
מסתתר אלופו ש"ע וזהו אלף אחיות פלא
והיינו איש הסתרת א' בחוך יש לא יתייצב
בך הסתרה זו רק שדע ותשכיל הכל לאלופו
ש"ע ובה ית' כל יומך כי אוחן ימים
שאינם בעבדות הבורא ח"ו אינם ימים
של חיים וגם כפשוטו לא יתייצב איש
בפניך שבטעם שהאדם רוצה לדבק בו י"ח
ידמה בעיני כלל שקום אדם או דבר נגז
כנגדו רק יסתכל בכל דבר בפנימיותו
ורוחניותו ואלהותו אשר בו וזהו טען החיים
בחוך הגן דהיינו לומר עלה טובה של
החיים היא להיות בחוך הגן היינו אחיות
המורה הק' שלא יסתכל ויחשב בשום
דבר גשמי רק ברוחניותו וזהו לא יסתכל
חוץ לד' אמות וזהו גדולים מעשה דייקים
היינו שלא יפגם בבית אף כו' כדאיתא
דמים תחמוגים בזכין אין בעין להווי
מלכה וזהו בהר סיני לאמר שכל אמירותיו
יהי' לדבר בחי' הר מדריגה עליונה לבחי'
סיני מדריגה תחתונה :

(ס) אמור אל הכהנים אותם שרוצים
לעבוד הבורא ב"ה שהם בני
הארץ אוהבי שלום ורודפי שלום שהשלמות
לנפש היינו התפלה בענין אשפוך אח נפשו
לא יטמא בעמיו היינו שלא יהי' בחוך
עמיו כלל רק מופרש ומובדל מכל איש
ומכל גשמות :

(סא) בראשית ברא אלהים בשביל ישראל
שנקראו ראשית כי כל
הבריות וכל המאורעות מה שהקב"ה מחדש
בטובו בכל יום מעשה בראשית הכל היא
בהשלמות משפט ימי הבריאה ובכל יום
שהקב"ה מחדש עולמו היא ג"כ בשביל
ישראל שיעבדוהו באותו יום כדי שיקרו
גדולתו היינו רק הכרה מה שכבר ראה או
ידע קודם לאחז לאויר העולם והן יוצו
להיות מרכבה כי באמת ישראל הם
המרכבה

יצרתי כי זהו חרפה היא לנו תם ושלום
על שאנו יראים מדבר מה וזאת הבורא
ית"ש וזהו וירא וייר לו היינו שהי' מילר
ודואג על יראתו מעשו :

(נה) הן על כפים וגו' כי ימין וכף שמאל
קף וכות וכף חובה ואין זה רק מדה
ר"ל גם דכות אף למעלה מהמדות העליות
ותקוטיך השי"ת ברחמיו הוא משאל לעמו
ישראל למעלה מן המדות אף חומותיך עדי
תמיד ע"ד הנה זה עומד אחר כחלימו מה
שטומותיו מדבילים ח"ו :

(נו) ושמחת בכל הטוב אשר ד' אלהיך
נותן לך ר"ל לפני איש
שפשוט ושקח בכל הטוב עוה"ז עושר וכדומה
במה שד' לוחן לו כי לא פועל ידיו היא לו
רק מאח ד' היתה זאת וגם יבחין כי בכל
עת ורגע נותן לך ולא נתן כי בידו ית' להלך
שפטו ח"ו תמיד בכל רגע ובה ישכיל שלא
לסור מאחרי ד' בכוז עשירו ושאר טובות
עוה"ז ולפני איש השלם קצת בכל חורה
ועבודה אשר יש לו בו טעם הטוב יגל
וישמח רק במה שד' ב"ה וכו"ש נותן לו
וידע נאמנה כי הוא בעלמו רק עפר וזאת
היות הבורא ב"ה המתי' אורו ולפני איש
השלם יותר ר"ל בכללות הטוב ישמח שהוא
בד' אלהיו אשר משפיע בו חיות אלהות :

(נז) בדרך אחד יאלו אליך ושבטעה דרכים
יבנו לפניך היינו שחטבוד בכל
דבר להשי"ת ותעלה הכל למעלה שבטעה
דרכים בכל מדה ומדה שמווד לך כי שטן
ופנינה גם המה לש"ש נתכוונו וזהו בדרך
אחד יאלו אחד דייקא שגם כוונתי לש"ש :
(נח) יבול אפילו חקפה עליו משגתו כו'
דהיינו שצ"י התמדת הלימוד
שלא בחשק וחיוב כ"כ נתקלקל הזכרון
רק שאין בזה אשם אם אין לו מדריגה
יותר מזה אף טוב להגדיר עצמו על לימודו
דהיינו שילמוד בחפזיה והשיקה ויטעם טעם
המורה כי טוב ולא שיגבר לימודו עליו :

נופת צופים

שגם בו שם הוי' ב"ה וזה יחוד השכל עם המשכיל וצביה שלו עם החכמה וזהו יחוד קוב"ה לייחד הקול והדיבור דהיינו ה' אחרונה בואו כי לולא האהב' והיראה אין התחברות להקול והדיבור יחד רק הם נפרדים ח"ו וזהו החכם עיניו בראשו היינו להסתכל תמיד עיניו ר"ל התבוננת השכל כמו עיני העדה וכל הסתכלות החכם והתבוננתו היא רק בראשו שיהי' שגם עליו שם הוי' ב"ה השוכן בראשו וזהו ימלך ד' כל משאלותיך שזה יהיה כל חפצו ומשאלותיו בתורתו ועבודתו לשמו ית' שהוא הוי' ב"ה שיהי' בשלימות וזהו יהיה כל חפצו שיהיה שלם עליו שם הוי' השוכן אצלו כמ"ס ושכנתי בתוכם בתווצו לא נאמר אלא בתוכם. וזהו לשם יחוד קוב"ה לעשות המלאה בשם כל ישראל לייחד הקב"ה עם כנסת ישראל כלל ישראל שזהו השכינה וזהו תמים תהיה עם ד' כנ"ל אזי יהיה אלהיך משרת אלוהותו עליך וזהו השמר לך פן תשכח את ד' שיהיה אלהיך וגם תשכח לשון מפעיל ח"ו גם הקב"ה כביכול ישכח בו ע"י שכחתי בו ית': (סא) בבים אחס לך רק השמרנו לכם שיהיה אלהיכם:

(סב) ישראל נושט בד' ר"ל עם ד' וגם תשענה עולמים ר"ל שכל העולמות יושעו ע"י ישראל באשטרוחא דלעתא וזהו יושע ד' ביום ההוא את ישראל ר"ל עם ישראל:

(סג) ד' יכול בודלתי והאדם הוא ג"כ בעל בחיר':

(סד) לך נברא האדם ברוך שגם יתגאה בו' וגם כתי' שימלא מוכן בו' ר"ל דבר והיפוכו שבבחינתו הטוב גומל הכל מוכן לפניו ואין עליו רק לתבוא הבורא ב"ה בלי שום מניעה ואם ח"ו שיגאה יאמרו לו יחוש קדמך להמשיל עליו כל דבר: (סה) רבו ע"ה אחר ביאור הפסוק לא קוב היום האדם לבדו וגו' ודרשנו חז"ל

המרכבה כאמור ושכנתי בתוכם בתווצו לא נאמר אלא בתוכם רק שזוכו אל מדרגתם העלמות וזהו אדם קרוב אל עלמו דהיינו שקרוב כל דעותיו וחשיו אל עלמו ופנימיותו שיהי' חלק אלהות:

(סז) עומא בחדר מעיניו פטור מן הראי' היינו לומר גם שמתכל בגדלות הבורא ב"ה לריך להסתכל ג"כ בשפלות עלמו כי באם לאו הוי סומא בחדר מעיניו כו' :

(סח) שורפים ושומרים היינו אהבה ויראה חתן לך בכל שערך לפני איש הפאוס היינו ו' שפרים המוזכר בס"י שני עינים כו' דהיינו לקדש השמיטה והראי' ושאר החושים לעבודתו ית' ויראה בתרגומו דיינין ופרשנין ומפרש הכתוב כמה לקדש דהיינו אשר ד' אלהיך נותן לך ולא נתן לך דהיינו לשום על לבו שתמיד נותן לו הש"י שפע וחיות ואילו יסלק ממנו ח"ו רגע אחד שפעו וחיותו מאיזה חוש שיהיה הרי כלל היה ומאחר שהש"י נותן בו תמיד החיות לשבטך דהיינו לשרשך קידבק א"ע שגורשו ע"י חושים לשמוע ולראות רק טוב לבך אין ראוי ח"ו לסור מאחריו וזהו הרע בעיניך באותן עינים שאמה נותן לו לעבדך עשית בהן הרע ח"ו וזהו ממרים הייתם עם ד' דייקא וזהו ראה אנכי נותן לפניכם היום לכה תראה בו ביום לעבדו ית' ולבדך בשמו לפני איש השלם פירש שערך היינו כל תיבה ותיבה שאדם מדבר בתורתו ועבודתו ית' והי' באהבה ויראה כי כל תיבה ותיבה הוא שער לך:

(סד) גדרורה תשובה שמענת עד כסא הכבוד שהוא בעלמו נעשה כסא הכבוד להשרות עליו שם הוי' ואלהותו ית' כמ"ס חז"ל כד שרי למדהל שרי יו"ד ברישא כד שרי למרחם שרי ה' בלב כד שרי למלל שרי ואו בפומי כד שרי למעבד עובדא שרי בגופי ה' אחרונה הרי

(*) אהבתי כי ישמע ד' את קולי מחטוי כי הטא אזנו לי לא מה שנעשה רצונו ולא שום דבר הטאה יס' לו ממה ששמע ד' תפלו רק בזה שטטה אזנו לי מלך גדול וטורח לשמוע תפלת השפל : (עא) מזה יסרון לאדם בכל עמלו מה שיעמול תחת השמש היינו מס מגיע לו להאדם מאת הקב"ה יסרון ושכר בכל עמלו שיעמול בעבודתו ית' תחת השמש עד מה שמטיב לו הש"י להזריח לו שמשו להאיר :

(עב) ואבררם עודנו עומד לפני ד' כי ע"י צחי' אברהם שפתח לנו לטר החסד גם היום עומד לנו החסד אל כל היום לפני ד' היינו הגדיקים שבכל דור כי על ידם מתגלה אלהותו ית' וזהו וצחי' אברהם עודנו עומד קיים לעד אל הגדיקים שבכל דור שהם פני ה' וזהו לפני ד' וזהו וימת שם משה עבד ד' גם שמת מרע"ה עכ"ז קיים לעד צחי' הדעת בכל דור וזהו שם משה עבד ד' היינו בכל דור יס' שם צחי' משה עבד ד' כי מרע"ה היא הדעת בעלמו לקך נקרא דורו דור דיעה שהי' להם משה היא הדעת משא"כ כל הגדיקים שבכל דור נמסר להם הדעת מצחי' משה וזהו משה קיבל תורה מסיני היינו שבכה מדריגת התורה כ"כ שנעשה בעלמו הדעת וקיבל התורה כאדם המקבל דבר מה שהיא שלא משא"כ יהושע לא הי' יכול להשיג רק מה שהשפיע אליו רבו מרע"ה וכן בכל דור ודור וזהו ומסרה ליהושע כנ"ל וזהו וידבר משה את דברי השירה הזאת עד תומם היינו עד סוף כל הדורות :

(עג) ב"ז אשר תמלא ירך לעשות היינו כל העשיות שלך בכחך עשה היינו במחשבה וכוונה לשמו ית' כי בחכמה ברא הקב"ה עלמא כדמחריס בראשית בחכמתו וא"כ החכמה היא הכת המחזיל כל דבר וזהו חכמה כת מה זה בכחך עשה ואף

חז"ל זכה כו' לא זכה כו' והקשה הלא בפסוק לא נזכר שני צבות זכה ואם לא זכה רק הפי' הפסוק הוא ע"פ משל בע"מ כשעלה ברצונו הפשוט מופשט מהגשמות דלית ב' תפיסה כלל בשום אופן אדם ואפי' בקיני של יוד לברוא העולם היינו שיהיה בהעלם התגלות אלהותו ב"ה כמאמר חז"ל בא מלאך וספרו על פיו ולכאורה קשה דלמה יהיה כך לידע מתחלה ולשכות הכל אך באמת עדיין אנשאר הרשימה בו שפי"ז יוכל אח"כ לבא למדרגתו וזהו ד' לא יעובנו בידו היינו כת אלהות שהיה בו מתחלה ועכ"ז לא ירשיענו בהשפטו כאלו האדם זכה עלמו נשפט עם חז"ל וצ"ש בע"מ ושיכירו גדולתו שאין זה רק הכרה בעלמא מה שראה כבר ואילו שיהי' מלאך ספרו שלא היה צחי' רע כלל גם טוב לא היה כי אין טוב רק היפוכו דרע כי תענוג תמיד אינו תענוג וח"ש בע"מ שביראת העולם כדי להיטיב לברואיו היינו העלמה והסתרה וזה בעלמו הטובה לברואיו כנ"ל וזהו לא טוב היום האדם לשון אדמה לעליון שזהו תכלית הבריאה לא טוב שיהי' לבדו בלי התעדות ומניעת היתה"ר כלל כי אין זה הטובה כלל כמו קודם בריאת העולם כי אין טוב אם לא יהיה היפוכא דרע לזה אעשה לו להטוב עזר כנגדו שיהא טוב בשלימות דהיינו ממה שיהיה לו צחי' רע כנגדו המנגד להטוב וע"י נלחון האדם שמואם ברע ובוחר בטוב נקרא הטוב שהוא טוב בשלימות וזהו קאמר הגמרא שפיר זכה עזר כרצונו ית' שיהיה לו עזר מן כנגדו והיינו פשט כוונת הכתוב בבריאתו ית"ש לא זכה ח"ו ממילא נשאר כנגדו צדין טוב וזהו והארץ הייתה תוהו ובוהו היינו שתימה הוא איך יהיה האדם כ"כ באהלות אך וזהו שבו הוא ית' מסתתר בכ"מ שגלו שכינה עמהם ובקשחם משם דייקא אם ד' אלהיך ומלאת ע"י הכרתי שמכבר כנ"ל :

וזהו ובהא אל התיבה שחולל לבה לפנימוח
 מוצת המורה והתפלה וזהו מין שהקב"ה
 מחפלה שבלתי אפשר להתפלל רק שיהיה
 בחי' קדוש וברוך יהיה כו' שנאמר בכל
 מקום אשר אצרכי את שמי אבא אליך
 וברכתך וכל תפילתם לא נאמר רק כח
 ד' ב"ה וב"ש דבר בו וזהו כשופר הרים קולך
 שאין השופר עושה שום דבר מעלמו רק
 ע"י הפועל המחקיע בו וזהו זה ספר
 תולדות אדם שיהי' כל תולדותיו ועשיותיו
 רק ספר ד' :

(עו) בשם שיש חילוק ממחשבה למואל כפה
 כן יש חילוק עוד למי שמרים
 קול ע"י זה מחשבה המוח :

(עח) אצד המרבה ואחד הממעט ובלבד
 שיכוין לבו לשמים יותר כי טוב
 מעט בכוונה ר"ל שכל חיבה ותיבה היא
 היכל בפ"ע היכל ד' המה :

(עט) הבעש"ש ע"ה אמר הגי מרי בדחי
 שהם בני עוה"ב והיינו שני
 מיני בדחיות מי שהוא במדרגה זו שכל
 העולם משחקין בו מלד וסר מרע משחולל
 והוא משחק בכל העולם והולך לבטות
 בעבודתו מוכח ד' דרכו :

(פ) הקשה לרבו ע"ה אמאי כהנים
 קפדנים והרי הם מדת החסד
 ותירך לו שזהו קפדנותם על מי שאינו
 מניח חסדים להפשט וכן ראוי לכל עובד
 כ"ל :

(פא) קרובין עד יד ירבה היינו שממילא
 יתרבה והוא לא יתכוין
 להרבות רק כ"ל בכדי שלא לשכות את
 הספר שקבע ללמוד בו וגם הספר לא
 יסכמהו :

(פב) הלומד ע"מ ללמד מספיקין בידו
 לעשות ללמוד וללמד כו'
 ר"ל מי שלומד ע"מ ללמוד לאחרים כי
 אלל עלמו הוא ביטל ללימודו כי לריך
 ללמוד דברים אחרים או יותר במהירות
 ובגלות ועכ"ז בשכר זה שמבטל דעתו
 ומקטי'

לאו הכי ח"ו וילכו בלא כח לפני רודף
 כאדם שהולך בלי מחשבה נופל ונכשל ח"ו
 במכשלות הרבה כן הוא מי שעושה דבר
 בלי דעת שמו ית' :

(עד) ראשים דברי צפ"ן וגו' לנטוע
 שמים וליסוד ארץ שהקב"ה
 עס דברו ותורתו הק' בפי עמו ישראל שגם
 המה יבראו עולמות להמשיך בכל הז' ימים
 השפעת מטעה בראשית ולהפוך מדה"ד
 לרמח"ס :

(עה) ועי"ז יבא הפי גם באופן אחת
 קלת היינו לומר ואשים דברי
 צפ"ן היינו דברו מה שאני עושה בעולם
 הוא רק צפ"ן ע"י הגדיק מתנגב העולם
 כי קוב"ה וחורייתא וישראל כולא חד :
 (עו) רבו ע"ה אמר בחי' התפלה לריך
 להיות בחי' קדוש ב"ה דהיינו

הקול וב"ה המחשבה להמשיך ברכה והשפעה
 והוא הוא דבר למטל' מהמחשב' דלית מחשב'
 תפיסה בו זהו התחברות הו"ו וה"א ויו"ד
 כשמחבר שלשה אלף קול ומחשבה ומה
 שלמטל' ממנו רק לשמו ית' אז בבחי' זו בלתי
 אפשר לו להרגיש שום אבר מרמ"ח אבריו
 שבו וגם כח הדיבור בלתי אפשר לו לדבר
 רק מ"ד היתה זאת לסיטנו על עבודתם
 שיוכל לדבר אבל בלתי עזר אלוה הוא רק
 למעלה מעולם הדיבור אבל כשמרגיש בעלמו
 חיזה אבר מאבריו בלתי אפשר לו לעמוד
 להתפלל לפני הבורא ב"ה וזהו והאדם ידע

את חוה אשמו כי תחלת הבריאה שתהי'
 אם כל חי ויהי' בחי' שני המאורות
 הגדולים שלא יבא שום נפילה וירידה וזהו
 ציוס עשות ד' אלהים ארץ ושמים רק אחר
 שחטאו ונפל הדלת מן ח' קשאר חוה וזהו
 כשאדם ידע לשון התחברו' וגם כפשוטו
 ידעשה מן חוה אשמו ותלד קין קינא
 דמאבותא ואין זה עדיין עבודה כלל לשמו
 ית' רק לריך להיות בבחי' ר"ל ובחי' זו
 היא מ"ש והקימותי אני את ברייתי אתך
 שתשמע את פגם הבריות בכל תנועתך

(פר) גרנן מפריד אלוף כי האדם היא
 א' דהיינו יו"ד למעלה ויוד
 למטה ר"ל חכמה עילאה וחכמה תחתה
 והיא הו"ו המחבר אותם בתורתו ועבודתו
 לשמו ית"ש :

(פה) בעבור כופה ואין רשע ולדיק
 יסוד עולם כי בכל אדם ובכל זמן
 ינהג בריאת שמים וארץ דהיינו לידע שי"ש
 אלוה רב שליט עיקרא ופרש"א דכל עלמין
 וגם ח"ו דור המבול דהיינו בלבול ח"ו
 בלי להבחין בין טוב לרע כי לריך
 הכנעה הדב"ל המתקנה והבדלה הוא להבדיל
 בין טוב לרע וגם מבול הוא שבלה את
 הכל ממקום גבוה למקום נמוך מה שגריך
 האדם להיות בשיפך הולך ממקום גבוה
 למקום גבוה והלדיק אשר הוא שומר
 הברית בכל מעשותיו כי גם בבחי' השמיטה
 והראי' נמלא בחי' הברית ומדע לך
 כששומע האד' או ראה ח"ו דבר בלתי
 הגון מגיע הפגם גם להברית ח"ו והלדיק
 אשר עובד ד' באמת בכל מעשותיו ובכל
 מה שהיא רואה משפיע בו טובה וברכה
 כמ"ש טוב עין הוא יבורך כי העולם
 שומר על עמוד אחד ולדיק שמו כי בלתי
 הלדיק אין קיום כלל להויות העולם כי
 בכל דבר יש בו חיות הבורא ב"ה
 שאילולי החיות ה' אפס ואין ובאמת החיות
 שכל דבר משתוקק לשורשו כאשר הוא
 בטבע השתוקקת כל העלול להעילה יהיבנה
 להמסובב רק הלדיק הוא יסוד העולם לשון
 התעלמות אשר נתעלם חיות הבורא
 ברוך הוא ונתאמנם בכל דבר כמ"ש טוב
 ד' לכל זה הלדיק ורחמיו של הלדיק
 על כל מעשיו וז"ש כל שרוע הבריות
 נוחה שיש להם הגנה לקיום הימנו
 על ידי האדם הלדיק גם כן רוח המקום
 נוחה הימנו משא"כ הרשעים כל יסכנו
 ארץ לשון פועל יולא שאינם מניחים הארץ
 לשכון במנוחה שגם השלטה טפחים של
 המחרישה אשר שלט גם עין רע של
 הרשעים

ומקפין עלמו כדי ללמוד לאחרים זוכה
 ומספיקין בידו ללמוד גם לעלמו וללמד כנ"ל
 מה שאין זה בכח אנושי לכאורה רק מן השמים
 יסייעוהו וזכרך פנימי יותר שלימוד ע"מ ללמד
 שימשך בחינת הדעת לכל באי עולם כדאי'
 במדרש שרה אמנו ע"י שגדרה עלמה מן
 הערוה במלרי' נשמרו כל הנשים מן העריות
 וכן יוסף הלדיק וכו' אך בתחלת הלימוד
 קודם שישיב עלמו ללמוד ידבק עלמו
 בפנימיות התורה ויהרהר מאוד בתשובה
 וירא ויפחד לנפשו אולי הוא מאותם
 ח"ו שהתורה לועקת עליהם אל חגבו
 צי וזהו כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו
 סמאו דייקא ולא חטא רק שיפחד מחטאו
 קודם שיסתחיל ללמוד חכמת התורה הק' אז
 חכמתו מתקיימת כמ"ש חז"ל על חסידים
 הראשונים שוררתם מהברכת וזהו ג"כ מ"ש
 חז"ל שנו חכמים בלשון המשנה כי לכאורה
 יפלא מה לנו להזכיר שמות החכמים רב
 ושמואל הנ"ל ללמוד סתם דיני התורה זה
 אסור וזה מותר וכיוצא בזה וחז"ל שנו לנו גם
 שמות החכמים בלשון המשנה והיינו להורות
 לנו דרך הישר לפניו ית"ש שבה שגח
 בהם תחלה ואח"כ במשנתם וכן אדם
 הלומד לריך לרוב בהם עלמו מתחלה
 לשמות החכמים ויפחד לנפשו כמה רחוק
 מאוד מהחכם הנזכר בתורתנו שלומד
 דבריו ואח"כ ילמד בטורה לרוב עלמו
 בצורקו ובפנימיות התורה ובשם כל ישראל
 ללמד בחי' הדעת והחכמה לכל באי עולם
 ואזי מספיקין בידו כנ"ל :

(עב) עד שיבול שפתותיכם מלומר די
 הקשה בע"ש ע"ה דהרי מיבת
 די אינו כלל ממואל השפתים ותירך
 דבאמת לכך יבול השפתים חמת אמירת
 הדי תמיד ולא ישחמש במואל השפתים
 כלל ע"כ וסוה הדבר ע"י התחברות ד'
 היא בחי' תחמונה ליו"ד היא בחי'
 עליונה ממוילא יבול השפתים הם בחי'
 התחמונות וכו' :

נופת צופים

(פח) יוחן רשע כל למד לרק כי אין ראוי שיוחן רשע כשיהי' לו נפילה שלא כדרך טבעית בכדי שיחקקש שמו הגדול ב"ה וילמדו ממנו הבריות ללרק מעשיהם ואזי הוא זכות לרשע להגן עליו בעוה"ב משא"כ כשלא למד עדיין הרשע לרק אין ראוי שיוחן וזהו יוחן רשע וגו' לשון בתי' כמאמר מו"ל כשהקב"ה עושה דין ברשעים שמו מחקקש :

(פט) בתרוב בחובת הלצבות ו"ל שמהארבע יסודות יש מופת למלאות הבורא ית"ש ולפי פשוטו ר"ל כי מי בראם להעמיד' העמדה ארוכה וישאר ולהסביר הענין שאש' ומיס מתנגדים מאוד ואי אפשר בשום אופן להשמות יחד אם לא מגזירת הבורא ב"ה כמשל העומד בפני המלך ובא אחר ויסטרפו בפניו הלא לא יחוש לו וכמעט לא ירגיש בדבר מאימת המלך וגם מה לי להשיב הלא המלך רואהו ובמה נפשך אי יחא קמא מלכא ח"ו לא יועיל כלום ובאם לאו הלא המלך תצט עלבבו ולבך אף בדברי' מתנגדים כמו אש' ומיס אין התנגדות לפני המלך ב"ה וב"ש רק כל אחד שומר חפיקדו אשר פקד עליו המלך וכן ראוי לכל איש ישראל לעבוד ד' באמת ואם יבא עליו ח"ו איזה התנגדות ידוס לד' ויתחולל לו והוא יפיל לפני חללים חללים כ"ל שהמלך יתצט עלבבו :

(ז) גדול' עונוי משוא ר"ל שפ"י נשיאת עון שאדם מרגיש בעלמו שהקב"ה סולת לו כי איש השלם מחויב להרגיש זה כשמעביר חטאיו שיש לך אדם שמעבירי' מן העולם לגמרי ויש לך שהורג אותו ונטל ממנו החיות ועון עלמו אינו נמחק רק הוא פגר בלי חיות ועל בתי' זו אמרו חז"ל כשחוזר לכורו ח"ו מחשבין גם העונות הראשונות מאחר שלא העבירם מן העולם לגמרי רק שנטל ממנו החיות וכשארזו פגרים ובמה שחוזר לכורו ח"ו יתן

הרשע' הולרך למחות ע"י המבול וזהו במושב לנים לא ישב שגם מקום של הרשע נמחא ואין לו מנוחה וכשיזכה האדם להתטהר שיהי' בתי' נח מלא חן בכל דבר שהי' רואה רק החן שהיא צטיני ד' דהיינו שהי' מעלה בכל דבר בתי' אהבה ויראה והתפארות והי' נח למעלה ונח למטה כנ"ל והי' לדיק בדורותיו ולא בזרזו לחוד רק בכל דורותיו בכל הגילגולים את הכל יתקן במעשהו ואזי כה יהי' לצבור סופה ואין רשע שלא יהי' בו עוד הרשע אזי יזכה להיות ממנו לדיק יסוד עולם כנ"ל :

(פו) בתרוב אחד אומר אל תבזו לגב וגו' וכתוב אי' אומר שלות כסילים תאבדם כי יש לך אדם שעניומו סבת רשעותו והיינו מי שיש לו אמונת חכמים רק מתמת האורך וההכרח עושה ח"ו כסילות ע"ז נאמר אל תבזו וגו' וראוי להעמיר עצורו להי' ב"ה וב"ש לעשרו בכדי שילך בדרך טובים ויש לך אדם שעשרו סבת רשעו והיינו מי שאמר כחי ועוולס ידי ואין לו אמונה בד' ב"ה ובחכמו וכל מה שיחשער יותר יאמר הן כחי פעל לי כל זאת ע"ז נאמר שלות כסילים תאבדם וראוי להיות יורד מנכסיו וראה בפירוש שני פסוקי' האלו על שני אנשים קומרים בצואם מן הדרך על אי' פסוק אי' ואל אי' פסוק השני :

פו בגפרול' אויבך אל תשמח וגו' אמר הבעש"ט ג"ה כי כששמח ממתיק הדינין לךך הוטעב בטבע ישראל לשחוק על נפילה כי בזודאי היא עליו ח"ו איזה דין וע"י השחוק נמחק לךך זהויר שלא לשמות בנפילת האויב רק ידוס לד' ויתחולל לו וישקיס ויעריב עליהם לצהמ"ד לעבוד ד' ב"ה וב"ש ביותר אומן והס כלים מאליהם דייקא משא"כ כששמח בו או מכ"ש כשעושה לו ח"ו ג"כ איזה רדיפה כל דהיא אזי עושה טובה להאויב ח"ו :

וקא' העול' מה חסא' ורק שבחא' אין להגאוא' כלל כי מי שאמר לשמן וידליק כו' רק הגאוא' בא מזד העולם הגרועים ממנו לכך מביא ח"ו חרון אף לעולם אבל כו' :

(כב) במדרש בענין שקלים אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה דילמא אית בהן חד דלא הוי יהיב מנדבת לב כו' ר"ל שבטבטו היא כילי רק מחמת יראת ד' ב"ה וע"ז כביכול יש לער לפניו על שלא נחן לו מזג טוב מדת הגדיבות בכדי שלא ינטך להטטער עד"מ אב שמנסה את בניו ואחר שעומד בנסיון אף שהדבר בהכרח קך להיות כל דבר בנסיון עכ"ז יש איוה לער כביכול להאב על שמלטער להבן החביב הלא בידו הי' לו להטיב מזוג שיהי' לו נדיבה לב בכדי שלא ינטער וזהו הביאו עלי כפרה כביכול :

(גג) ודימים האלה מדרים ונעשים בכל שנה וסנה ראוי לאיש השלם להרגיש הגם כמו צפורים הראשון וזהו ונעשים וכו' :

(גד) הגבירות נקראים שמי תורה לפי שמי' היגון כיכר הכוונה :

(גה) ב"י ישראל ערבים זה בזה שמי שטוש' איוה רע ח"ו יגיע הפגם גם לאיש השלם העוסק בתורה ועבודה כי נופלים לו הרעורים רעים מזד רעת המעשה של הרשע ולכן הדבר מוחש כי הוטבע בטבע בשמוח ישראל מזד הפרבות שאינו יכול לסבול כלל רעה חבירו והיטיב ימרה לו בראות חברו עושה מעשה רע הגם שבעלמזו אינו מנוקה מאותו העון הוא מזד שגובר עליו היער כ"ל במאמרם ז"ל אוי לי מיראי אוי לי מיוזאי אבל להבירו ימרה לו כי נפשו יודעת בקרבו שגם אליו יגיע פגם הענין ונפשו מרה לו על שטושה לו היזק ופגם בנפשו לבלבל תורתו ועבודתו באין אשם עליו וזהו מדובר מ"ש בגמרא מה דעלך בני לחברך לא תצביר היא כלל כל התורה

פיתן לו החיוח וכתעוררו ח"ו גם עונותיו הראשונים ועכ"פ באיוה בחי' שיהיה מחויב להרגיש זה כמאמר דוד המע"ה ולבי הלל בקרבי ועי"ז שמרגיש טובות הבורא ברוך הוא המטיב לו ברוב חסדו ומטביר פשטיו עי"ז נכנע יותר וידע בנפשו כי גדל עונו מאוד למרות עיני כבודו יח"ש הטוב והמטיב כו' כל עוד שיחשוב יותר יחמרמר יותר :

(גח) כל המתגאה כאלו עובד ע"ז ודחק רגלי השכינה כי איך יוכל להתגאה והלא ידע אינש בנפשו שלא קיום כל החורה כאשר לוח ד' ודברה בס' ולא בדברים בטלים והגיה בו יומם ולילה עכ"פ לשון מתעבה שלא יחשוב בשום דבר מהבלי העול' רק בחורחו ועבודתו יח"ש ומי הוא זה הפחי שיחשוב שד' ב"ה וב"ש המלך גדול לוה ולא יעשהו כראוי שפפ"כ יהי' לדיק בעיניו והרי אמרו חז"ל כל האומר הקב"ה ותן כו' ולא יוכל להתגאוח ולהשוב בעיני עצמו לדיק רק מי שיש בו ח"ו איוה כפירה בחורחו יח"ש ובמאמרו ח"ו שאינו מקפיד על זיווי מלך נחשד כאלו עובד כו' ואם במלא' ימלא איוה איש שיאמר בנפשו שקיים כל החורה בוודאי יכיר גדולת הבורא ב"ה וטובתו העורפה עליו כדכתיב גדול עונוי מנאש שמי' נשיאח העון וכנע וישפיל יותר כל עוד שילמוד ויעבוד ד' יוחר ישח עד עפר במרירות לב על העבר איך מלאו לבו הרע למרות עיני כבודו יח"ש ולא יוכל להתגאוח כלל ואף מי שקיים החורה בכלי שום שכל ולב כלל רק ח"ו מלוח אנשים מלומדה מוכטה ג"כ במאמר שבה שמחזר למוטב ג"כ מחיוב לידע שטכ"פ אין לדיק ואם יודע שאחרים בדרו גרועים ממנו אדרבה ישח וישפל יותר כי מחויב האדם לומר בשבילי נכרא העולם ולעשות תשובה גדולה כ"כ עד שכל העולם יטיבו בחטובה הנעש"ט ע"ה אמר פ' ה"ם כל המתפלל ונענה ונתגאה מביא חרון אף לעולם ח"ו

נופת צופים

עלמנו מגופניות היא מרפה להשמה כדכתיב כי רפאות תהי לשריך וגו' וג"כ נקראת חושיה שמחשת כמו של אדם היינו כח הגוף כי כשהו קם זה נופל כי הגוף והשמה הם מתעבדים זה לזה וע"ז אמרו חז"ל אשרי מי שבא לכאן ותלמידו בידו שיש לו בגשתו דבקות התורה והתפלה ששמה במיו וכל מה שנחלש כח הגוף חף ע"י הזקנה ממילא נתחזק כח התורה ונשמתו כי כשהו נופל זה קם וכש"כ צמח פטירתו שמשפיש הגוף לגמרי אשריו שבא לעולמו עם שלימות תורתו משא"כ כשאינו לומד כן בפנימית נשמתו רק בצופו משפה ולחוץ אם כשיגיע לימי הזקנה כל מה שיחלש יותר כחות הגוף נתבטל ממילא תורתו שלמד בגופנות וכת השמה אין לו צמח להתחזק כאשר עיינו רואות כמה לומדים שלעת זקנתם נשתכת מהם תלמידים לגמרי והיינו מטעם ז"ש וזהו שאח"ז זקני ע"ה כל זמן שמזקינין דעתן מטורפת וזקני דייקא ר"ל גם הלומדים כשגומדים בחלוציות לא בפנימית נשמתם אז כ"ז שמזקינין דעתן מטורפת כי כחות הגוף נחלשו בכל פעם משא"כ זקני ת"ח הלומדים בדביקות כ"ז שמזקינין דעתן מתוספת כי נתחזק להם כח השמה :

(ק) ב"ר מה שאדם מזקין הגם שנחלשו כחות הגוף עכ"ל לא נתבטל ממנו כח התאווה בדרך הטבע כי לעומת זה שנחלש כח התאווה מחמת הזקנה כמו כן יתבצר מחמת ההרגל כמאמרים ז"ל משבישו רעב וה"ה לכל התאווה וזה לעומת זה עשה אלוהה בכדי שיאשר על בחירתו גם בימי הזקנה ואדרבה צימי הזקנה שנחלש הכח אינו יכול כ"כ להתבצר על ילכו ולבחור בטוב :

(קא) אמרו בגמרא אם ראתה ת"ח נוקם וטוטר כנחש חגריהו על מתניך ע"ה חסיד אל תדור בשכונתו ראה מעלת הלימוד ות"ח :

(קב) ב"ר משמר גלור לבך נלורה היא לשון

התורה כולה כי אם ישער אדם בנפשו לשמור עלמנו מכל דבר רע ולהתבצר על ילכו כמה בכך שיש לו חם ושלום איזה תאווה רעה או שאר ענין רע מלך היה"ר"ל הלא ירע ויפגום לאיש כשם לבלבל אותו על לא דבר ומה דעלך כמי דבר זה שחברך ירע לך בצפם עבודה מה שלא יגיע לך לך הנאה כן אתה לחבירך לא תעביר לגרום ח"ו איזה פגם לכלל ישראל וזוה וודאי נכלל כל התורה :

(יז) בב"ר התור' וגו' כל התור' ה' במשמ' כל הכתוב בה אבל בכל התורה ר"ל כפי מה שיונה התורה לאורו' לנו בכל פרט ופרט דרך הטוב לדגן זו י"ח שמו : (יז) ענני שלא יאמרו מעשה כשפים קשה אם עדיין הולך להתפלל שיהי' צעיניהם קידוש השם יתפלל כשפוטו שיעיר השי"ת מעליהם מחשבה זו להאמין בגבואי הבעל אך הענין מה שהאדם כבר נכשל בו אין הדבר תלוי אלא בתשובה לשביר ילכו הרע משא"כ מה שלא נכשל עדיין התפלל להשי"י שלא יכשילם בזה שלא יאמרו מעשה כשפים הם :

(יח) דלומד ילך למה"ר ר"ל לכאורה הילך אינו לומד משנה זו ואם כבר הזקין למה מרפה התנא ידי הזקן והרי יגיע לו טבבות ח"ו אך הענין הוא גם בכל אדם משכחת לה הלומד ילך כו' דביינו שמסיר כל מחשבותיו והרהורים רעים מלבו ומדבק עלמנו להתורה אזי דומה לדיו כתובה על נייר חדש שיחקקו דברי תורה בזמנו ולכו :

(יט) אם אין אתה הולך המקום תורה אין התורה הולכת אחריך כו' ואל' התאר שיהא תבא אחריך כו' שריך אתה להתאמן בזה ולהתדבק אל התורה באופן שתפנה עמך מכל גופנית ולדבק בפנימות לפנימיות התור' ולא כחורתו של דואג שלא הי' רק משפה ולחוץ ובאמת לימוד כזה לדבק עלמנו לפנימיות התורה ולהשפיע

(קח) העיקר לשמור האדם א"ע בכללותו
דהיינו להיות דבוק בתורה
הקדושה ולא לחטוף מזוהם והיא ע"ד משל
שאמר השואל שמור לך העון ועי"ז מנאזו חס
ושלום בכללות :

(קט) פתחו לי שערי דרך וגו' זה השער
לד' לדיקים יבואו זו היינו
לומר כאשר אדם לועק מר ולבו ילעק לד'
פתחו לי שערי דרך לעבדו ית"ש אזי זה
השער לד' לבא לעבודתו לד' ע"י שיתפלל
לפניו ית' שיפתחו לו שערי דרך וגו' :
(ק) בי תאמר בלבבך רבים הגוים
האלה ממנו איכה אוכל להורישם
היינו כשהאדם יאמר כן בלבבו וגם עם לבבו
שיהיה הדבר אליו מלבד ונפש בהחלט כי
רע ומר עבדו ד' ויטער בנפשו על כי רבים
הגוים האלה הם הקליפות ח"ו ממנו
שאין מיתיון אותם לעבוד ד' וגם ממנו
שאלו הוא שגרמנו לנלמנו זה וטועה
ומתחרט על עוונותיו הראשונות אזי כשהאמר
כן בלבבך אזי מבקש אותם לא תירא מהם
וגו' :

(קי) כי עמך הסליחה למען תורא היינו
שאלו מתחננים לבורא ב"ה
לסלוח חטאתינו ולמענו יעשה כי כל עוד
שהחטאים הם הקליפות מחיזות של ברזל
מפסיקות זיינו לאזינו שבשמים בלתי
אפשר להתיירא מלפניו כי התומר והקליפה
מונע לזאת בקשיתו מלפניו כי עמך
הסליחה למען תורא :

(קיב) שורר מלוא לא ידע דבר רע
כו' אפי' בדיעה ומחשבה
בעלמא ממילא לא יהרהר מחמת זכות
המלוא :

לשון שמירה מעולה ביותר בלשון שמירה
וכא לומר מכל משמר סגריך האדם לשמור
כל אבר ואבר בלי לפגום ח"ו עיקר
השמירה יהי' בלב לגזור לבו בשמירה
מעולה ביותר ויותר בכל תנועות :

(קג) בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו
לכן יזהר מאוד ויפלא
מעגלותיו :

(קד) הראני את מראיך ר"ל מבין מפעל
שחפציל להראות אותי את מראיך
שע"י ראות פני האדם השלם אשר לו ללם
אלהים נראה כבוד ד' לכל הרואה וכן אמר
השמיטני את קולך יהי' שמע אהבת ויראת
ד' להתמורר בתשובה לכל השומע קולך :
(קה) פירש"י על מ"ש בגמרא סי' רע ח"ו
לשונאיהם של ישראל כינוי
הוא שטולה הקללה באחרים ולכאורה אתי
קשה איך הוליא הסגל דבר שקר מפיו אך
באמת גם זה אינו שקר עכ"פ כי עיקר
הבריאה הוא ישראל ואם ח"ו אין ישראל
ממילא יתבטלו גם שונאי ישראל :

(קו) שיביעת שניהם משכחת עון ולכאורה
אין זה שלימות להיות נשכח
העון כי כשיש שכחה למטה נזכר ח"ו
למעלה אך באמת הפי' טוב תורה עם ד"א
שגם כשיעסוק בדרך ארץ יעסוק בכונת
התורה ואם לאו ח"ו אלא שיהי' יגיעת
שניהם שני דברים ולא דבר אחד אזי
משכחת עון ויהיה נזכר למעלה ח"ו לכך
טוב תורה עם ד"א עם דייקא שיהא דבר
אחד וכל תורה שאין עמה מלאכה כו' :

(קז) אדרה הוא בחי' משכיל שהשכל אינו
יכול להשיגו כי הוא למעלה ממנו
רק מד שנספע עליו השכל משיג שיט למעלה
ממנו בחי' משכיל אבל עטם המשכיל
אינו יכול להשיג ולזה נקרא אהיה לשון
עמיד שע"י שהוא משפיע בהשכל מושג הוא
במילאתו עכ"פ אבל מד הויות עצמו כל
עוד שאינו משפיע למטה אינו משיג כלל
וזכו ב"ח חזר לי זעיר ואחוק :

הנהגות ישרות מהגאון הקדוש אדמ"ר מריה פנחס מקארעץ
וצוק"ץ זי"ע.

- א** יקרא ק"ש בכל לילה כמ"ש בש"פ ולא
יפסיק בין ק"ש לשינה אף בשום דיבור:
ב יזהר לטול ידיו קודם הזיווג ולאחר
הזיווג:
ג יתן לזקה קודם הזיווג כפי השגת ידו
ולא יפחות מפרוסה ובשבת ויו"ט
יפריש בפה ואחר ש"ק ויו"ט ישלם:
ד יזהר שלא לילך ד' אמות בלא נטילת
ידים שחרית:
ה לומר בכל יום מיקון חלות כמו שכתב
בש"פ:
ו יזהר לומר בכל יום תהילים קודם תפלת
שחרית ולא יפחות משערה קפיטיל:
ז לא ידבר טעה אחת קודם התפלה
ושעה אחת אחר התפלה:
ח יתן לזקה קודם כל תפלה כפי השגת
ידו ולא יפחות מפרוסה ובשבת ויו"ט
יפריש בפה ואחר ש"ק ויו"ט ישלם:
ט יתפלל בכוונה סל"ב מתוך הסיוד.
י לא יסתכל בשום דבר קמח ולא בע"ז:
יא לא יסתכל כשהבהמה או עוף נוקקין
ום לזה:
- יב** לא יסתכל בבגדי צמנוין של אשה
ולא בבגדי אשתו אשתו נדה:
יג לא ילך בין שתי נשים ולא יניח אשה
לילך בינו ובין זכר אחר:
יד לא ילך בין שני דברים קמאים ולא
יניח דבר קמא בינו ובין זכר אחר:
יז לא ילך בתוך ד' אמות של מת:
יח יזהר מגזל אפי' פחות משוה פרוסה
ואפי' מעכו"ם ואם גזל יחזיר:
יט יזהר מלישבע שום שבועה אפי' בחיי
ראשו:
יך יזהר שלא להזיף שום קללה מפיו:
יץ יזהר מכעם ומעלבות עד קלה האחרון:
כ אם יארע לו ח"ץ מקרב לילה יטבול
וישענה באותו יום ואם יארע לו בשבת
ויו"ט יתענה לאחר שבת ויו"ט:
כא יזהר שלא יבטל טבילת סלודך:
כב יזהר ללמוד בכל יום שיפור גמרא
ומשניות:
כג ללמוד ספר מוסר ולחזור ולקטופ ג'
פעמים:
כד יקרא באגרת הואם בכל יום:

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ד